

БИБЛИЈСКА
ДОКТРИНА

Апр. • Мај • Јун 2017.

»ПАСИ ОВЦЕ МОЈЕ«

ХРИШЋАНСКА
АДВЕНТИСТИЧКА ЦРКВА

СПЕЦИЈАЛНА ПРОМОТИВНА АКЦИЈСКА ПОНУДА КЊИГА

У могућности смо да Вам понудимо скоро 100 наслова по изузетно ниским ценама. Надамо се да ову фантастичну понуду нећете пропустити и да ће она донети много благослова свима који дођу до ових вредних књига:

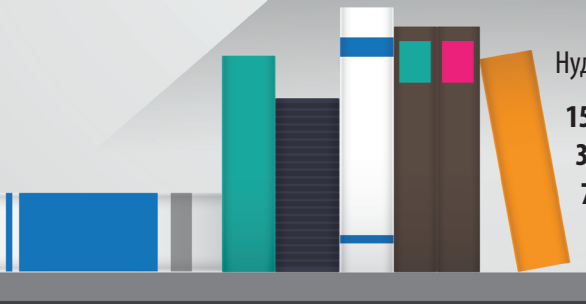
У понуди је 3 пакета за цркве:

- 300 књига за 100,00 еура
- 650 књига за 200,00 еура
- 1050 књига за 300,00 еура

Нудимо и 3 пакета за вернике:

- 15 књига за 600,00 динара
- 35 књига за 1200,00 динара
- 75 књига за 2500,00 динара

ПТТ трошкови нису укључени у цену

У наставку следи списак књига
које су обухваћене акцијом:

- 1) АПОКАЛИПСА
 2) АРХЕОЛОГИЈА ПОТВРЂУЈЕ БИБЛИЈУ
 3) АНЂЕЛИ - МАЂАРСКИ
 4) БИБЛИЈА УЧИ
 5) БИБЛИЈА УВЕК
 6) БИБЛИЈСКИ РАД
 7) БЛАГОДАТ, ЉУБАВ, МИР
 8) БОГ У ТВОЈОЈ СТВАРНОСТИ
 9) БОЖЈА ЗАДИВЉУЈУЋА БЛАГОДАТ
 10) БУДИ ДРУГАЧИЈИ
 11) ЧЕКАЈУЋИ БЛАЖЕНА НАДА
 12) ЦРКВА БУДУЋНОСТИ
 13) ЧУДА У ЛОМА ЛИЊДИ
 14) ДА ЛИ ЈЕ СОЛОМУН ПОГРЕШИО?
 15) ДАН КАДА ЋЕ ИШЧЕЗНУТИ ЗЛО
 16) ДЕСЕТ ДАНА У ГОРЊОЈ СОБИ
 17) ДЕСЕТ ЗАПОВЕСТИ - МАЂАРСКИ
 18) ДРУГИ ХРИСТОВ ДОЛАЗАК
 19) ДВЕХИЉАДИТА И ПОСЛЕ ЊЕ
 20) ДАН КОЈИ СЕ ПАМТИ - МАЂАРСКИ
 21) ЕКУМЕНИЗАМ I
 22) ЕКУМЕНИЗАМ II
 23) ЕВАНЂЕОСКИ РАДНИЦИ
 24) ХРИСТОС НАША ПРАВЕДНОСТ
 25) ХРИСТОВ КРСТ
 26) И ТИ МОЖЕШ ХОДАТИ ПО ВОДИ
 27) ИСУС ХРИСТОС ЈАГЊЕ БОЖИЈЕ
 28) ИСУС – ВЕЛИЧАНСТВО КОЈЕ ЈЕ
 СИШЛО СА НЕБА
 29) ИСТИНА О БОГУ - МАЂАРСКИ
 30) ИЗАБЕРИ НАЈБОЉЕ - МАЂАРСКИ
 31) ИЗНАД ОЧЕКИВАЊА
 32) ЈЕДАН ТЕОДОРИН ДАН
 33) ЈЕДИНИ МОСТ СПАСЕЊА
 34) ЈОВОВО СТРАДАЊЕ
 35) КАКО ПОМОЋИ МЛАДИМ
 ХРИШЋАНИМА
 36) КАКО ПРЕЖИВЕТИ У МРТВОЈ ЦРКВИ
 37) КАКО СЕ ПРИПРЕМИТИ ЗА ДОЛАЗЕЋУ
 ГЛОБАЛНУ КРИЗУ
 38) КО ЈЕ ОДГОВОРАН ЗА ПОРЕКЛО ЗЛА?
 39) КОРАЦИ КА СЛЕДБЕНИШТВУ
 40) КУДА ИДЕ СВЕТ - МАЂАРСКИ
 41) ЛАОДИКЕЈА
 42) МАЛА КЊИГА О ТЕМЕЉИМА БРАКА
 43) МАЛА КЊИГА ЗА РОДИТЕЉЕ
 44) МАЛЕ ПОУКЕ ВЕЛИКА ПОМОЋ
 45) МИСАО О ВЕЧНОСТИ
 46) МИСИЈА У ГРАДОВИМА
 47) МОСТ НАД ПОНОРОМ
 48) МОСТОВИ ЖИВОТА
 49) МРЕЖА НАД БЕЗДАНОМ
 50) НА ИЗВОРУ МУДРОСТИ
 51) НА ИЗВОРУ ЖИВОТА
 52) НА ПУТУ ДО ВРХА
 53) НА ПУТУ ДО ВРХА - МАЂАРСКИ
 54) НА ПУТУ СВЕТЛОСТИ
 55) НЕУПОРЕДИВИ ИСУС
 56) NEW AGE
 57) НОВИ СВЕТСКИ ПОРЕДАК
 58) НОВИ ЗАВЕТ - МАЂАРСКИ
 59) ОАЗА МИРА
 60) ОЧЕВ ВЕЛИЧАНСТВЕНИ ДАР I, II, III
 61) ОД СРЦА СРЦУ
 62) ПЕСМА ЈЕ МОЈА ИСУС
 63) ПОРОДИЧНИ АЛБУМ
 64) ПОСЛЕДЊА СУЗА
 65) ПОСЛЕДЊА ТРИ САТА
 66) ПОСЛЕДЊИ ПОЗИВ
 67) ПРАВА И ПОГРЕШНА МЕРИЛА
 68) ПРИЈАТЕЉ ЗА СВА ВРЕМЕНА
 69) ПРИРУЋНИК ЗА СУБОТНУ ШКОЛУ
 70) ПСАЛМИ
 71) ПУТ ХРИСТУ
 72) РАДИКАЛНО ПРОМЕЊЕНА ЦРКВА
 73) РАЈ ИЛИ КРАЈ
 74) РАТ НА СПЕКТРУМУ
 75) САБИРАЊЕ ЖЕТВЕ
 76) СЕДАМ КОРАКА ДО СПАСЕЊА
 77) СЕКТА ИЛИ ЦРКВА
 78) СИЛА ВЕЧНОГ ЈЕВАНЂЕЉА
 79) СЛЕДБЕНИШТВО НА ДЕЛУ
 80) СЛИЧНИ ХРИСТУ
 81) СТИЋИ ДО ВРХА
 82) СУСРЕТИ СА ГОСПОДАРОМ
 83) СУТРА ПОЧИЊЕ ДАНАС - МАЂАРСКИ
 84) СВЕТИ ДУХ НА ПУТУ СПАСЕЊА
 85) У МИРУ ЕДЕМА
 86) УПОЗНАЈ СВОЈУ БИБЛИЈУ
 87) ВАСИОНА У БИБЛИЈИ
 88) ЗА ВЕНАЦ НЕРАСПАДЉИВИ
 89) ЗАПИСАНО У СРЦУ
 90) ЗАШТИЋЕНИ У ВРЕМЕ АРМАГЕДОНА
 91) ЗАШТО ПОДЕЛЕ У ХРИШЋАНСТВУ
 92) ЖИВОТ И ЗДРАВЉЕ (из 2014, 2015)

»ПАСИ ОВЦЕ МОЈЕ«

1. и 2. Петрова посланица

април, мај, јун 2017.

Садржај:

1. Петар	5
2. Непропадљиво наследство	13
3. Царско свештенство	21
4. Друштвени односи	29
5. Посветити живот Богу.....	37
6. Страдање за Христа	45
7. Вођа као слуга	53
8. Исус у списима апостола Петра	61
9. Буди оно што јеси у Христу	69
10. Пророштво и Писмо	77
11. Лажни учитељи.....	85
12. Господњи дан.....	93
13. Главне теме у 1. и 2. Петровој посланици	101

»Паси овце Моје«

Аутор: Роберт К. Макајвер

Број: 2/2017.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу

www.subotnaskola.org

Одговара:

Игор Боснић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Драгана Тодоран

Лектура: Томислав Стефановић

Издаје:

ТИП Препород, Београд

За издавача:

Драган Пејовски,

11000 Београд, Радослава Грујића 4

Табеле припрема Одељење за Суботну школу

Штампа: Еуро Dream, Нова Пазова, 2017.

Тираж: 4000

© [2017] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* су овлашћене да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

УВОД

»ПАСИ ОВЦЕ МОЈЕ«

1. и 2. Петрова посланица

Овог тромесечја проучаваћемо 1. и 2. Петрову посланицу, и читати поуке ученика који је био са Исусом у најважнијим тренуцима Његове службе. Петар је, такође, био ученик који је постао истакнути вођа међу раним хришћанима. Само ове чињенице чине његове посланице вредним читања. Међутим, њиховом значају доприноси и то што су упућене црквама које су доживеле тешка времена: суочиле су се са прогонством споља и опасношћу која је претила од лажних учитеља изнутра.

Петар упозорава да ће ови лажни учитељи између осталог ширити сумњу у Исусов други долазак. »Гдје је обећање доласка Његова«, упитаће они, »јер откако оци помријеше све стоји тако од почетка створења.« (2. Петрова 3,4) Данас, скоро две хиљаде година касније, знамо колико су овакве оптужбе стварне, зар не?

Поред опомене о лажним учитељима, Петар се неколико пута враћа на тему патње коју је Црква доживела. Ова патња, према његовим речима, одражава Исусове патње, који је на свом телу, када је умро на крсту, понео наше грехе (1. Петрова 2,24). Међутим, Радосна вест истиче да је Исусова смрт донела ништа мање до слободу од вечне смрти проузроковане грехом, као и живот у правди овде и сада онима који се уздају у Њега (1. Петрова 2,24).

Петар каже да Исус не само што је умро за наше грехе, већ ће се и вратити на Земљу и тада ће отпочети Божји суд (2. Петрова 3,10-12). Он наглашава чињеницу да очекивање суда треба да има значајне практичне последице у животу верника. Исус ће да се врати, уништиће сав грех и очистити Земљу огњем (2. Петрова 3,7). Тада ће хришћани примити наследство које Бог за њих чува на Небу (1. Петрова 1,4).

Петар даје веома практичне савете о томе како хришћани треба да живе. Хришћани првенствено треба међусобно да се воле (1. Петрова 4,8). Он сумира своје гледиште следећим речима: »А најпоследње будите сви сложни, жалостиви, братољубиви, милостиви, понизни.« (1. Петрова 3,8).

Петрове посланице, такође, представљају усрдно објављивање Јеванђеља, средишње поруке читаве Библије. Уосталом, ако неко познаје Господњу спасоносну благодат, онда је то Петар. Исти Петар који се тако отворено и грубо одрекао свога Господа (чак се почео и клети) говорећи: »Не знам тог човека«, исти је онај човек коме је Исус касније рекао: »Паси овце Моје.« (Јован 21,17) Ове две посланице су пример који потврђује да Петар управо то чини – пасе Господње овце.

И, наравно, сваки корак тог напасања обухвата велику истину о спасењу вером у Христа, тему коју је његов сарадник у Божјем делу, Павле, тако снажно објављивао. То је истина о Божјој благодати. Петар ју је познавао, не само теоријски, или само као доктрину, већ је искусио стварност и силу те благодати у свом животу.

Као што је Мартин Лутер у својим коментарима написао о Петру: »Према томе, ова посланица апостола Петра једна је од највеличанственијих књига Новог завета, и представља право, чисто Јеванђеље. Јер Петар чини исто што и Павле и остали јеванђелисти поучавајући праву доктрину о вери, о томе како нам је Исус, који је узео наше грехе и спасао нас, дарован.« (*Commentary on the Epistles of Peter and Jude* (Grand Rapids: Kregel Publications, 1982), стр. 2.3.

Исус је рекао Петру да пасе Његове овце. Ми смо међу тим овцама. Дозволимо да будемо нахрањени.

Роберт К. Макајвер одрастао је на Новом Зеланду и највећим делом радио на колеџу Авондејл, на коме је предавао Свето писмо и археологију. Написао је неколико књига међу којима су *The Four Faces of Jesus* (Четири Исусова лица) и *Beyond the Da Vinci Code* (Иза Да Винчијевог кода).

ПЕТАР

Текстови за проучавање у току седмице: Лука 5,1-11; Матеј 16,13-17; Матеј 14,22-33; Лука 22,31-33.54-62; Галатима 2,11-14.

Текст за памћење: »Но видећи вјетар велики уплаши се, и почевши се топити, повика говорећи: Господе, помагај! И одмах Исус пруживши руку ухвати Петра, и рече му: Мало-вјерни! зашто посумња?« (Матеј 14,30.31)

Апостол Петар је написао две библијске књиге које носе његово име (1. и 2. Петрова посланица). Био је један од првих Исусових следбеника; остао је уз Исуса у току Његове службе на Земљи; био је међу првим ученицима који су видели празан Исусов гроб. Дакле, Петар је стекао богато искуство на основу кога је, надахнут Светим Духом, могао да напише ове снажне посланице. »Јер вам не показасмо силе и доласка Господа нашега Исуса Христа по приповијеткама мудро измишљенијем, него смо сами видјели славу Његову.« (2. Петрова 1,16)

Петар се често спомиње у Јеванђељима, у којима су откривене и његове победе и његови поразни. Он је обично био представник ученика у разговору са Исусом. После Исусовог васкрсења и вазнесења, Петар је постао истакнути рани црквени вођа. Дела апостолска говоре о њему, као и Галатима посланица.

Што је најважније, Петар је знао шта значи погрешити, примити опроштење, и наставити даље у вери и понизности. Искусивши у свом животу Божју благодат, он представља снажан пример свима нама који, такође, треба да доживимо ту исту благодат.

»ИЗИЋИ ОД МЕНЕ!«

Петра у синоптичким Јеванђељима први пут срећемо као рибара на Галилејском језеру (Матеј 4,18; Марко 1,16; Лука 5,1-11). Радио је целу ноћ, а није уловио ниједну рибу. Међутим, тада су он и његови пријатељи послушали Исусов налог да се поново отисну на језеро и покушају још једном. Колико су Петар и остали рибари били запрепашћени, када су уловили толико много рибе да су њихови чамци скоро потонули. Какве мисли су пролазиле њиховим умом после овог чуда?

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 5,1-9. Шта Петрове речи упућене Исусу из Јеванђеља по Луки 5,8. говоре о Петру? Односно, какав увид нам пружају у његово духовно стање?

Петар је сигурно био одушевљен оним што је знао о Исусу. Чак и пре овог чуда, када је Исус рекао групи рибара да спусте своје мреже, Петар је – иако с неверицом, јер претходно нису ништа уловили – ипак рекао: »По Твојој ријечи бацићу мрежу.« (Лука 5,5) Изгледа да је Петар нешто већ знао о Исусу, и то знање га је навело да га послуша. Заиста, чињенице указују да је Петар извесно време, пре овог догађаја већ био са Исусом.

Одговор се можда налази у тексту из Јеванђеља по Луки 5,3. у коме се говори о догађајима који су претходили чуду са великим уловом рибе. »И уљезе у једну од лађа која бјеше Симонова, и замоли га да мало одмакне од краја; и сједавши учаше народ из лађе.« Можда су Исусове речи изговорене том приликом, прве оставиле дубок утисак на Петра.

Међутим, после учињеног чуда, Петар је запазио још нешто у Исусу, нешто свето што се разликовало од његове грешности. Петрово сагледавање личне грешности и његова спремност да то јавно призна, показује колико је био отворен према Господу. Није ни чудо што је био позван! Какве год да су биле његове мане, а било их је много, Петар је био духован човек који је био спреман да, без обзира на цену следи Господа.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 5,11. Шта представља кључно начело у овом тексту? Шта овај стих говори о томе какву врсту посвећености Исус очекује? Шта, такође, треба да нам каже чињеница да су ови рибари били спремни да напусте све у тренутку када су њихове мреже биле пуне?

ПРИЗНАВАЊЕ ХРИСТА

Значајан тренутак у оквиру извештаја о Исусу забележен је у разговору са Петром. Исус је управо разговарао са књижевницима и фарисејима који су Га позивали да им покаже знак, нешто чиме ће доказати ко је (види: Матеј 16,1-4). Исус је затим, док је био насамо са ученицима, говорио о чудима која је учинио, у којима је два пута нахранио хиљаде људи само са неколико хлебова и риба. Све је то учинио у оквиру опомене упућене ученицима о »квасцу фарисејском и садукејском«. (Матеј 16,11)

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 16,13-17. Шта описују ови стихови? У чему је значај Петрових речи упућених Исусу?

Петар овде храбро говори о својој вери у Исуса. На основу текста из Јеванђеља по Матеју 16,20. јасно је да су његово признање да је Христос Месија делили и други. Ово је требало да буде прекретница у Исусовој служби, иако су ученици, укључујући и Петра, морали још много да уче.

»Ученици су још увек очекивали да Христос завлада као земаљски владар. Иако је тако дуго крио своје намере, веровали су да Он неће увек остати у сиромаштву и повучености; да је близу време када ће основати своје царство. Апостоли никада нису гајили мисао: да мржња свештеника и рабина неће бити побеђена, да ће Христос бити одбачен од свог народа, да ће бити осуђен као варалица и разапет као злочинац.« (Елен Вајт, *Чезња века*, стр. 415. оригинал)

Чим су ученици препознали Исуса као Месију, Исус је почео да проповеда о својој патњи и смрти (види: Матеј 16,21-23), о идеји коју Петар није могао да прихвати. Петар је ишао дотле да је »прекоревао« Исуса. Исус се тада окреће Петру и каже: »Иди од Мене, сотоно.« (Матеј 16,23) Ово су најтеже речи које је упутио некоме у току своје службе; ипак, учинио је то за Петрово добро. Петрове речи одражавале су његове властите тежње, његов себични став о томе шта жели. Исус је морао, управо тада и на том месту, да га одврати од таквог размишљања (иако се Исус заправо обраћао сотони, Петар је примио поруку). Петар је требало да научи да ће служење Господу обухватати и патњу. Да је тада научио ову поуку, јасно је у његовим каснијим посланицама (види: 1. Петрова 4,12).

Колико често се ваше личне жеље косе са оним што знате да Бог жели да учините? Како одлучујете шта ћете учинити у тим тренуцима?

Ученици су у тренуцима проведеним са Исусом видели многе изванредне догађаје, мада се мало између њих може упоредити са догађајима описаним у Јеванђељу по Матеју 14,13-33; Марку 6,30-52; Јовану 6,1-21. Исус је употребио пет малих хлебова и две рибе да нахрани више од 5000 људи. О чему су ученици размишљали када су видели све то?

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 14,22-33. Коју кључну поруку можемо извући из овог извештаја која нам може помоћи у нашем ходању са Господом?

Посматрајући храњење мноштва, ови људи постали су сведоци Исусове силе испољене на изузетан начин. Он је заиста управљао светом природе. То је сигурно помогло Петру да упути прилично храбру, можда чак и дрску, молбу: »Господе, ако си Ти, реци ми да дођем к Теби по води.« (Матеј 14,28)

Какав израз вере!

Исус је потврдио ову веру и рекао Петру да дође. Петар је то и учинио, што је био још један израз његове вере. Било би потпуно другачије ходати по мирној води, али Петар је то учинио усред олује.

Уобичајена поука из овог извештаја односи се на скретање погледа са Исуса. Међутим, то није све. Петар је сигурно имао поверења у Исуса, или у противном никада не би затражио и учинио тако нешто. Међутим, када је то учинио, уплашио се и у том страху почео да тоне.

Зашто? Зар Исус није могао да задржи Петра на површини воде упркос његовом страху? Ипак, Исус је дозволио да Петар дође до тачке када ништа друго није могао да уради осим да завапи у својој беспомоћности: »Господе, помагај!« (Матеј 14,30) Исус је тада испружио руку и учинио управо оно зашто Га је Петар замолио. Чињеница да је Исус »пружио руку и ухватио Петра« (Матеј 14,31), иако је једноставно могао да га одржава на површини без физичког додира, сигурно је помогло Петру да схвати колико много мора још да учи да се узда у Исуса.

У почетку можемо имати велику веру, уздајући се у силу нашег Господа, али када прилике постану тешке, треба да се сетимо Исусових речи упућених Петру: »Маловјерни! зашто посумња?« (Матеј 14,31)

ПЕТРОВО ОДРИЦАЊЕ

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 22,31-34.54-62. Какве поуке можемо научити из Петровог пада?

Петрове намере биле су добре. У ствари, показао је више храбрости него остали ученици. Он је заправо следио Исуса да би сазнао шта ће Му се догодити. Међутим, чинећи то, одлучио је да прикрије свој прави идентитет. Овај компромис, ово скретање са доброг и праведног пута, навело га је да се три пута одрекне свог Господа, управо како га је Исус опоменуо.

Овакав извештај о Петру на тужан начин пружа поуку о томе колико последице нагодбе могу бити разорне.

Као што знамо, хришћанска историја је укаљана страшним последицама које су се догодиле када су хришћани правили нагодбе са кључним истинама. Иако живот сам по себи често обухвата нагодбу, и повремено морамо бити спремни и да дајемо и да узимамо, када је реч о суштинским истинама, морамо остати чврсти. Као народ, морамо научити шта је то што никада, ни под каквим околностима, не сме бити предмет нагодбе (види, на пример: Откривење 14,12).

Према речима Елен Вајт, Петров компромис и пад започели су у Гетсиманском врту када је, уместо да се моли, заспао и остао духовно неспреман за оно што ће следити. Да је био реван у молитви, записала је, »не би се одрекао свога Господа«. (*Чежња векова*, стр. 714. оригинал)

Да, Петар је заиста погрешно. Међутим, ма колико његова грешка била велика, Божја благодат била је још већа. »Јер гдје се умножи гријех ондје се још већма умножи благодат.« (Римљанима 5,20) Исусово праштање је учинило Петра једним од првих вођа Ране хришћанске цркве. Ово је снажна поука о стварности Божје благодати. Ово је поука за све нас да упркос својим грешкама, треба да наставимо даље у вери!

Да, Петар је знао шта значи примити опроштење. Из прве руке је знао о чему Јеванђеље говори, зато што није искусио само стварност људског греха, већ и величину и дубину Божје љубави и благодати према грешницима.

Како можемо научити да опростимо онима који су нас у великој мери разочарали као што је Петар разочарао Исуса?

ПЕТАР КАО ЦРКВЕНИ ВОЂА

Петар је за време Исусове службе често деловао у улози вође Дванаест ученика. Он их је обично представљао. Када Матеј набраја ученике, он каже: »Први Симон.« (Матеј 10,2) Петар је, такође, имао истакнуту улогу у Раној цркви. Управо је Петар био тај који је предложио да се одреди ученик који ће заменити Јуду Искариотског, који је издао Исуса (Дела 1,15-25). На дан Педесетнице, Петар је објаснио мноштву да су сведоци примања обећаног дара Светог Духа, кога је Бог излио на свој народ (Дела 2,14-36). Петар се, након што је био ухапшен јер је говорио о васкрсењу мртвих, обратио првосвештенику и окупљеним јеврејским вођама (Дела 4,1-12). Управо је Петар био послат Корнилију, првом незнабошцу, који је прихваћен као Исусов следбеник (Дела 10,1-48). Апостол Павле је петнаест дана био у посети Петру, када је први пут после обраћења дошао у Јерусалим (Галатима 1,18). Описујући круг Исусових следбеника у Јерусалиму у том тренутку, Павле наводи три »стуба« цркве: Петра, Исусовог брата Јакова и љубљеног ученика Јована (Галатима 2,9).

Прочитајте текстове из Галатима посланице 1,18.19; 2,9.11-14. Шта ови текстови говоре о Петру, чак и док је имао истакнуту улогу у Раној цркви?

Као црквени вођа, чак и као неко кога је Господ јасно позвао (Исус је рекао Петру: »Паси овце Моје« Јован 21,17), или као онај који је примио виђење о томе да ниједног човека не треба звати »поганим или нечистим« (Дела 10,28), Петар је и даље требало да расте.

У раним данима историје Цркве, скоро сви хришћани били су Јевреји, од којих су многи »тежили на стари Закон« (Дела 21,10). У складу са њиховим тумачењем Закона, јести са незнабошцима било је неприхватљиво, јер су сматрани нечистима. Када су неки хришћани из јеврејства од Јакова дошли у Јерусалим, Петар је престао да једе са незнабошцима у Антиохији.

Павле је сматрао да је такво понашање удар на само Јеванђеље. Он је Петрове поступке сматрао лицемернима и није се плашио да стави изазов пред њега у вези са тим. У ствари, Павле је искористио прилику да изрази основна учења хришћанске вере: оправдање искључиво вером (види: Галатима 2,14-16).

Иако га је Бог позвао, Петар је имао слабости које је требало исправити. Како се понашамо када други покушавају да истакну наше слабости и мане?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Елен Вајт *Чезња векова* прочитајте следећа поглавља: »Позив са обале мора«, стр. 244-251. оригинал; »Ноћ на језеру«, стр. 377-382. оригинал.

Од раног признања своје грешности, још док је био рибар, до храбре изјаве о Исусу: »Ти си Христос, Син Бога живог« (Матеј 16,16), страшног тренутка када се одрекао Господа, чак и до победа и погрешака као вође Цркве, Петар је свакако имао кључну улогу. Дакле, под непогрешивим надахнућем Светог Духа, могао је да напише посланице, не само на основу теоретског знања, већ и из самог искуства. Он није познавао само Христову спасоносну благодат, већ и Његову преображавајућу благодат: »Пре свог великог пада увек је био нагао и заповеднички расположен, говорио је у складу са својим тренутним осећањима. Увек је био спреман да исправља друге и изрази своје мишљење, пре него што би јасно схватио себе и оно што жели да каже. Међутим, Петар се обратио, а обраћени Петар био је много другачији од брзоплетог, преког Петра. Иако је задржао свој ранији жар, Христова благодат правилно је усмерила његову ревност. Више није био плаховит, самоуверен и самопоуздан, постао је благ, сталожен и поучљив. Тада је могао напасати и овце и јагањце из Христовог стада.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 5. свеска, стр. 334.335. оригинал)

Ко се међу нама до одређене мере не може поистоветити са Петром? Зар се није свако од нас у неком тренутку храбро држао своје вере? Зар није свако од нас доживео и страشان пад?

ЗА РАЗГОВОР:

1. Шта о Божјој благодати говори чињеница да је Петар, чак и после таквог срамног одрицања, ипак, добио истакнуту и важну улогу не само у Раној цркви, већ у хришћанској вери уопште. (Уосталом, написао је део Новог завета.) Какве поуке можемо извући из његове обнове о томе како да се опходимо према онима који су на свој начин изневерили Господа?

2. Разговарајте у разреду о опасностима које уступци доносе Цркви. Како можемо знати када треба да правимо уступке, а када ни под каквим условима не треба да стварамо компромис? Какве примере компромиса, који су довели до пропасти, можемо наћи у црквеној историји? Какве поуке можемо научити из ових догађаја?

3. Петар је неке поуке научио на тежи начин. Посматрајући његове грешке, како можемо научити поуке на лакши начин него Петар?

НЕПРОПАДЉИВО НАСЛЕДСТВО

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Петрова 1,1.2; Јован 3,16; Језекиљ 33,11; 1. Петрова 1,3-21; 3. Мојсијева 11,44.45; 1. Петрова 1,22-25.

Текст за памћење: »Душе своје очистивши у послушању истине Духом за братољубље недволично, од чиста срца љубите добро један другога.« (1. Петрова 1,22)

Када год проучавамо Библију, нарочито када смо усредсређени на једну књигу или њен део, потребно је, ако је могуће, одговорити на неколико питања.

Прво, било би добро знати коме су те речи упућене. Друго, можда још важније, било би добро знати шта је био тачан повод за писање. На који је посебан проблем (ако га има) писац желео да укаже (као што је апостол Павле писао Галатима због теолошких заблуда којима су учени о спасењу и Закону)? Као што знамо, велики део Новог завета написан је у облику посланица, писама, јер људи обично пишу писма да би примаоцу упутили одређену поруку.

Другим речима, док читамо Петрове посланице, било би добро да знамо, колико год је то могуће, историјски оквир његових писама. Шта он говори и зашто? И наравно, што је најважније: Какву поруку ми (којима је под надахнућем ова посланица такође написана) можемо извући из ње?

Као што ћемо ускоро видети, апостол Петар ће нам већ у првих неколико стихова открити многе важне истине, вековима након што их је забележио.

Су

Проучити
целу
поруку

Ако бисте добили папир на коме текст почиње речима »Поштовани господине«, схватили бисте да читате писмо. Такође, претпоставили бисте да сте писмо примили од особе са којом вероватно нисте блиски.

Као што савремена писма започињу на уобичајен начин, тако су започињала и писма у прошлости. Петрово писмо почиње као свако друго старо писмо. Петар открива ко пише писмо и коме је оно упућено.

Прочитајте текст из 1. Петрове 1,1. Шта можемо сазнати из овог стиха, који нам донекле открива одређени оквир?

Петар себе јасно именује. Његово име је друга реч у посланици. Себе одмах представља као »апостола Исуса Христа«. На тај начин, као што је Павле често чинио (Галатима 1,1; Римљанима 1,1; Ефесцима 1,1), Петар одмах утврђује своје »препоруче«, наглашавајући свој божански позив. Он је био »апостол«, односно »онај који је послат«, а Онај који га је послао био је Господ Исус Христос.

Петар именује област у коју је његова посланица упућена: Понт, Галатија, Кападокија, Азија и Витинија. Све ове области налазе се у Малој Азији, и отприлике одговарају делу савремене Турске источно од Босфора.

О томе да ли је Петар махом писао Јеврејима или верницима из незнабоштва воде се многе расправе. Изразе које је Петар употребио у 1. Петровој 1,1. »дошљацима«, »расијанијем« јесу изрази који се обично односе на Јевреје, који су у првом веку живели изван Свете земље. Речи »избранијем« и »светињом« у 1. Петровој 1,2. подједнако одговарају и Јеврејима и хришћанима. Ословљавање оних који су изван заједнице са »незнабошци« (1. Петрова 2,12; 4,13) такође означава јеврејско порекло оних којима Петар пише.

Неки коментатори тврде да би више одговарало да Петрове речи забележене у 1. Петровој 1,18. и 4,3. буду упућене незнабожачким обраћеницима у хришћанство него јеврејским. Уосталом, да ли би Петар заиста писао Јеврејима о »сујетном живљењу које су видели од оца«? Или, да ли би рекао јеврејским читаоцима: »Јер је доста што сте прошавше вријеме живота провели по вољи незнабожачкој, живећи у нечистотама, у сластима, у пијанству, у ждерању, у пијењу и богомрскијем незнабоштвима.« (1. Петрова 4,3)

Међутим, за нас није толико важно ко су били слушаоци, већ како је гласила порука.

ИЗАБРАНИ

Прочитајте текст из 1. Петрове 1,2. Шта још из овог стиха сазнајемо о онима којима је Петар писао? Како их назива?

Било да је писао посебно верницима из јеврејства или незнабоштва, Петар је био сигуран у једно: они су били изабрани »по провиђењу Бога Оца«. (1. Петрова 1,2)

Међутим, овде треба да будемо пажљиви. То не значи да је Бог унапред одредио да неки људи буду спасени а неки изгубљени, и да су они којима је Петар упутио посланицу једни од оних које је Бог изабрао или одредио за спасење, док су остали изабрани од стране Бога да буду изгубљени. То Библија не учи.

Прочитајте следеће текстове: 1. Тимотију 2,4; 2. Петрова 3,9; Јован 3,16, Језекиљ 33,11. Како нам ови стихови помажу да схватимо шта је Петар мислио да каже, када је ове људе назвао изабранима?

Писмо јасно каже да је Божји план био да сви буду спасени. Тај план је установљен у корист човекову још пре стварања Земље: »Као што нас изабра кроз Њега прије постања свијета.« (Ефесцима 1,4) »Сви« су »изабрани« у смислу да је Божја првобитна намера била да сви буду спасени, да нико не буде изгубљен. Он је предодредио цело човечанство за вечни живот. То значи да је план спасења такав да се искупљење односи на све, иако сви неће прихватити смисао онога што им се тим искупљењем нуди.

Божје предзнање о изабранима једноставно представља Његову способност да унапред зна какав ће бити њихов слободан избор у вези са спасењем. Ово предзнање им ни на који начин не намеће избор, као што ни чињеница да мајка унапред зна да ће њено дете изабрати чоколадну тарту уместо бораније не значи да је њено предзнање наметнуло детету да изврши такав избор.

Какву сигурност можете стећи из охрабрујуће истине да је Бог одредио да budete спасени?

Прочитајте текст из 1. Петрове 1,3-12. Шта представља главну Петрову поруку у овим стиховима?

Петар је већ приликом поздрављања читалаца у 1. Петровој 1,1.2. споменуо Оца, Сина и Светог Духа. Три лица Божанства чине главну тему у тексту из 1. Петрове 1,3-12. Отац и Син су главна мисао из 1. Петрове 1,3-9, а Свети Дух заузима истакнуто место у 1. Петровој 1,10-12.

Док пише о Оцу, Сину и деловању Светог Духа, Петар уводи много тема на које ће се касније вратити.

Хришћани су, започиње Петар (1. Петрова 1,3; види: Јован 3,7), поново рођени. Цео њихов живот је преображен захваљујући Исусовом васкрсењу и изузетном наследству које чека хришћане на Небу (1. Петрова 1,3.4). Овде, као и на многим другим местима у Новом завету, Исусово васкрсење представља кључ хришћанске наде.

Ова нада пружа хришћанима разлог за радост, упркос чињеници што многи који читају 1. Петрову посланицу пате. Та патња ставља на пробу њихову веру и усавршава је, као што ватра проверава и прочишћава злато. Иако, Петрови читаоци нису видели Исуса у време Његове овоземаљске службе, они Га воле и верују у Њега. Резултат њихове вере у Њега је спасење и обећање »за наслеђство непропадљиво, које неће иструхнути ни увенути, сачувано на небесима за вас«. (1. Петрова 1,4)

Петар им, такође, говори да су стари пророци прорекли »благодат« која ће се излити на њих (1. Петрова 1,10). Пророци из Старог завета »тражише и испитиваше« (1. Петрова 1,10) спасење које су ти људи сада искусили у Исусу.

Док подносе прогонство због своје вере, Петар истиче да су део много шире борбе између добра и зла. На крају, он тежи да им помогне да остану верни истини, чак и усред искушења.

У 1. Петровој 1,4. стоји записано да је наследство »сачувано на небесима за вас«. Размислите о овоме на личном нивоу: постоји посебно место сачувано на Небу управо за вас. Како ћете одговорити на ово дивно обећање?

ЖИВЕТИ СПАСОНОСНИМ ЖИВОТОМ

Прочитајте текст из 1. Петрове 1,13-21. Шта према овом тексту треба да подстиче хришћанско понашање?

Реч »зато«, којом почиње 13. стих прве главе из 1. Петрове посланице, показује да оно што ће Петар следеће рећи проистиче из онога што је управо рекао. Као што смо видели у одељку од уторка, Петар је говорио о Божјој благодати и нади коју хришћани имају у Исусу Христу (1. Петрова 1,3-12).

Као резултат ове благодати и наде, Петар подстиче своје читаоце да »запрегну бедра својега ума«. (1. Петрова 1,13) Односно, као одговор на спасење које имају у Исусу, они морају да припреме свој ум да би остали чврсти и верни (1. Петрова 1,13).

Прочитајте текст из 1. Петрове 1,13. Шта значи у потпуности се надати благодати која ће нам се принети кад дође Исус Христос?

Нема сумње, Петар им говори да њихова нада почива једино у Исусу. Међутим, он тада наглашава да се од хришћана, као резултат њиховог спасења, очекује одређени облик понашања. Он бележи три важна мотива која су разлог хришћанског понашања: Божји карактер (1. Петрова 1,15.16), суд који се ближи (1. Петрова 1,17) и цена откупљења (1. Петрова 1,17-21).

Прво што подстиче хришћанско понашање јесте Божји карактер. Његов карактер би укратко могао да се прикаже на следећи начин: Бог је свет. Петар наводи текст из 3. Мојсијевој 11,44.45: »Будите свети, јер сам Ја свет.« (1. Петрова 1,15-17)

Други подстицај хришћанског понашања проналазимо у схватању да ће Бог, који је свет, свакоме непристрасно судити, свакоме према његовим делима (1. Петрова 1,17).

Трећи подстрек проистиче из велике истине да су хришћани откупљени. То значи да су купљени уз одређену цену, веома високу цену: Христову драгоцену крв (1. Петрова 1,19). Петар наглашава да Исусова смрт није била случајан историјски догађај, већ да је одређена пре оснивања света (1. Петрова 1,20).

Шта вас подстиче да будете хришћанин? Шта бисте одговорили, и зашто, када би вас неко упитао: »Зашто си хришћанин?« Изнесите свој одговор у суботньошколском разреду.

ВОЛИТЕ ЈЕДАН ДРУГОГА

Петар у наставку усмерава хришћане према крајњем изразу како изгледа живети светим и верним животом.

Прочитајте текст из 1. Петрове 1,22-25. Шта је Петар у овим стиховима посебно нагласио у вези са тим шта значи бити хришћанин?

Петар почиње од чињенице да су хришћани већ очишћени («Душе своје очистивши...»), и да живе у послушности истини (1. Петрова 1,22). Глагол »очистити« или »прочистити« тесно је повезан са речима »свет« и »светост«, што нас враћа тексту који је Петар забележио неколико стихова раније (1. Петрова 1,15). Својом оданости Исусу и својим крштењем (упоредите: 1. Петрова 3,21.22), хришћани бивају очишћени посвећивањем Богу, што чине послушношћу истини.

Природна последица ове промене у њиховом животу је што сада ступају у блиску заједницу са другима који деле сличан поглед на свет. Ови односи су толико блиски да Петар користи речи везане за породицу да би их описао. Хришћани треба да покажу братску и сестринску љубав. Грчка реч употребљена у 1. Петровој 1,22, када говори о »братољубљу«, *filadelfia*, дословно значи »љубав брата/сестре«. То је љубав коју чланови породице гаје једни према другима.

У грчком језику постоји неколико различитих речи које се преводје као »љубав«: *filia* (пријатељство), *eros* (страсна љубав између мужа и жене), *agape* (чиста љубав која тежи добру другога). Реч коју Петар користи када пише »од чиста срца љубите« (1. Петрова 1,22), повезана је са речју *agape* – која обично значи чиста љубав која тежи добру других. То је сигурно разлог што је додао израз »од чиста срца« љубите један другога (1. Петрова 1,22), срца које је резултат поновног рођења (1. Петрова 1,23; види: 1. Петрова 1,3) кроз непроменљиву Божју реч. Оваква врста љубави потиче само од Бога; то није љубав коју би исказало себично, непрепорођено срце, што је сигурно разлог због кога Петар толико наглашава очишћење и »послушање истине«. (1. Петрова 1,22) Истина није само нешто у шта верујемо, њу морамо потврдити својим животом.

Како можемо научити да у већој мери исказујемо љубав? Какве одлуке морамо донети да бисмо могли показати љубав која проистиче из »чистог срца«?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Задивљујуће је колико је прво поглавље 1. Петрове посланице богато и дубоко, и колико много тема обухвата. Петар почиње своју посланицу размишљањем о карактеру Божанства, објављујући Оца, Сина и Светог Духа. Отац је дао Спаситеља у свом Сину, Исусу Христу, и ми смо изабрани у Њему за посвећење и послушност. У нама се рађа љубав према Исусу и у Њему се радујемо узвишеном радошћу зато што захваљујући Његовој смрти и васкрсењу имамо обећање о »наследству непропадљивом« на Небу. Онда се чак и усред искушења можемо радовати спасењу које нам је понуђено у Христу. »Његова (Петрова) писма постала су средство за буђење храбрости и јачање вере оних који су пролазили кроз невоље и патње, за повратак добрим делима оних који су се због многобројних искушења нашли у опасности да престану да се ослањају на Бога.« (Елен Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 517. оригинал) Такође, Свети Дух је деловао преко пророка да опише дане у којима Петар и његови читаоци живе. Као последица тога, хришћани треба да живе светим животом, испуњени послушношћу према истини, у заједницама које су карактеристичне по љубави која долази из »чистог срца«.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Подсетите се у разреду својих одговора на питање на крају одељка од среде: Шта нас подстиче да будемо хришћани? Шта ваши одговори имају заједничко? По чему се разликују?
2. Петар у првом поглављу два пута спомиње Исусово васкрсење (1. Петрова 1,3.21). Шта је у вези са васкрсењем толико кључно у нашој вери?
3. Петар је говорио о »наследству непропадљивом«. (види: Данило 7,18) Шта то значи? Размислите о свему што на овом свету и у овом животу нестаје или одмах може бити уништено. Шта ова чињеница говори о томе колико је наше обећано наследство заиста изванредно?
4. Како наша вера може расти усред искушења? Односно, какве одлуке нам могу помоћи да учимо из онога што доживљавамо?

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ЦАРСКО СВЕШТЕНСТВО

3. Библијска доктрина

Од 8. до 14. априла

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Петрова 2,1-3; Јеврејима 4,12; 1. Петрова 2,4-8; Исаија 28,16; 2. Мојсијева 19,3-6; 1. Петрова 2,5,9.10.

Текст за памћење: **»А ви сте изабрани род, царско свештенство, свети народ, народ добитка, да објавите добродјетељи Онога који вас дозва из таме к чудноме видјелу своме.« (1. Петрова 2,9)**

Прожет јеврејском културом, религијом и историјом, Петар се обраћа хришћанима којима упућује посланицу као **»светом народу, народу добитка«**. Он користи заветни језик који је употребљаван у Старом завету када се говорило о старом Израиљу, примењујући га овом приликом на новозаветну Цркву.

То не треба да нас чуди: незнабошци који су поверовали у Исуса накалемили су се на Божји заветни народ. Они су сада, такође, судеоници заветних обећања. **»Ако ли се неке од грана одломише, и ти, који си дивља маслина, прицијепио си се на њих, и постао заједничар у коријену и у масти од маслине; не хвали се гранама; ако ли се пак хвалиш, не носиш ти коријена него коријен тебе.« (Римљанима 11,17.18)**

Петар у тексту за ову седмицу усмерава своје читаоце на свету одговорност и узвишени позив који имају као Божји заветни народ, они који су (користећи Павлов језик) накалемљени на маслиново дрво. Међу тим одговорностима налази се иста она коју је стари Израил имао – објављивање узвишене истине о спасењу понуђене у Господу.

Су

Прочитати
целу
поуку

ЖИВЕТИ КАО ХРИШЋАНИН

Текст у 1. Петровој посланици 2,1. почиње речју »дакле«, што значи да текст који следи проистиче из онога што је претходно речено. Као што смо видели, у првом поглављу 1. Петрове посланице на изванредан начин је приказано шта је Христос учинио за нас и како би требало да одговоримо на то што је учинио. У следећем поглављу Петар се поново осврће на ову тему и дубље је проучава.

Прочитајте текст из 1. Петрове 2,1-3. Шта Петар говори о томе како треба да живимо?

Петар, користећи две различите слике, показује да хришћани имају двоструку дужност. Једна има негативан призив у смислу да неке појединости треба одбацити; друга је позитивна, у смислу да треба да тежимо да учинимо нешто.

У првој слици Петар подстиче хришћане да одбаце пакост, превару, лицемерје, завист и све рђаве речи (1. Петрова 2,1). Хришћани ће се на тај начин понашати другачије у односу на многе људе који су око њих. Пошто су одбацили пакост, неће хтети да повреде друге, већ ће им желети добро. Будући да су одбацили непоштење, својим поступцима неће варати друге, већ ће бити искрени и поштени. Хришћани неће завидети онима који имају више од њих. Биће задовољни својим животом и напредоваће тамо где их Провиђење постави. Такође, они неће својим изјавама намерно нарушавати нечији углед.

Друга слика коју Петар користи – новорођено дете жељно млека (1. Петрова 2,2) – открива позитивну страну његових поука. Хришћански живот није само питање одбацивања рђавих ствари. Такав би живот био празан. Не, он се тиче тражења духовне хране, али са истом снагом којом гладно новорођенче плаче за млеком. Он усмерава читаоце на извор духовне хране (види: Јеврејима 4,12; Матеј 22,29; 2. Тимотију 3,15-17), Божју реч, Библију. У Божјој речи можемо расти духовно и морално, јер у њој имамо најпотпуније откривење Исуса Христа. Такође, у Исусу је у највећој мери представљен карактер и природа светог Бога кога треба да волимо и да Му служимо.

Како су ове две идеје међусобно повезане: односно, зашто би нам тражење духовне хране у Речи помогло да оставимо рђава дела и ставове на које нас Петар упозорава?

Прочитајте текст из 1. Петрове 2,4-8. (види: Исаија 28,16; Псалм 118,22; Исаија 8,14,15). На коју кључну истину Петар овде указује? Како према његовим речима треба да одговоримо Исусу?

Када је својим читаоцима рекао да траже духовну храну, Петар одмах усмерава њихову пажњу према Исусу Христу, живом Камену, указујући највероватније на јерусалимски Храм. У 1. Петровој 2,4-8. он наводи три старозаветна текста који истичу значај угаоног камена, који представља Исусову улогу у Његовој цркви. Петар није једини који ове стихове повезује са Исусом. Исус лично користи текст из Псалма 118,22. на крају једне од својих прича (Матеј 21,42). Петар слично чини у Делима 4,11, у говору у коме се обраћа јеврејским вођама, док Павле користи текстове из Књиге пророка Исаије 28,16. и Римљанима посланице 9,33.

Суштина на коју Петар жели да укаже јесте да иако је Исус био одбачен и разапет, Бог Га је изабрао да постане Угаони камен Божје духовне куће. Хришћани су, затим, живо камење које је уграђено у ову духовну кућу. Користећи изразе угаони камен и зидање, Петар представља слику Цркве. Црква је утемељена на Исусу, али је начињена од оних који Га следе.

Запазите да постати хришћанин значи постати део хришћанске заједнице или месне цркве. Као што циглу треба узидати у већу грађевину, тако ни хришћани нису позвани да буду Исусови следбеници отуђени од других. Хришћанин који не служи Богу и не ради са другим хришћанима на проширењу Божјег царства противречи свом имену хришћанин. Хришћани су крштени у Христово име и тиме што су крштени у Христу, постају део Његове цркве.

Петар такође говори о улози Цркве. Њена улога је да обликује »свештенство свето« (1. Петрова 2,5) које приноси »приносе духовне«. У Старом завету, свештеник посредује између Бога и Његовог народа. Петар и други писци Новог завета често користе речи повезане са Храмом и свештенством да би представили Цркву као живи Божји храм, а Његов народ као свештенике. Он указује на старозаветни систем богослужења да би открио истине о томе како хришћани данас треба да живе и да се понашају.

Прочитајте поново текст из 1. Петрове 2,5. Шта значи »принети духовне приносе«? Како хришћани то чине, као део заједнице приликом богослужења?

Петар у великој мери пише са старозаветног становишта. У средишту овог гледишта је идеја завета, која је средишња тема у јеврејској и хришћанској теологији.

Шта је завет?

Реч »завет« (јеврејски *berit*) је реч која означава уговор или званичан договор између две стране. Он може бити постигнут између два појединца (на пример, Лаван и Јаков у 1. Мојсијевој 31,44) или између два цара (на пример, Соломун и Хирам у 1. О царевима 5,12, где се реч *berit* преводи као »ухватише вјеру међу собом«). Такође, може бити постигнут између цара и његовог народа, као у случају између Давида и израиљских старешина (2. Самуилова 5,3).

Међу овим темама истиче се посебан заветни однос између Бога и Његовог заветног народа, Аврамових потомака.

Прочитајте следеће текстове: 1. Мојсијева 17,1-4; 2. Мојсијева 2,24; 2. Мојсијева 24,3-8. Шта ови текстови говоре о завету који је Бог учинио са Израиљем?

Прва библијска књига, 1. Књига Мојсијева, извештава о томе како је Бог учинио завет са Аврамом (1. Мојсијева 15,9-21; 17,1-26). Бог се »сетио« овог завета када је спасао свој народ из египатског ропства (2. Мојсијева 2,24). Бог га је обновио у Мојсијево време, када је израиљској деци дао Десет заповести и друге законе (2. Мојсијева 19,1-24,8; нарочито 2. Мојсијева 24,3-8).

Међутим, заветна обећања нису била безусловна. »Господ им је обећао да ће их благословити у сваком њиховом добитку и у сваком делу њихових руку ако буду верно поштовали Његове заповести.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 2. свеска, стр. 574)

И заиста, пророци су више пута упозоравали Израиљ на опасности због непослушности Божјем закону, често користећи језик који подсећа на завет. Сматра се да су многа библијска пророчанства, уз могући изузетак пророчанстава из Књиге пророка Данила и Откривења, условна. Тако је идеја послушности у средишту у односу на заветна обећања. Заветна пророчанства о благословима била су условна и зависила су од послушности Божјем закону, а пророчанства о проклетству примењивана су само према непослушнима.

Шта за вас значи бити у заветном односу са Богом? Какве обавезе овај заветни однос ставља пред вас?

ЦАРСКО СВЕШТЕНСТВО

У 2. Мојсијевој 19. поглављу Господ каже Мојсију: »Овако кажи дому Јаковљеву, и реци синовима Израиљевим: Видјели сте шта сам учинио Мисирцима и како сам вас као на крилима орловијем носио и довео вас к Себи. А сада ако добро узаслушате глас Мој и ушчувате завјет Мој, бићете Моје благо мимо све народе, премда је Моја сва Земља. И бићете Ми царство свештеничко и народ свет. То су ријечи које ћеш казати синовима Израиљевијем.« (2. Мојсијева 19,3-6)

То је еванђеоска порука објављена хиљадама година пре крста: Бог откупљује свој народ, спасавајући их од греха и ропства греху, а затим им заповеда да Га воле и буду Му послушни као посебан заветни народ пред Њим и пред светом.

Прочитајте текст из 1. Петрове 2,5.9.10. и 2. Мојсијевој 19,6. Шта Петар жели да каже када хришћане назива »царским свештенством« и »светим народом« (1. Петрова 2,9)? Шта овакви изрази говоре нама адвентистичким хришћанима о нашим дужностима?

»Духовна кућа«, »изабрани род«, »царско свештенство« и »народ добитка« јесу изрази части који у Библији описују посебан однос који Бог има са Аврамовим потомцима. Сада, у оквиру, Новог завета, у оквиру извештаја о Исусу и крсту, Петар користи исти заветни језик и примењује га на вернике Цркве. Заветна обећања дата Израиљу сада су проширена да би укључила не само Јевреје који верују у Исуса већ и на вернике из незнабоштва. Да, незнабошци, такође, преко Исуса могу тврдити да су Аврамова деца. »А кад сте ви Христови, онда сте потомство Аврамово, и по обећању насљедници.« (Галатима 3,29) Захваљујући Христу, свако, без обзира на порекло, може постати део овог »царског свештенства«.

Свети народ? Царско свештенство? Када ове изразе применимо на себе, шта они значе у односу на то каквим животом живимо, као појединци и као заједница? Како можемо на бољи начин испунити овај узвишени позив?

ОБЈАВЉИВАЊЕ »ДОБРОДЈЕТЕЉИ«

Сличности са старозаветном Црквом не завршавају се само на спасењу и томе што нас је Бог позвао и изабрао. Питање гласи: *Позвани и избрани за шта?* Петар брзо одговара.

Петар истиче да овај посебан однос има своју сврху. Хришћани треба да објаве »добродјетељи Онога који вас дозва из таме к чудномо видјелу своме«. (1. Петрова 2,9) То је оно што је стари Израиљ требало да учини. Бог их је позвао да буду Његови сведоци у свету. Божја намера је била да благослови цео свет преко старог Израиља, свог заветног народа.

Прочитајте следеће текстове. Шта имају заједничко? 5. Мојсијева 4,6; 26,18.19; Исаија 60,1-3; Захарија 8,23.

Стари Израиљ, као заветни народ, имао је мисију да досегне свет Јеванђељем, спасењем које Бог нуди. Хришћани имају исту божанску мисију. Позвани су да своје искуство, знање о Богу и оно што је Он учинио за свет преко Христа поделе са другима.

Прочитајте текст из 1. Петрове 2,10. Зашто је овај текст толико важан када је реч о свеукупној мисији и циљу хришћана?

Свет је уронио у грех и смрт, и предстоји му пропаст. Међутим, Исус је дао свој живот да спасе сваког човека од уништења. Као и у случају старог Израиља, изрази части су изрази одговорности. Хришћани имају изузетно висок положај: они су Божји народ. Међутим, то доноси одговорност да позовемо друге да и они стекну тај високи положај. Као што је у 1. Петровој 2,10. речено, хришћани сад представљају тај народ. Некада нису били народ, али су сада помиловани да постану свети народ (види: Осија 1; 2). Реч »свет« у Библији обично има значење издвојен ради службе Богу. Зато, као »свети« народ, хришћани треба да се одвоје од света. Разлика треба да се уочи у начину живота. Они, такође, треба да буду као огањ у хладној ноћи, који ће својом топлотом привући друге. Хришћанима је дат задатак и одговорност да са другима поделе вест о славном спасењу чији су они судеоници.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Црква је веома драгоцену у Божјим очима. Он је цени, не због видљивих предности које пружа, већ због искрене побожности којом се разликује од света. Он је оцењује према расту верника у познавању Христа, према њиховом напредовању у духовном искуству.

Христос је жељан да из свог винограда прими род светости и несебичности. Он очекује да на делу види начела љубави и доброте. Најлепша уметничка дела бледе у поређењу са лепотом темперамента и карактера којом Он очекује да ће бити обележени Његови представници. Управо атмосфера благодати, којом је окружена душа верника, и Свети Дух који управо делује на његов ум и његово срце, доприносе да постане мирис живота на живот и омогућава Богу да благослови његов рад.« (Елен Вајт, *Поуке великог Учитеља*, стр. 298. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Како изгледа бити позван из таме к Његовом чудном виделу? Шта то значи? Ако би требало да објасните ову идеју некоме ко не верује у Исуса, шта бисте рекли? Шта представља тама? Шта је видело? По чему се разликују ова два појма у оквиру онога што Петар говори?

2. »Гле, учио сам вас уредбама и законима, као што ми заповеди Господ Бог мој, да бисте тако творили у земљи у коју идете да је наслиједите. Држите, дакле, и извршујте их, јер је то мудрост ваша и разум ваш пред народима, који ће кад чују све ове уредбе рећи: Само је овај велики народ народ mudar и разуман. Јер који је велики народ којему је Бог близу као што је Господ Бог наш, кад Га год зазовемо? И који је народ велики који има уредбе и законе праведне као што је сав овај закон који износим данас пред вас?« (5. Мојсијева 4,5-8) На који начин се ове речи односе на адвентистичке хришћане и шта нас је Бог позвао да учинимо због свега што нам је дато?

3. Прочитајте текст из 1. Петрове 2,3. Шта Петар мисли када каже: »Јер окусите да је благ Господ.« Како сте »окусили« да је Господ благ?

4. Размислите о својој месној цркви. Чиме ваша црква и ви који сте њени верници можете привући оне који ништа не знају о адвентистичким хришћанима или онеме у шта верујемо?

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ДРУШТВЕНИ ОДНОСИ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Петрова 2,13-23; 1. Петрова 3,1-7; 1. Коринћанима 7,12-16; Галатима 3,27.28; Дела 5,27-32; 3. Мојсијева 19,18.

Текст за памћење: »А прије свега имајте непрестану љубав међу собом; јер љубав покрива мноштво гријеха.« (1. Петрова 4,8)

Петрова посланица се, такође, непосредно бави одређеним тешким друштвеним питањима његовог времена. На пример, како би хришћани требало да живе под угњетачком и исквареном влашћу, као што је била она коју је у то време већина искусила: паганским Римским царством? Шта је Петар рекао својим читаоцима и шта његове речи значе за нас данас?

Како робови хришћани треба да реагују када се њихови господари опходе према њима грубо и неправедно? Иако се савремени односи између запослених и послодаваца разликују од односа који су владали између господара и робова у првом веку, Петрове речи ће без сумње схватити они који морају да изађу на крај са неправедним послодавцима. Занимљиво је како Петар узима Исуса и начин на који је Он одговарао на рђаво опхођење, као пример како хришћани треба да се понашају када се суоче са сличним приликама (1. Петрова 2,21-24).

Како супружници треба да се опходе једни према другом, нарочито када имају различите ставове о основним питањима као што је верско уверење?

Конечно, какав однос хришћани треба да имају према друштвеном поретку када, заправо, друштвени и/или политички поредак може бити потпуно искварен и супротан хришћанској вери?

Иако је давно написана, Библија се, ипак, дотиче питања која су данас веома важна, као што је однос хришћана према власти.

У неким случајевима, све је прилично јасно. У 13. поглављу Откривења говори се о тренуцима када ће послушност политичким силама значити непослушност Богу. У том случају, наш избор је јасан.

Прочитајте текст из 1. Петрове 2,13-17. Како у овим стиховима Реч уопштено говори о томе како треба да се односимо према власти?

Зла Римског царства била су добро позната онима који су живели унутар његових граница. Оно се уздигло захваљујући хировитој вољи славољубивих људи који су користили немилосрдну војну силу. На сваки отпор одговарано је насиљем. Планско мучење и смрт распећем били су само неки од многих ужаса које су кажњени људи доживљавали. Римска власт била је изопачена непотизмом и корупцијом. Владајућа елита охоло и окрутно примењивала је силу. Упркос свему томе, Петар подстиче своје читаоце да прихвате власт свих представника власти у царству, од цара до кнезова (1. Петрова 2,13.14)

Петар говори да цареви и кнезови кажњавају оне који чине зло и хвале оне који чине добро (1. Петрова 2,14). Чинећи тако, они имају важну улогу у обликовању друштва.

У ствари, поред свих својих мана, Римско царство обезбедило је стабилност. Донело је мир. Делило је строгу правду, али правду засновану на владавини права. Грађени су путеви, успостављен је новчани систем којим су подржаване војне потребе царства. Рим је тако стварао средину у којој је број становника могао да расте и различито напредује. Посматрајући прилике на тај начин, Петрови коментари о власти имали су смисла. Ниједна власт није савршена, и сигурно није била ни она под којом су Петар и Црква, којој је упутио посланицу, живели. Дакле, оно што можемо да научимо од Петра јесте да хришћани треба да настоје да буду добри грађани, који поштују законе колико год је то могуће, чак и ако власт под којом живе није савршена.

Зашто је важно да хришћани буду што бољи грађани, чак и у не тако идеалним политичким приликама? Како друштво у коме живите можете учинити бољим, макар и у малој мери?

Прочитајте текст из 1. Петрове 2,18-23. Како данас схватамо тежак садржај ових стихова? Какво начело можемо извући из њих?

Пажљивим читањем текста из 1. Петрове 2,18-23. откривамо да текст више даје духовни савет о томе како да размишљамо о тешким околностима које у одређеном тренутку не могу бити промењене него о подршци ropcтву.

Реч преведена као »слуга« или »роб« у 1. Петровој 2,18, *oiketes*, посебно се користи за кућне робове. Реч која се чешће користила за роба, *dulos*, спомиње се у Ефесцима посланици 6,5. у тексту у коме се даје сличан савет робовима.

У Римском царству, у коме је друштво у великој мери било раслојено, робови су сматрани законским власништвом свог господара који је имао апсолутну контролу над њима, и који се према робовима могао опходити и љубазно и окрутно. Робови су имали различито покрло: међу њима је било поражених војника, деце робова, оних који су били »продати« ради отплате дуга. Неким робовима биле су дате велике одговорности. Неки су управљали великим имањима својих господара. Други су управљали господаревом имовином и пословима, а неки су чак образовали господареву децу.

Слобода робова могла је бити откупљена и у том случају роб је представљан као онај који је »откупљен«. Павле овај израз користи да опише шта је Исус учинио за нас (Ефесцима 1,7; Римљанима 3,24; Колошанима 1,14)

Важно је присетити се да су бројни рани хришћани били робови. Као такви, нашли су се у систему који нису могли променити. Они који су имали несрећну судбину да имају окрутне и неразборите господаре налазили су се у посебно тешким приликама; чак и они чији су господари били бољи, могли су се суочити са тегобним околностима. Петрове поуке упућене хришћанима који су се налазили у робовском положају у складу су са осталим изјавама у Новом завету. Треба да се покоре и трпе, као што се Христос покорио и трпео (1. Петрова 2,18-20). Никакво признање не добијају они који подносе казну зато што су учинили нешто рђаво. Не, прави Христов дух се открива када се неправедно подноси патња. Попут Исуса, у таквим тренуцима хришћани не треба да узвраћају насиљем, или претњама, већ да пове-ре себе Богу, који ће праведно судити (1. Петрова 2,23).

Какву практичну примену можемо извући из онога што је Павле овде забележио? Да ли то, онда, значи да никада не треба да се боримо за своја права? Изнесите свој одговор у суботношколском разреду?

Прочитајте текст из 1. Петрове 3,1-7. На какве се посебне околности Петар осврће у овом тексту? Како је оно што је речено важно за брак у данашњем друштву?

Постоји једна значајна појединост у тексту која пажљивом читаоцу омогућава да разуме питање којим се Петар бави у 1. Петровој 3,1-7. У првом стиху трећег поглавља, Петар говори о мужевима који »не вјерују речи«. Другим речима, Петар саветује жене хришћанке које су удате за мужеве који нису хришћани (иако је број оних који не верују мали).

Жена хришћанка наилази на многе тешкоће када је удата за супруга који не дели њену веру. Шта треба чинити у таквим околностима? Да ли треба да се растане од свог мужа? Петар, као и Павле на другом месту, не предлаже женама хришћанкама да напусте мужеве који нису верници (види: 1. Коринћанима 7,12-16). Петар уместо тога каже да супруге у том случају треба да живе примерним животом.

Улоге доступне женама у Римском царству у првом веку у великој мери биле су одређене тиме коме друштву припадају. Жене Римљанке су, на пример, у складу са законом имале више права у вези са поседовањем имовине и правним задовољењем, него већина жена којима се Петар обраћао. Међутим, у друштву првог века, жене у већини религија нису биле укључене у политику, власт и вођство. Петар подстиче жене хришћанке да се залажу за мерила која би била предмет дивљења у околностима у којима се налазе. Подстиче их на »чисто живљење са страхом« (1. Петрова 3,2). Он указује да би жена хришћанка требало да буде више заинтересована за унутрашњу лепоту него за кићење косе, накит и скупу одећу (1. Петрова 3,3-5). Жена хришћанка својим понашањем треба да препоручи хришћанство ономе који живи са њом у најинтимнијој заједници – своме супругу.

Мужеве не би требало да схвате Петрове речи као одобрење да се према женама на било који начин рђаво понашају. Као што Петар истиче, мужеве треба да покажу поштовање према својим женама (1. Петрова 3,7).

Иако се Петар бави посебном темом – жене хришћанке удате за невернике – у извесној мери можемо запазити идеал хришћанског брака: хришћански брачни пар треба да живи тако да пружа подршку једно другом, живећи поштено и служећи Богу својим свакодневним активностима.

ДРУШТВЕНИ ОДНОСИ

Прочитајте следеће текстове: Римљанима 13,1-7; Ефесцима 5,22-33; 1. Коринћанима 7,12-16; Галатима 3,27.28. По чему су Павлове речи сличне Петровим у 1. Петровој 2,11-3,7?

Павле упућује одређена питања постављена у 1. Петровој 2,11-3,7. у неколико градова. Његове речи изузетно су усаглашене са 1. Петровом посланицом. На пример, Павле попут Петра подстиче своје читаоце да се покоравају »власима које владају« (Римљанима 13,1). Он каже да владаре поставља Бог и да су они страх злим делима, не добрим (Римљанима 13,3). Хришћани, зато, треба да дају »свакоме шта сте дужни: коме, дакле, порезу, порезу; а коме царину, царину; а коме страх, страх; а коме част, част.« (Римљанима 13,7)

Павле, такође, наглашава да жене које су у браку са неверницима треба да живе примерним животом, а као резултат тога њихови мужеви можда ће се прикључити Цркви (1. Коринћанима 7,12-16). Павлов модел хришћанског брака је, такође, брак у коме владају складни узајамни односи. Мужеви треба да воле своје жене као што Христос воли Цркву (Ефесцима 5,25). Затим, он каже да робови треба да буду послушни земаљским владарима као што би били послушни Христу (Ефесцима 6,5).

Павле је, према томе, био спреман да делује у оквиру законски одређених културолошких граница. Схватао је шта може да се промени у његовој култури, а шта не. Ипак, он је унутар хришћанства видео нешто што ће променити начин на који друштво схвата људе. Као што Исус није тежио да донесе политички преокрет да би променио друштвени поредак, тако нису ни Петар ни Павле. Промена се могла остварити, уместо тога, све већим утицајем побожних људи у друштву.

Прочитајте текст из Галатима посланице 3,27-29. Иако је јасно да је ово теолошка изјава, какве снажне друштвене последице овај текст може да има у вези са тим како се хришћани опходе једни према другима због онога што је Исус учинио за њих?

ХРИШЋАНСТВО И ДРУШТВЕНИ ПОРЕДАК

Упркос томе што су знали да људске организације и власти имају недостатке и да чине погрешке, и упркос свом рђавом искуству са властима и верским вођама, и Павле и Петар подстичу ране хришћане да се покоре људским властима (1. Петрова 2,13-17; Римљанима 13,1-10). Хришћани, кажу они, треба да плаћају порез и доприносе обавезним радним дужностима. Хришћани треба, колико год је то могуће, да буду узорни грађани.

Прочитајте текст из Дела апостолских 5,27-32. У каквом су односу послушност коју према Петровим речима треба да покажемо властима (1. Петрова 2,13-17) и онога што су Петар и други апостоли учинили у овом догађају?

Рани успех Хришћанске цркве довео је до хапшења Петра и Јована (Дела 4,1-4). Били су испитивани пред владарима, старешинама и књижевницима, а затим пуштени уз строго упозорење да престану да проповедају (Дела 4,5-23). Ускоро после тога били су поново ухапшени. Упитали су их зашто нису послушали оно што су им власти наредиле (Дела 5,28). Петар је одговорио: »Већма се треба Богу покоравати неголи људима.« (Дела 5,29)

Какву кључну истину морамо извући из ових речи?

Петар није био лицемер, који говори једно, а чини друго. Када је постављено питање да ли ће следити Бога или људе, одлука је била јасна. Док не дођу у такав положај, хришћани треба да подржавају власт и да јој буду послушни, чак и ако се истовремено залажу за друштвене промене. Када су морална питања угрожена, хришћани су били и даље треба да буду укључени у законито уздизање друштвених промена које одражавају Исусове вредности и учења. На који начин ово треба остварити зависи од многих чинилаца, али ако су хришћани одани и верни грађани, то не значи самим тим да не могу или да не треба да настоје да побољшају друштво.

Прочитајте текст из 3. Мојсијева 19,18. и Јеванђеља по Матеју 22,39. Како заповест да волимо своје ближње као себе, може да обухвати потребу да се залажемо за промене које ће живот наших ближњих заиста учинити бољим и лепшим?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следећа поглавља из књиге Елен Вајт *Велика борба: »Сукоб који се приближава«*, стр. 582-592, оригинал; »Библија – наша заштита«, стр. 593-602, оригинал; »Време велике невоље«, стр. 613-634. оригинал.

Елен Вајт се залагала да адвентистички хришћани буду добри грађани, послушни закону државе. Она је чак рекла људима да непослушност недељном закону не показују непосредно и дрско; односно, иако треба да држе седми дан Суботу светом, као што је Бог заповедио, не морају намерно да крше законе који забрањују рад недељом. Међутим, једном приликом јасно је рекла да адвентистички хришћани не треба да послушају закон. Ако роб побегне од господара, закон је захтевао да буде враћен свом господару. Она се жалила на тај закон и рекла адвентистима да га се не придржавају упркос последицама: »Кад се људски закони супроте Божјој речи и Божјим законима, ми треба да послушамо ове последње, макар какве биле последице. Закон наше земље који тражи да предамо роба његовом господару не треба да послушамо и треба да смо спремни да сносимо последице преступања тог закона. Роб није власништво ниједног човека. Само Бог је господар људи.« (*Testimonies for the Church*, 1. свеска, стр. 201.202)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Разговарајте у разреду о одговору на питање на крају одељка од понедељка: Да ли хришћани никада не треба да се боре за своја права? Шта су наша права?
2. Наведите примере када је утицај хришћана на друштво представљао снажну силу у мењању друштва на боље? Какве поуке можемо извући из ових извештаја?
3. Наведите примере у којима се хришћани, уместо да утичу на зла у друштву, повинују њима и чак их и оправдавају? Какве поуке можемо извући из таквих примера?
4. У 1. Петровој 2,17. је забележено: »... цара поштујте«. Цар је у то време највероватније био Нерон, један од најопакијих и најизопаченијих владара. Какву поруку те речи имају за нас данас? Како Петрове речи на почетку овог стиха: »Поштујте свакога« помаже да боље схватимо о чему говори?
5. Прочитајте у разреду текст из 1. Петрове 2,21-25. Како је еванђеоска порука сажета у овим стиховима? Какву наду нам нуди? Шта нас позива да учинимо? Колико добро следимо оно што нам је овде речено да учинимо?

ПОСВЕТИТИ ЖИВОТ БОГУ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Петрова 3,8-12; Галатима 2,20; 1. Петрова 4,1,2; Римљанима 6,1-11; 1. Петрова 4,3-11; 2. Самуилова 11,4.

Текст за памћење: »Јер очи Господње гледају на праведнике, и уши Његове на молитву њихову; а лице Господње на оне који зло чине.« (1. Петрова 3,12)

Библијски писци познавали су стварност људске грешности. Како и не би? Цео свет одише грехом. Поред тога, били су свесни и своје грешности (види: 1. Тимотију 1,15). Знали су, такође, колико је грех озбиљан проблем; уосталом, погледајте шта је било потребно – крст Исуса Христа – да би проблем греха био решен. У толикој мери стварност греха је дубока и свеопшта.

Међутим, библијски писци су, такође, били свесни Христове силе која може да промени наш живот и учини нас новим људима у Њему.

Ове седмице проучаваћемо шта је Петар рекао управо о томе: о облику новог живота који ће хришћани имати у Христу, када Му се предају и учине завет крштењем. У ствари, промена ће бити толико велика да ће је запазити други људи. Петар не каже да ће ова промена увек бити лака; он заправо говори о потреби да пострадамо телом (1. Петрова 4,1) да бисмо извојевали победу која нам је обећана.

Петар наставља и започиње тему која прожима Библију – стварност љубави у животу људи који верују у Исуса. »Љубав«, пише он, »покрива мноштво гријеха.« (1. Петрова 4,8) Када волимо, када праштамо, одражавамо оно што је Исус учинио и шта још увек чини за нас.

Су

Проучити
целу
поуку

Прочитајте текст из 1. Петрове 3,8-12. Какав закључак Петар даје у овим стиховима о томе како хришћани треба да живе? Шта понавља у овом тексту о чему је већ писао у 1. Петровој 2,20.21?

Петар саветује вернике да сви буду »једног ума« (*homofrones*). Он не говори о једнообразности, у смислу да сви на исти начин треба да мисле, чине и верују. Најбољи пример ове идеје проналазимо у тексту из 1. Коринћанима 12,1-27, у коме Павле истиче да је тело сачињено од различитих удова, као што су руке и очи, али ипак заједно чине једно тело. На исти начин, Црква је сачињена од појединаца са различитим духовним даровима. Они раде заједно и представљају јединствену заједницу.

Наравно, такво јединство није увек лако постићи. Историја Хришћанске цркве често је потврђивала да је то тачно. Петар зато опомиње вернике да међу њима нема места неслагању. Он затим усмерава своје читаоце да могу показати овај хришћански идеал међусобног јединства.

На пример, хришћани треба да покажу саосећање (1. Петрова 3,8). Саосећање се исказује онда када један хришћанин пати, а остали пате са њим; када се један хришћанин радује, а други се радују са њим (упоредите: 1. Коринћанима 12,26). Саосећање нас оспособљава да сагледамо гледишта других људи, што је важан корак на путу остваривања јединства. Петар затим каже да треба да волимо једни друге, да будемо »братољубиви«. (1. Петрова 3,8) Исус је лично рекао да Његове праве ученике можемо препознати по томе што показују љубав једни према другима (Јован 13,35). Петар даље истиче да хришћани треба да имају нежно срце (1. Петрова 3,8), и треба да покажу саучешће према туђим потешкоћама и слабостима.

»Распните своје 'ја', поштујте више друге него сами себе. Тако ћете постати једно с Христом. Пред целим свемиром, пред Црквом и пред светом, ви ћете пружати непобитне доказе да сте Божји синови и кћери. Својим примером ви ћете славити Бога.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 9. свеска, стр. 188)

Колико често поступамо у складу са овим Петровим речима, нарочито када је у питању савет: »Не враћајте зла за зло?« (1. Петрова 3,9) Какву смрт свога »ја« треба да искусимо да бисмо следили ове речи? Како можемо доживети ту врсту смрти? (Види: Галатима 2,20)

ПОСТРАДАТИ ТЕЛОМ

Да, Исус је умро за наше грехе, и наша нада спасења почива искључиво на Њему, на Његовој правди, која нас покрива и захваљујући којој смо сматрани праведнима у Божјим очима. Захваљујући Исусу »пред Богом смо прихваћени као да никада нисмо грешили«. (Елен Вајт, *Пут Христу*, стр. 62. оригинал)

Међутим, Божја благодат се не завршава само изјавом, објавом, да су нам греси опроштени. Бог нам, такође, даје силу да победимо своје грехе.

Прочитајте следеће текстове: 1. Петрова 3,18,21; 1. Петрова 4,1,2; Римљанима 6,1-11. На који начин су повезани страдање и победа над грехом?

У тексту у 1. Петровој 3,18. употребљена је једна кратка грчка реч која наглашава свеобухватну природу Исусове жртве. У питању је реч *harpaks*, која значи »једном заувек«. Петар користи ову реч да би истакао свеобухватну природу Исусовог страдања и Његову смрт за нас.

Реч »дакле« у 1. Петровој 4,1. повезује текст из 1. Петрова 4,1,2. са оним што је управо речено у 1. Петровој 3,18-22. У претходним стиховима, Петар истиче да је Христос пострадао због наших греха да би нас могао довести Богу (1. Петрова 3,18), и да нас, такође, »сад спасава крштење«. (1. Петрова 3,21)

Крштење је, стога, вероватно, најбољи оквир из кога можемо схватити Петрове речи »јер који пострада тијелом, престаје од гријеха«. (1. Петрова 4,1) Хришћанин крштењем учествује у Исусовој патњи, смрти и васкрсењу; хришћанин бира да »остало вријеме живота у тијелу не живи више жељама човјечијим, него вољи Божијој«. (1. Петрова 4,2) То можемо постићи само свакодневним предањем Господу и разпињањем тела »са сластима и жељама«. (Галатима 5,24)

У Римљанима посланици 6,1-11. Павле каже да се хришћани приликом крштења уједињавају са Исусом у Његовој смрти и васкрсењу. Приликом крштења ми умиремо греху. Сада треба ту смрт греху да учинимо стварном у свом животу. Павлове речи: »Тако и ви, дакле, држите себе да сте мртви гријеху, а живи Богу у Христу Исусу Господу нашему«, (Римљанима 6,11), представљају тајну хришћанског живота.

Када сте последњи пут »пострадали телом« у борби против греха? Шта ваш одговор говори о вашем хришћанском животу?

У Христу имамо нов живот, нов почетак. Наново смо рођени. То значи да ће они који прихвате Христа, нарочито они који прихвате Христа као одрасле особе, живети другачијим животом него раније. Зар није свако од нас чуо невероватна искуства оних који су били у свету и који су доживели корениту промену захваљујући Исусу и Његовој спасоносној благодати?

И Петар, када говори о умирању свога »ја« и новом животу који имамо у Исусу (крштењем у Његову смрт и васкрсење), говори о променама које ће човек доживети.

Прочитајте текст из 1. Петрове 4,3-6. Какве промене ће се догодити у животу верника, и како се други односе према тим променама?

Три израза која је Петар употребио на одређени начин се односе на прекомерну употребу алкохола су: »пијанство«, »ждерање«, »пијење«. Да употребимо савремени начин изражавања, дани које је неко проводио у оваквим забавама су прошли. У ствари, према Петровим речима, промена коју хришћанин доживљава треба да буде толико велика да се они који су познавали његов пређашњи живот »зачуде« што он више не учествује у таквим раскалашним забавама (1. Петрова 4,4). Дакле, овде запажамо прилику да сведочимо невернима, а да притом не проповедамо. Побожан хришћански живот може сведочити више него све проповеди на свету.

Шта Петар у овим текстовима каже о суду?

Овде, као и на другим местима у Библији (Јован 5,29; 2. Коринћанима 5,10; Јеврејима 9,27), Петар јасно каже да ће се једнога дана одржати суд за дела учињена »у тјелу«. (1. Петрова 4,2) Када Петар каже да је и »мртвима проповједано Јеванђеље« (1. Петрова 4,6), он мисли да су људи, који су сада мртви, чак и у прошлости, када су били живи, имали прилику да упознају Божју спасоносну благодат. Дакле, Бог и њима може праведно судити.

Колико се ваш живот, као особе која верује у Христа, разликује сада у односу на то како сте живели када нисте веровали у Њега? Какву промену је Исус унео у ваш живот?

ТЕЛЕСНИ ГРЕСИ

Набрајајући шта су све људи погрешно чинили у прошлости, а што су престали да чине, када су поверовали у Исуса, Петар такође набраја »телесне грехе«.

Прочитајте поново текст из 1. Петрове 4,3. Шта још Петар овде наводи?

Две речи имају изразито полно значење: »нечистоте« (*aselgia*, која значи »похотљивост«) и »сласти« (*epithumia*, што значи »пожуда« или »жеља«).

Хришћани лако могу да стекну погрешан утисак о полности. Библија није против полних односа. Напротив, Бог је успоставио такав однос. Он је дао полност људском роду као велики благослов. Полност је постојала и на самом почетку, у Едемском врту. »Зато ће оставити човјек оца својега и матер своју, и прилијепиће се к жени својој, и биће двоје једно тијало. А бјеху голи, Адам и жена му, и не бјеше их срамота.« (1. Мојсијева 2,24.25) Полност је требало да буде један од кључних чинилаца који ће уједини мужа и жену у доживотној посвећености која ствара најбољу основу за узгајање деце. Ова блискост била би одраз односа какав Бог настоји да оствари са својим народом (види: Јеремија 3; Језекиљ 16; Осија 1-3).

Када се упражњавају на правом месту, између мужа и жене у браку, полни односи могу бити дубоки благослов; када се упражњавају на погрешном месту, у погрешном оквиру, могу постати једна од најразорнијих сила на свету. Тренутне разорне последица овог греха превазилазе човекову моћ процене. Ко међу нама не зна за животе који су уништени због злоупотребе овог посебног дара?

Шта следећи текстови имају заједничко? 2. Самуилова 11,4; 1. Коринћанима 5,1; 1. Мојсијева 19,5; 1. Коринћанима 10,8.

Наравно, није нам потребна Библија да бисмо сазнали извештаје о болу и патњи које су ови греси проузроковали.

Ипак, морамо бити пажљиви. Греси овакве природе сигурно могу имати снажне негативне последице на људе, и друштво са неодобравањем гледа на њих. Међутим, грех је грех. Христова смрт покрива и овакве грехе. Као хришћани, треба да будемо пажљиви, нарочито у овој осетљивој области, да будемо сигурни да смо извадили »најприје брвно из ока својега, па ћеш онда видјети да извадиш трун из ока брата својега«. (Лука 6,42)

ЉУБАВ СВЕ ПОКРИВА

Хришћани су чак и у Петрово време живели очекујући скори Исусов повратак и крај историје садашњег света. Ово знамо из текста у 1. Петровој 4,7: »А свему се крај приближи. Будите, дакле, мудри и тријезни у молитвама.« Другим речима, будите спремни за крај. У одређеном, врло стварном смислу, »крај«, што се нас тиче, није ништа више до тренутак смрти. Када затворимо очи приликом смрти, без обзира да ли су прошле хиљаде година или само неколико дана, следеће чега ћемо бити свесни јесте Други Исусов долазак и крај света.

Како према Петровим речима хришћани треба да живе с обзиром да се »крај свему приближи«? Види: 1. Петрова 4,7-11.

Поред тога што треба да буду мудри и трезни у молитвама, хришћани треба да имају »непрестану љубав међу собом; јер љубав покрива мноштво гријеха«. (1. Петрова 4,8)

Шта то значи? Како љубав покрива грехе? Одговор проналазимо у тексту у коме Петар наводи речи из Прича Соломунових 10,12: »Мрзост замеће свађе, а љубав прикрива све пријеступе.« Када волимо једни друге, спремније и лакше опраштамо онима који су нас повредили или увредили. Љубав обавезује Христа да нам опрости; наша љубав треба нас да нагони да опраштамо другима. Где љубав обилује, ситне увреде, чак и оне велике, спремније буду опроштене и заборављене.

Петар изражава исту идеју као Исус и Павле, који кажу да је читав Закон сажет у обавези да волимо Бога целим својим срцем и да волимо своје ближње као себе (Матеј 22,34-39; Римљанима 13,8-10).

Петар, такође, подстиче хришћане да буду гостољубиви. Други долазак је можда близу, али хришћани не треба да се због тога повуку из друштвених односа. Затим, када хришћани говоре, морају то чинити тако као да говоре речи Божје. Другим речима, озбиљност времена позива на озбиљно сведочење о духовним истинама.

»Љубав покрива мноштво гријеха.« Ко је згрешио према вама? Како можете показати љубав потребну да »покрије« тај грех? Зашто то и за вас представља предност?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Љубав која дуго трпи и племенита је неће претварати непромишљеност у неопростиву увреду, нити ће преувеличавати туђе погрешке. Писмо јасно учи да се према залуталима треба понашати стрпљиво и обзирно. Ако поступамо на прави начин, окорело срце може бити освојено за Христа. Исусова љубав покрива мноштво греха. Његова благодат никада не подстиче да откривамо грешке других, осим у случају оправдане потребе.« (Елен Вајт, *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, стр. 267) Размислите, на пример, о Исусу и жени ухваћеној у прељуби (Јован 8,1-11). На овај догађај обично гледамо као на испољавање Христове благодати према посрнулој жени, и то је истина. Међутим, постоји још један дубљи елеменат. Зашто је Исус, суочавајући се са верским вођама који су довели жену к Њему, написао »тајне грехе њиховог живота«. (Елен Вајт, *Чезња векава*, стр. 461. оригинал) у прашини, у којој су речи одмах могле бити избрисане? Зашто их није непосредно оптужио, објављујући пред свима све што је знао о њиховим гресима, који су били можда исто толико рђави или чак и већи од оних које је жена починила? Уместо тога, Исус им је показао да зна за њихово лицемерство и зло, а да, ипак, неће да их открије другима. Можда је то био Исусов начин да допре до ових људи, показујући им да познаје њихове намере и пружајући им на тај начин прилику да се спасу. То је снажна поука за нас када треба да се суочимо са онима који су згрешили.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Размишљајте о питању јединства насупрот једнообразности. Постоје ли области у којима треба да будемо у потпунијем јединству мисли да бисмо деловали као Црква? Ако је тако, које су то области и како можемо остварити потребно јединство? Насупрот томе, у којим областима различитост мишљења није штетна, већ је, заправо, корисна?

2. Какво је ваше искуство у вези са идејом да је потребно да »пострадамо телом« да бисмо победили грех? Шта то значи? Да ли нас Божја сила мења, и њено присуство у нашем животу, одмах указује да ми не страдамо телом да бисмо извојевали победу? Ако не, зашто не?

3. Осврните се на разорне последице које је алкохол донео у животу многих људи. Шта као Црква можемо учинити да помогнемо другима да увиде опасност која потиче од њега? Како младе можемо учинити свеснима какву би грешку направили чак и када би само пробали ову супстанцу која им може нанети страшно зло?

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

СТРАДАЊЕ ЗА ХРИСТА

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Петрова 1,6; 3,13-22; 2. Тимотију 3,12; 1. Петрова 4,12-14; Откривење 12,17; 1. Петрова 4,17-19.

Текст за памћење: »Јер сте на то и позвани, јер и Христос пострада за нас, и нама остави углед да идемо Његовијем трагом.« (1. Петрова 2,21)

Прогонство које се догодило у првих неколико векова хришћанства добро је познато. У самој Библији, нарочито у Делима апостолским, наговештено је шта Цркви предстоји. Прогонство, заједно са страдањем које доноси, такође је била садашња стварност у животу хришћана којима Петар упућује посланицу.

Петар у првом поглављу објашњава: »Премда сте сад мало, гдје је потребно, жалосни у различнијем напастима, да се кушање ваше вјере много вредније од злата пропадљивога, које се куша огњем, нађе на хвалу и част и славу, кад се покаже Исус Христос.« (1. Петрова 1,6.7) Једна од последњих изјава у посланици такође се бави истом идејом: »А Бог сваке благодати, који вас позва на вјечну своју славу у Христу Исусу, Он да вас, пошто мало пострадате, саврши, да утврди, да укријепи, да утемељи.« (1. Петрова 5,10)

У оквиру ове кратке посланице, три обимнија текста говоре о страдању Петрових читалаца за Христа (1. Петрова 2,18-25; 3,13-21; 4,12-19). На основу тога закључујемо да је страдање изазвано прогонством главна тема 1. Петрове посланице на коју ћемо се сада осврнути.

Су

Проучити
целу
поуку

ПРОГОНСТВО РАНИХ ХРИШЋАНА

Прочитајте текст из 1. Петрове 1,6; 5,10. О чему Петар говори у овим стиховима, и како према његовим речима читаоци треба да одговоре на оно са чим се суочавају?

У првих неколико векова само чињеница да сте хришћанин могла је бити узрок страшне смрти. Писмо упућено римском цару Трајану показује колико је сигурност првих хришћана била неизвесна. Писмо је написао Плиније, који је у време писања био управитељ Понта и Витиније (111-113. г.н.е), две области споменуте у 1. Петровој 1,1.

Плиније је писао Трајану тражећи савет шта да чини са људима који су оптужени да су хришћани. Он је објаснио да је погубио оне који су остали при томе да су хришћани. Другима, који су изјавили да више нису хришћани, иако су раније били, Плиније је дозволио да докажу своју невиност тражећи од њих да принесу тамјан киповима цара Трајана и бројних богова, и прокуну Исуса.

Обожавање живог цара ретко се спроводило у Риму, иако су у источном делу Римског царства, у који је 1. Петрова посланица послата, цареви дозвољавали, понекад и подстицали, подизање храмова посвећених њима. Неки од ових храмова имали су своје свештенике и олтаре на којима су приношене жртве. Када је Плиније присиљавао хришћане да покажу своју оданост цару приносећи тамјан царевом кипу, он је следио обичај који је одавно био установљен у Малој Азији.

У одређеним раздобљима у првом веку хришћани су се суочавали са озбиљном опасношћу само зато што су хришћани. Прилике су нарочито биле такве у време владавине цара Нерона (54-68. г.н.е) и Домицијана (81-96.г.н.е).

Ипак, прогонство приказано у 1. Петровој посланици више је локалног карактера. Посебних примера прогонстава о којима Петар говори у писму има само неколико, али они укључују лажне оптужбе (1. Петрова 2,12), увреде и укорје (1. Петрова 3,9; 4,14). Иако су невоље биле тешке, нису се завршиле општим затварањем или смрћу, бар не у том тренутку. Али ипак, због тога што су живели као хришћани, верници су се нашли у сукобу са значајним елементима ширег друштва првог века, и могли су страдати због својих веровања. Зато је Петар изразио озбиљну забринутост када је писао ову прву посланицу.

ХРИСТОВО СТРАДАЊЕ И ПРИМЕР

Прочитајте текст из 1. Петрове 3,13-22. Како хришћани треба да одговоре онима који желе да им науде због њихове вере? Каква веза постоји између Исусовог страдања и страдања које су доживели верници због своје вере?

Када Петар каже: »Ако и страдате правде ради, блажени сте« (1. Петрова 3,14), он заправо понавља Исусове речи: »Благо прогнанима правде ради.« (Матеј 5,10) Он затим каже да хришћани не треба да се плаше оних који устају против њих, већ треба да поштују Христа као Господа у својим срцима (1. Петрова 3,15). Ово сведочанство које у свом срцу дају о Исусу помоћи ће им да зауставе страх са којим се суочавају због оних који им се противе.

Петар затим саветује да хришћани увек треба да буду у стању да објасне наду коју имају, али да то треба да учине у кротости и страху (»страх« се понекад преводи као »поштовање«; види: 1. Петрова 3,15.16).

Петар налаже хришћанима да пазе да не дају другима повода да их оптужују. Савест мора да им буде чиста (1. Петрова 3,16). Ово је важно јер ће тада они који оптужују хришћанина бити осрамоћени његовим беспрекорним животом.

Наравно, никакве вредности нема у томе ако неко страда чинећи зло (1. Петрова 3,17). Узима се у обзир само ако неко страда зато што чини добро и оно што је исправно. »Јер је боље, ако хоће воља Божија, да страдате добро чинећи, неголи зло чинећи.« (1. Петрова 3,17)

Петар затим користи Исусов пример. Христос је лично страдао због своје правде; светост и чистота Његовог живота стајали су као стални прекор онима који су Га мрзели. Ако је ико страдао зато што је чинио добро, а не зло, онда је то Исус.

Међутим, Његово страдање обезбедило је једино средство спасења. Он је умро уместо грешника (»Праведник за неправеднике«, 1. Петрова 3,18), да би они који верују у Њега имали обећање вечног живота.

Да ли сте икада страдали, не зато што сте учинили нешто рђаво, већ зато што сте исправно поступили? Какво је било то искуство и шта сте научили о томе шта значи бити хришћанин и одражавати Христов карактер?

Прочитајте текст из 1. Петрове 4,12-14. Зашто Петар каже да верници не треба да се изненаде зато што страдају? Види: 2. Тимотију 3,12; Јован 15,18.

Петар је јасан да поднети прогонство због хришћанства значи учествовати у Христовом страдању. Оно није нешто што се не може очекивати. Напротив, Павле је забележио следеће: »А и сви који побожно хоће да живе у Христу Исусу, биће гоњени.« (2. Тимотију 3,12) Исус је лично упозорио своје следбенике на оно са чим ће се суочити: »Тада ће вас предати на муке, и побиће вас, и сви ће народи омрзнути на вас имена Мојега ради. И тада ће се многи саблазнити, и друг друга издаће, и омрзнуће друг на друга.« (Матеј 24,9,10)

Према речима Елен Вајт: »То ће се догодити свима који желе побожно да живе у Исусу Христу. Прогонство и понижење очекују све оне који су надахнути Христовим духом. Природа прогонства временом ће се мењати, али начело – дух који га надахњује – остаће исто, биће то исти дух који је, још од Авељевих дана, убијао Господње изабранике.« (Елен Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 576. оригинал)

Прочитајте текст из Откривења 12,17. Шта говори о прогонству хришћана у последњим данима?

Нема сумње да веран хришћанин увек може да доживи прогонство, о чему Петар овде и говори опомињући своје читаоце о »врућини која вам се догађа за кушање ваше«.

Реч »врућина« је добра метафора. Ватра може бити разорна, али може, такође, очистити нечистоће. Зависи од тога ко је захваћен ватром. Ватра уништава куће, али чисти сребро и злато. Иако нико намерно не треба да изазове прогонство, Бог из њега може извући добро. Дакле, Петар говори својим читаоцима (и нама): Да, прогонство је рђаво, али немојте се обесхрабрити због тога као да је у питању нешто неочекивано. Наставите даље у вери.

Како можемо уздићи, охрабрити и помоћи онима који страдају због своје вере?

СУДИ БОЖЈИ НАРОД

Упоредите текст из 1. Петрове посланице 4,17-19. са текстом из Књиге пророка Исаије 10,11.12. и Књиге пророка Малахије 3,1-6. Шта им је заједничко?

У свим овим текстовима приказано је да процес суда почиње од Божјег народа. Петар чак повезује страдање својих читалаца са Божјим судом. За њега су страдања која његови читаоци хришћани доживљавају можда ништа мање до Божји суд, који почиње од Божје куће. »Зато и који страдају по вољи Божијој нека Му као вјерноме Творцу предају душе своје у добријем дјелима.« (1. Петрова 4,19)

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 18,1-8. Како нам овај текст помаже да схватимо Божји суд?

У библијска времена људи су обично желели да своја питања решавају на суду. Слика сиромашне удовице у Јеванђељу по Луки 18,1-8. приказује шири став према суду. Удовица зна да ће изаћи као победница из тог случаја само ако пронађе судију који ће се заузети за њен случај. Она нема довољно новца нити положај да би се за њен случај чуло, али она коначно убеђује судију да је саслуша и да јој да оно што заслужује. Као што Исус каже: »А камоли Бог неће одбранили избранијех својијех који Га моле дан и ноћ...?« (Лука 18,7) Грех је донео зло на овај свет, и Божји народ вековима чека да Бог поново постави ствари на право место.

»Ко се неће побојати Тебе, Господе, и прославити име Твоје? Јер си ти Једини свет; јер ће сви незнабошци доћи и поклонити се пред Тобом; јер се Твоји судови јавише.« (Откривење 15,4)

Размислите о целокупном злу на свету које је прошло и још увек некажњено пролази. Зашто је, онда, идеја правде, и Божјег праведног суда, толико важна за нас хришћане? Какву наду добијате из обећања да ће правда бити задовољена?

ВЕРА УСРЕД ИСКУШЕЊА

Као што смо видели, Петар је писао верницима који су страдали због своје вере. И као што је хришћанска историја показала, прилике су се само још више погоршале, бар за неко време. Сигурно је да су многи хришћани у наредним годинама пронашли мир и утеху у Петровим речима. Нема сумње да је и данас многи проналазе.

Зашто страдање? То је, наравно, вековима старо питање. У књизи о Јову, једној од првих написаних библијских књига, страдање је кључна тема. Заиста, ако је постојао неко (поред Исуса) који није страдао као »крвник, или као лупеж, или као злочинац, или као онај који се мијеша у туђе послове« (1. Петрова 4,15), био је то Јов. Уосталом, чак је и Бог рекао о Јову: »Јеси ли видио слугу мојега Јова? Нема онаквога човјека на земљи, добра и праведна, који се боји Бога и уклања се ода зла.« (О Јову 1,8) Па ипак, погледајте шта је јадни Јов поднео, не зато што је био зао, већ зато што је био добар!

Како следећи текстови помажу да одговоримо на питање порекла страдања? 1. Петрова 5,8; Откривење 12,9; Откривење 2,10.

Кратак одговор гласи да страдамо зато што се налазимо усред велике борбе између Христа и сотоне. То није само слика или симбол добра и зла у нашој природи. Постоји стваран ђаво и стваран Исус који воде стварну битку за људска бића.

Прочитајте текст из 1. Петрове 4,19. Како нам ове Петрове речи помажу у нашим борбама?

Када страдамо, нарочито када то страдање није непосредна последица наших рђавих дела, ми природно постављамо питање које је Јов стално постављао: Зашто? И, као што се често догађа, не добијамо одговор. Петар каже све што можемо да учинимо, чак и усред страдања, јесте да предамо своју душу Богу, имајући поверења у Њега, нашег »верног Творца«, и наставимо да чинимо »добра дела«. (1. Петрова 4,19)

Зашто је познавање Божјег карактера, познавање Његове добротe и љубави усмерено нама лично, толико важно за хришћанина, нарочито оног који страда? Како сви можемо боље упознати Бога и Његову љубав?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У одељку од недеље говори се о прогонству са којим су се хришћани суочили. Следи потпунији извештај из писма упућеног цару о страдањима хришћана у првим вековима: »...Метод који сам применио према онима који су били оптужени да су хришћани је следећи: испитивао сам их да ли су хришћани; ако су то признали, понављао сам питање још два пута, указујући им на могућност смртне казне; ако нису одустајали од своје изјаве, наредио бих да их погубе. Каква год да је природа њихове вере, макар немам сумње да је њихова непослушност и крута непопустљивост заслужила казну.«

»Оне који су порекли да су хришћани, или да су икада били, који су са мноштем призивали богове, и понудили своју дубоку оданост, уз вино и тамјан, вашем кипу, који сам наредио да донесу за ту сврху, заједно са киповима богова, и који су на крају проклели Христа – како кажу, они који су прави хришћани не би могли бити приморани да учине ниједно од ових дела – сматрао сам да је прикладно да их пустим. Неки, који су били именовани од стране тог гласника, прво су признали да су хришћани, а затим су то порекли; истина, били су тог убеђења, али су га одбацили, неки пре три године, неки пре много година, а неколико њих пре двадесет и пет година. Они су се сви поклонили вашем кипу и ликовима богова, и проклели Христа.« (*Pliny Letters* [London: William Heinemann, 1915], књига 10:96, 2. свеска, стр. 401-403)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Шта је према ономе што је откривено у овом невероватном писму био главни проблем са којим су се хришћани суочили? Какве сличности видимо са догађајима у последњим данима, као што је приказано у Трећој анђеоској вести у Откривењу 14,9-12? Шта нам то говори о одређеним основним проблемима у самој великој борби?

2. »Они који поштују Божји закон били су оптужени да су призивали божанске судове на Земљу, па ће бити проглашени кривим и за страшне поремећаје у природи, сукобе и крвопролића међу људима који су испунили Земљу јауцима. Сила која је пратила објављивање последње опомене разгневила је безаконике, њихов гнев је усмерен против свих који су прихватили вест, а сотона ће још жешће распиривати дух мржње и прогонства.« (Елен Вајт, *Велика борба*, стр. 614.615. оригинал) Иако не знамо када ће се све ово догодити, како увек можемо бити спремни да се суочимо са противљењима због своје вере, без обзира у ком облику се то противљење јавља? Шта је кључно да бисмо били спремни?

ВОЂА КАО СЛУГА

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Петрова 5,1-10; Дела 6,1-6; Јеремија 10,21; Матеј 20,24-28; Приче 3,34; Откривење 12,7-9.

Текст за памћење: »Све своје бриге баците на Њ, јер се Он брине за вас.« (1. Петрова 5,7)

Истраживања о црквама које расту скоро увек истичу важност успешног вођства. Овакво вођство своју визију презима од Бога и из Његове речи и свима у заједници пружа прилику да примене своје духовне дарове у тежњи да остваре еванђеоски налог.

Међутим, вођење цркве представља велики изазов. Цркве у великој мери воде добровољци, који често улажу своје време иако су већ веома заузети. Верници могу да ускрате своју подршку тиме што ће престати да присуствују догађајима које не подупиру. Даље, успешан хришћански вођа мора бити особа дубоко посвећена духовности. Не треба да заборавимо да се Петар обраћа црквама које се суочавају са прогонством. Црквени вођа је посебно осетљив у таквим тренуцима. Ко је, онда, оспособљен за овакав задатак?

Петар у својој 1. Посланици 5,1-10. упућује питање хришћанског вођства на ниво месне цркве. У овим стиховима, он пише о одређеним важним карактеристикама које нису потребне само локалним вођама, већ и верницима. Његове речи су важне за нас данас исто колико су биле и за ондашње вернике.

Су

Проучити
целу
поуку

СТАРЕШИНЕ У РАНОЈ ЦРКВИ

Прочитајте следеће текстове: Дела 6,1-6; 14,23; 15,6; 1. Тимотију 5,17; 1. Петрова 5,2. Какав увид нам ови стихови дају у вези са изазовима са којима се суочавала Рана црква и улогом њених вођа?

Обраћање великог броја људи и придруживање Цркви јесте огroman Божји благослов. Ипак, као што искуство најранијих хришћана показује, брз раст може изазвати и проблеме.

На пример, текстови из Дела апостолских од 1. до 5. поглавља извештају о вођству Светог Духа и обраћењу многих хришћана. Стихови из Дела апостолских 6,1-6. показују какве су последице уследиле: група верника постала је превелика за постојеће вођство, па је било потребно успоставити структуру која ће омогућити свакодневни рад Цркве.

Проблем који је унео слабост у организациону структуру јесте жалба о неравноправности. Грчка група верника жалила се да су њихове удовице занемарене приликом свакодневне расподеле хране. То је довело до именовања 12 ђакона чија је дужност била да помогну дванаесторици апостола у управљању црквеним средствима.

Истина је да је Рана црква на посебан начин била вођена Светим Духом. Међутим, чак и тада је постојала потреба за успостављањем црквене структуре. Једну кључну групу црквених вођа, за којом се веома рано осетила потреба, чиниле су старешине, које су биране у свакој локалној заједници. Обилазећи места у којима људи још нису чули за Исуса, Павле и Варнава постављали су старешине да воде новоосноване групе хришћана (Дела 14,23).

Старешинама су биле поверене различите улоге у раном хришћанству. Као вође своје локалне заједнице, они су повремено преузимали улогу учитеља и поучавали нове обраћенике. Проповедали су и бринули да све неопходне појединости за добробит заједнице буду извршене (Дела 15,6; 1. Тимотију 5,17; 1. Петрова 5,2).

На које начине можете боље сарађивати са вођама своје месне цркве, чак и када се са њима не слажете у свему?

Прочитајте текст из 1. Петрове 5,1-4. Какав став вође треба да заузму приликом вршења своје дужности у Цркви? Како се ова начела односе на нас, без обзира на нашу улогу у Цркви?

Петар започиње поучавање старешина напомињући да је и он сам старешина. Он наводи две појединости о себи: сведок је Христове патње и очекује да ће имати удела у слави која ће се јавити. Петар овим речима наглашава прву особину коју старешина треба да поседује: он треба да схвати важност Христовог страдања за нас и какву нам велику наду нуди.

Петар упоређује улогу старешине са пастиром који чува Божје стадо. Његово поређење Цркве са овцама показује да верници, попут оваца, могу понекад кренути својим путем. Зато им је потребан пастир да их врати међу вернике и помогне да складно међусобно сарађују. Старешина, такође, треба да пружи скроман пример како хришћанин треба да се понаша.

Важна улога хришћанског вође је да стрпљиво ради са људима у Цркви као што пастири стрпљиво поступају према овцама. Старешине их морају нежно окупљати ради службе Богу и ширења вести о Исусу онима који треба да упознају Њега и спасење које је Он омогућио.

Петар такође напомиње да старешине треба да надгледају драговољно, а не под присилом. Није увек лако пронаћи људе спремне да прихвате изазове вођења Цркве. То се нарочито види у време рада одбора за наименовање. Да би Црква несметано радила, многе и различите дужности треба испунити. Постоје разлози зашто многи људи нерадо прихватају улогу вође. Неке од ових дужности захтевају доста уложеног времена, а људи прикладни за овакве улоге можда већ имају много обавеза. Други можда сматрају да нису довољно спремни да преузму одређене дужности. Међутим, Петар каже да ако нас упитају, треба спремно да преуземо улогу вође, ако је то икако могуће.

Прочитајте текстове из 1. Петрове посланице 5,3. и Јеванђеља по Матеју 20,24-28. Каква важна начела хришћанског вођства налазимо у овим стиховима?

Кључна реч у 1. Петровој 5,3. на грчком језику је *katakuriouontes*. Исту реч налазимо у Јеванђељу по Матеју 20,25. и има значење »владати« или »господарити« неким. Дакле, савет упућен старешинама у 1. Петровој 5,3. може се превести на следећи начин: »Немојте господарити онима о којима се старате.« Овај савет одражава Исусове речи из Јеванђеља по Матеју 20,25.

Текст из Јеванђеља по Матеју 20,20-23. пружа оквир Исусовим речима забележеним у Јеванђељу по Матеју 20,24-28. Јаковљева и Јованова мајка пришла је Исусу са молбом да један њен син седне с десне, а други са леве Исусове стране у Његовом царству.

»Исус се нежно понашао према њима, не укоравајући њихову себичност у тражењу првенства над својом браћом. Он је читао њихова срца, знао је дубину њихове привржености Себи. Њихова љубав није само људско осећање, иако обесвећено земаљском природом свог људског канала, оно извире из извора Његове искупљујуће љубави. Он није желео да укори, већ да пробуди и очисти.« (Елен Вајт, *Чезња века*, стр. 548. оригинал)

Исус објашњава да тај узвишени положај додељује Отац, а не Он. Међутим, Он наставља и каже да је кључна разлика између Његовог царства и царстава незнабожачких народа у врсти вође који ће се појавити у Његовом царству. Они који желе да буду вође у царству у коме је Исус Цар морају постати слуге зато што ће вође у Исусовом царству бити налик Исусу. »Као што ни Син Човјечиј није дошао да Му служи, него да служи и душу своју да у откуп за многе.« (Матеј 20,28)

Дакле, Петар позива црквене вође да стреме истом идеалу: покорност и самоодрицање које запажамо у Исусу мора се, такође, открити и у њиховом животу.

Прочитајте текст из Филибљанима посланице 2,4-8. Како се ове Павлове речи слажу са оним што је Петар забележио? Што је још важније, како можемо учинити оно на шта смо позвани у овим стиховима?

ПОНИЗНОСТ КАО ОДЕЋА

Друштво старог света у коме је Петар живео било је веома раслојено. Владајуће друштво имало је, како то ми данас називамо, »заповедничко држање«. Око њих се налазило мноштво људи на нижем положају, а најнижи положај припадао је робовима. Понизност је била својствен став припадника нижег слоја друштва према онима који су припадали вишем друштвеном слоју. Грчка реч за понизност има значење »скроман«, »ништаван« »слаб« и »сиромашан«. Ова реч описује људе без положаја и моћи у друштву. У свету изван јудаизма и хришћанства, реч »понизан« односила се на људе ниже класе, а понизно понашање није се сматрало прикладним за слободне људе.

Прочитајте текст из 1. Петрове 5,5-7. Шта је толико невероватно у ономе што је Петар у овим стиховима написао с обзиром на оквир и време у коме су живели?

Понизност се у Библији посматра у другачијем светлу у односу на то како се посматрала у време и култури у којима је Петар живео. Петар из Септуагинте (грчки Стари завет) наводи текст из Прича Соломунових 3,34. стих који се, такође, наводи у Посланици апостола Јакова 4,6. У Старом завету је забележено да је део Божјег деловања у историји био да обори охولة и силне (Исаија 13,11; 23,9; О Јову 40,11).

Прави став који човек треба да има према Богу је понизност. »Понизите се, дакле, под силну руку Божју, да вас повиси кад дође вријеме.« (1. Петрова 5,6) Понизност, пре него понос, треба да буде својствена не само у односу хришћанина према Богу већ и у међусобним односима међу хришћанима (1. Петрова 5,5).

Хришћани, чак и хришћанске вође, свесни су да су грешници спасени Божјом благодаћу. У том најважнијем смислу, ми смо, онда, једнаки, и пред крстом треба сви да се понизимо. Ова понизност мора бити показана и у нашем односу према другима, нарочито онима којима смо надређени. Наравно, свако може бити понизан пред Богом, Створитељем неба и Земље. Такође, прилично је лако бити понизан пред онима који су »изнад« нас, који имају моћ над нама и који заузимају виши положај него ми. Права проба наступа када показујемо понизност према онима који су »испод« нас, који немају власт над нама. О таквој понизности Петар овде говори.

Како нам крст и оно што он представља помаже да увек будемо понизни?

КАО ЛАВ КОЈИ РИЧЕ

Као што смо већ видели, Петар је писао о позадини прогонства. Тема велике борбе Петровим читаоцима није била само нестварно учење; они су је доживљавали на начин на који многи од нас то нису, макар за сада.

Прочитајте текстове из 1. Петрове 5,8-10. и Откривења 12,7-9. Шта ови текстови уче о пореклу зла и сотонином деловању у нашем свету?

Књига Откривење истиче да хришћани имају улогу у космичкој бици између сила добра и сила зла. Силе добра предводи Исус, који је Божја реч, Цар над царевима и Господар над господарима (Откривење 19,13.16). Силе зла предводи ђаво, који се зове и сотона, и приказан је као аждаја (Откривење 12,7-9; 20,7.8). Иако општеприхваћени медији, чак и неки хришћани, поричу да сотона постоји, чињеница је да је ђаво моћно биће који гаји само зле намере према нама. Ипак, радосна вест је да ће ђаво на крају коначно бити уништен (Откривење 20,9.10).

Петар не умањује опасност коју ђаво представља. Он је попут лава који риче и тражи кога да прождере (1. Петрова 5,8). Петар такође истиче да његови читаоци могу препознати силу ђавола у својим тренутним страдањима. Ипак, ова патња завршиће се вечном славом (1. Петрова 5,10).

Прочитајте поново текст из 1. Петрове 5,10. О чему Петар овде говори?

Иако не знамо праву природу њиховим невоља, оно што можемо видети јесте нада коју Петар изражава. Да, сотона је стваран. Борба је стварна, и наше патње су стварне. Међутим, »Бог сваке благодати« поразео је ђавола. Дакле, какву год патњу да доживимо, ако останемо верни – чак и до саме смрти (види: Јеврејима 11,13-16) – победа је осигурана захваљујући Исусу.

Како можемо научити да се чврсто држимо у вери и издржимо до краја, без обзира шта нас сналази?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Исусово понашање приликом Последње вечере представља изузетан пример како се Исус, Вођа, понаша као слуга. У том тренутку Исус је био у потпуности свестан ко је (Божји Син) и да треба да се врати свом Оцу (Јован 13,1). После вечере Он је опрао ноге ученицима. Затим је рекао: »Кад, дакле, Ја опрах вама ноге Господ и Учитељ, и ви сте дужни један другоме прати ноге. Јер Ја вам дадох углед да и ви тако чините као што Ја вама учиних.« (Јован 13,14.15) Сваки пут када Исусови следбеници перу једни другима ноге, они не само да се подсећају овог догађаја, они подсећају једни друге да бити вођа у Исусовом царству значи бити слуга. Нема сумње да су се ученици до краја свог живота, нарочито када су боље схватили ко је заправо Исус, сећали овог чина понизности свога Учитеља. Нема сумње, такође, да је Петар то имао на уму када је позвао црквене старешине да не владају другима, већ да се »одену у понизност«.

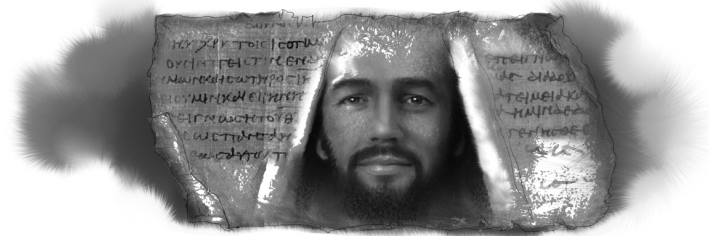
»Понизивши се да постане човек, Христос је показао понизност којој се диве све небеске силе. Дело спуштања у положај човека не би представљало никакво понижење да није било Христовог узвишеног прапостојања. Ми морамо отворити свој ум за чињеницу да је Христос одложио своју царску одору, своју царску круну, свој високи заповеднички положај, и оденуо своју божанску природу у људску, да би се могао срести са човеком на његовом нивоу, да би људском роду донео моралну снагу којом његови припадници постају синови и кћери Божје. Да би откупио човека, Христос је постао послушан све до смрти, до смрти на крсту.

Кротост и понизност, које су обележавале Христов живот, постаће обележје живота и карактера оних који 'ходе као Он што је ходио'« (1. Јованова 2,6; Елен Вајт, *Синови и кћери Божје*, стр. 79)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Исус је започео своју службу супротстављајући се ђаволу. Изнемогао, после 40 дана поста, био је у стању да се одупре сотониним искушењима наводећи библијске текстове (Матеј 4,1-11; Марко 1,12.13; Лука 4,1-13). Шта овај догађај говори о томе како ми, такође, можемо да се одупремо сотони у свом животу?
2. Какве сте примере праве понизности запазили у животу других људи? Шта можете научити из ових примера?
3. Одговорите у разреду на следеће питање: Које особине треба да поседује добар хришћански вођа поред оних које је Петар навео у стиховима за ову седмицу? Како се ове особине могу поклопити са добрим особинама световних вођа? По чему се разликују?
4. Како бисте одговорили на тврдњу да сотона није стваран, већ само симбол зла у људској природи?

ИСУС У СПИСИМА АПОСТОЛА ПЕТРА

8. Библијска доктрина

Од 13. до 19. маја

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Петрова 1,18,19; Колошанима 1,13,14; Исаија 53,1-12; Јован 11,25; Псалм 18,50; 2. Петрова 1,1.

Текст за памћење: »Који гријехе наше сам изнесе на тијелу својему на дрво, да за гријехе умремо, и за правду живимо; којега се раном исцијелисте.« (1. Петрова 2,24)

Пошто смо проучили 1. Петрову посланицу, требало је до сада да увидимо да је Петар, без обзира на садржај и одређена питања која поставља, увек усредсређен на Исуса. Исус прожима све о чему Петар пише; Он је златна нит проткана кроз целу посланицу.

Од првог стиха, у коме Петар каже да је »апостол« Исуса Христа, до последњег, у коме је забележио: »Мир вам свима у Христу Исусу« (1. Петрова 5,14), Исус је главна Петрова мисао. Петар у својој посланици говори о Исусовој смрти и жртви коју је поднео за нас. Говори о великом страдању које је Исус доживео, а Исусов пример у том страдању поставља као наш узор. Говори о Исусовом васкрсењу и о томе шта оно значи за нас. Затим, говори о Исусу не само као о Месији (*Христос*), »Помазанику«, већ о Исусу као божанском Месији. То јест, у 1. Петровој посланици запажамо чињенице о Исусовој божанској природи. Он је Бог лично, који је дошао у људском телу, живео и умро да бисмо ми имали наду и обећање о вечном животу.

Ове седмице поново ћемо се осврнути на 1. Петрову посланицу и ближе размотрити шта она открива о Исусу.

Су

Проучити
целу
поуку

ИСУС, ЖРТВА ПОДНЕТА ЗА НАС

Тема која се протеже кроз целу Библију јесте Божје дело спасавања палог човечанства. Од пада Адама и Еве у 1. Мојсијевој до пада Вавилона у Откривењу, Писмо на овај или онај начин открива Божје настојање да спасе »што је изгубљено.« (Лука 19,10) Ова тема присутна је, такође, и у Петровим посланицама.

Прочитајте следеће текстове: 1. Петрова 1,18.19; Колошанима 1,13.14. Шта значи бити откупљен и како је крв повезана са откупљењем?

Текст из 1. Петрове посланице 1,18.19. описује значај Исусове смрти на следећи начин: »Знајући да се пропадљивијем сребром или златом не искуписте из сујетнога својег живљења... него скупоцјеном крвљу Христа, као безазлена и пречиста Јагњета.« У овим стиховима дате су две кључне слике: искупљење и животињска жртва.

Реч »искупљење« у Библији се користи на неколико начина. На пример, прворођено магаре (које се не може принети на жртву) и прворођени син (2. Мојсијева 34,19.20) могли су бити откупљени јагњетом као жртвом заменом. Новац је могао бити употребљен за откуп баштине која је била продата због сиромаштва (3. Мојсијева 25,25.26). Што је најважније, роб је могао бити откупљен (3. Мојсијева 25,47-49). Петар прво обавештава читаоце да цена откупа из »сујетнога својег живљења, које сте видјели од отаца« (1. Петрова 1,18) није била ништа мање до »скупоцјена крв Христа, као безазлена и пречиста Јагњета«. (1. Петрова 1,19) Слика јагњета, наравно, указује на идеју животињске жртве.

Петар на овај начин упоређује Христову смрт са смрћу жртвене животиње у Старом завету. Грешник је у Светињу доносио овцу без мане. Затим је полагао руке на њу (3. Мојсијева 4,32.33). Животиња би била убијена, а мало њене крви било би помазано по олтару; остатак се просипао у подножје олтара (3. Мојсијева 4,34). Смрт жртвене животиње омогућавала је »искупљење« ономе који је приносио жртву (3. Мојсијева 4,35). Петар каже да је Исус умро уместо нас и да нас је Његова смрт откупила из нашег претходног живљења и пропасти коју бисмо доживели.

Чему нас чињеница да наша нада у спасење почива једино на замени, која је кажњена уместо нас, учи о нашој потпуној зависности од Бога?

ХРИСТОВО СТРАДАЊЕ

Хришћани често говоре о Христовој пасији. Реч »пасија« потиче од грчке речи која значи »страдати«, а израз »Христово страдање« обично се односи на све што је Исус поднео у последњим тренуцима свог живота, почевши од победоносног уласка у Јерусалим. Петар, такође, размишља о теми Христових мука у тим последњим данима.

Прочитајте текстове из 1. Петрове посланице 2,21-25. и Књиге пророка Исаије 53,1-12. Шта је према овим стиховима Исус поднео ради нас?

Када је реч о Исусовом страдању, посебно је значајна једна појединост. Он је изнео »гријехе наше сам на тијелу својему на дрво (мисли се на крст; упоредите са текстом из Дела апостолских 5,30), да за гријехе умremo, и за правду живимо«. (1. Петрова 2,24) Грех доноси смрт (Римљанима 5,12). Ми смо као грешници заслужили да умremo. Ипак, савршени Исус – на чијим се уснама није нашла превара (1. Петрова 2,22) – умро је уместо нас. Захваљујући тој замени постоји план спасења.

Прочитајте поново текст из Књиге пророка Исаије 53,1-12. Шта је према овом тексту Исус претрпео, док је остваривао план спасења у нашу корист? Шта то говори о Божјем карактеру?

»Сотона је жестокиm искушењем наваљивао на Исусово срце. Спаситељ није могао да види преко гроба. Нада Му није показивала да ће изаћи из гроба као победник нити говорила о томе да је Отац прихватио Његову жртву. Бојао се да је грех тако одвратан Богу да ће Њихово раздвајање бити вечно. Христос је осећао патњу коју ће осећати грешник, када се милост не буде више заузимала за грешни људски род. Осећање греха који је навукао Очев гнев на Њега као на човекову замену, загорчало је чашу коју је пио и сломило срце Божјег Сина.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 753. оригинал)

Какав би одговор требало да дамо у вези са оним што је Христос поднео за нас? Како према тексту из 1. Петрове 2,21. можемо да следимо Његов пример?

Прочитајте следеће текстове: 1. Петрова 1,3.4.21; 3,21; Јован 11,25; Филибљанима 3,10.11; Откривење 20,6. На какву узвишену наду ови стихови указују и шта она значи за нас?

Прва Петрова посланица, као што смо већ видели, упућена је онима који страдају због своје вере у Исуса. Зато је нарочито важно да Петар на самом почетку своје посланице усмери пажњу читалаца на наду која их очекује. Према његовим речима хришћанска нада је жива нада, нарочито зато што почива на Исусовом васкрсењу (1. Петрова 1,3). Хришћани захваљујући Исусовом васкрсењу могу да се радују наследству на Небу које неће истрнути ни увенути (1. Петрова 1,4). Другим речима, ма колико да прилике постану рђаве, сетите се шта вас чека када свему дође крај.

Заиста, Исусово васкрсење из мртвих је јемство да и ми можемо бити васкрснути (1. Коринћанима 15,20.21). Павле је то рекао на следећи начин: »А ако Христос не уста, узалуд вјера ваша: Још сте у гријесима својим.« (1. Коринћанима 15,17) Пошто је Исус подигнут из мртвих, показао је да има силу да победи смрт. Дакле, хришћанска нада има свој темељ у историјском догађају Христовог васкрсења. Његово васкрсење је темељ нашег на крају времена.

Где бисмо били без те наде и обећања? Све што је Христос учинио за нас достиже врхунац у обећању о васкрсењу. Какву наду имамо без тога, нарочито зато што знамо да, насупротив широко прихваћеном хришћанском веровању, мртви спавају у гробу и нису ничега свесни?

»За хришћанина смрт је само сан, тренутак тишине и таме. Живот је сакривен са Христом у Богу и 'кад се јави Христос, живот ваш, онда ћете се и ви с Њиме јавити у слави'«. (Јован 8,51.52; Колошанима 3,4)... Приликом Његовог другог доласка сви драгоцени мртви чуће Његов глас и изаћи у славни бесмртни живот.« (Елен Вајт, *Чезња векава*, стр. 787. оригинал)

Размислите о јасној неизбежности смрти. Она је тешка, окрутна и стварна. Зашто је, онда, обећање о васкрсењу толико важно за нашу веру и све у шта верујемо и чему се надамо?

ИСУС КАО МЕСИЈА

Као што смо раније видели, један од кључних и пресудних тренутака у Исусовој овоземаљској служби био је када је Петар, као одговор на питање о томе ко је Исус, одговорио: »Ти си Христос, Син Бога живог.« (Матеј 16,16) Реч »Христос« (Христос на грчком) значи »Помазаник«, »Месија«; на јеврејском реч гласи *Машијах*. Потиче од корена речи који значи »помазати«, и коришћена је у различитим оквирима у Старом завету. (На једном месту је чак коришћена да укаже на незнабожачког цара, Кира; видети: Исаија 45,1). Дакле, када је Петар назвао Исуса Христом, употребио је идеалну реч узету из јеврејског Писма.

Прочитајте следеће текстове из Старог завета у којима се користи реч »Месија« или »Помазаник«. Шта на основу контекста можемо закључити шта значе? Како је Петар разумео њихово значење када је Исуса назвао Месијом?

Псалам 2,2. _____

Псалам 18,50. _____

Данило 9,25. _____

1. Самуилова 24,6.7. _____

Исаија 45,1. _____

Иако је Господ надахнуо Петра да Исуса прогласи Месијом (Матеј 16,16.17), он, нема сумње, није у потпуности схватао шта то значи. Он није разумео ко је тачно Месија, шта је требало да оствари, и можда што је најважније, како ће то да оствари.

Петар није био једини који то није разумео. У Израиљу су владала различита мишљења о Месији. Употребе речи »Месија« или »Помазаник« у претходним текстовима, саме по себи не дају потпуну слику, ма колико да су могле да наговесте ко је Месија и шта ће на крају учинити.

Текст из Јеванђеља по Јовану 7,42. открива шта је било очекивано у вези са Месијом: доћи ће из Давидовог рода, из града Витлејема (Исаија 11,1-16; Михеј 5,2). Тај део су добро разумели. Међутим, према свеопштем схватању, Месија из Давидовог рода чиниће што је и Давид чинио: поразиће јеврејске непријатеље. Нико није очекивао да ће Месија бити разапет од стране Римљана.

Наравно, до тренутка када је написао посланице, Петар је јасније схватио Исуса као Месију (15 пута га је назвао Исус Христос у 1. и 2. Петровој посланици) и све што ће постићи за људски род.

ИСУС, БОЖАНСКИ МЕСИЈА

Петар је знао не само да је Исус Месија, већ и да је Господ. Односно, до тренутка када је написао ове посланице, Петар је знао да је Месија Бог лично. Иако назив Господ може да има и световно значење (господин), израз, такође, може јасно да се односи на божанство. У 1. Петровој 1,3. и 2. Петровој 1,8.14.16, Петар говори о Исусу, Месији, Христу, као о Господу, као Богу лично.

Петар попут других писаца Новог завета описује однос између Бога и Исуса речима Отац и Син. На пример: »Благословен Бог и Отац Господа нашега Исуса Христа.« (1. Петрова 1,3; упоредите: 2. Петрова 1,17) Исус је приказан као љубљени Син (2. Петрова 1,17), а Његова власт, коју има као Господ, и Његов небески положај проистичу из овог посебног односа који има са Богом Оцем.

Прочитајте следеће текстове: 2. Петрова 1,1; Јован 1,1; Јован 20,28. Шта ови стихови говоре о Исусовој божанској природи?

У 2. Петровој 1,1. је забележено: »Бога нашега и Спаса Исуса Христа«. У грчком тексту и за Бога и за Спаса употребљен је исти одређени члан. У граматичком смислу то значи да се и »Бог« и »Спас« односе на Исуса. На тај начин текст из 2. Петрове 1,1. представља један од веома јасних показатеља у Новом завету о Исусовој потпуној божанској природи.

Пошто су рани хришћани настојали да упознају Исуса, они су постепено прикупљали доказе из Новог завета. У Петровим списима Отац, Син и Свети Дух су посебне личности (на пример: Отац/Син: 1. Петрова 1,3; 2. Петрова 1,17; Свети Дух: 1. Петрова 1,12; 2. Петрова 1,21), као што су и у остатку Новог завета. Ипак, Исус је истовремено приказан и као потпуно божанска личност, исто као и Свети Дух. Временом, и после много расправа, Црква је развила учење о Тројству да би објаснила, колико год је то могуће, тајну Божанства. Адвентистички хришћани уврстили су учење о Тројству међу својих 28 основних веровања. Тако у Петровим посланицама видимо да Исус није приказан само као Месија, већ и као Бог лично.

Када размишљате о Исусовом животу и смрти и схватите да је Он Бог, шта вам то говори о Богу коме служимо и зашто треба да Га волимо и уздамо се у Њега? Изнесите свој одговор у суботномшколском разреду.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Чини се да је логично почети 'Месијом' будући да Хришћанска црква дугује своје име грчкој речи са истим значењем *Christos*, 'Помазаник'. Јеврејска реч односи се на избавитеља кога су Јевреји чекали и који ће бити Божји сарадник у успостављању новог доба за Божји народ. И јеврејски и грчки изрази изведени су из корена који значе 'помазати'. Очигледно, називајући Га 'Христом', новозаветни писци посматрају Исуса као Онога који је издвојен за посебан задатак.

Име *Христос* јавља се више од 500 пута у Новом завету. Иако је међу Исусовим савременицима постојало мноштво идеја о месијанству, влада опште мишљење да су Јевреји до првог века почели да посматрају Месију као некога ко је у посебном односу са Богом. Он ће објавити крај времена када ће Божје царство бити успостављено. Кроз Њега је Бог ушао у историју да би избавио свој народ. Исус је прихватио назив 'Месија', али није подстицао да Га тако ословљавају; зато што је израз имао политички тон који је отежавао његову употребу. Иако је овај израз наредо користио за Себе у јавности да опише своју мисију, Исус није укорио ни Петра (Матеј 16,16.17), ни жену Самарјанку (Јован 4,25.26) што су га употребили. Он је лично знао да је Месија, што видимо у Марковом извештају у коме Исус говори о давању чаше воде једном од својих ученика 'зато што сте Христови',« (Марко 9,41; *The SDA Bible Commentary*, 12. свеска, стр. 165)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Прочитајте текст из Књиге пророка Исаије 53,1-12. Шта је према овом тексту Исус учинио за нас? Запишите појединости које је учинио у нашу корист. На основу чега у овим текстовима можемо јасно видети идеју да је Исус наша Замена? Зашто нам је потребан као Замена?

2. У току историје неки људи користили су библијско обећање о вечном животу да би држали људе у потлаченом положају. *Да, ваш живот је тежак овде и сада, али само се усредсредите на оно што нам је Бог обећао када се Исус врати.* Пошто је ова истина забележена у Божјој речи злоупотребљена, многи су одбацили хришћанску идеју о вечном животу; уместо тога, они је посматрају само као начин на који одређени људи угњетавају друге. Како бисте одговорили на ову опгужбу?

3. Размотрите у разреду одговор на питање из одељка од четвртка о Христовој божанској природи и шта она говори о Божјем карактеру. Зашто је Његова божанска природа и оно што она открива о Богу радосна вест?

БУДИ ОНО ШТО ЈЕСИ У ХРИСТУ

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Петрова 1,1-15; Ефесцима 2,8; Римљанима 5,3-5; Јеврејима 10,38; Римљанима 6,11; 1. Коринћанима 15,12-57.

Текст за памћење: **»И на само ово окрените све старање своје да покажете у вјери својој добродјетел, а у добродјетели разум, а у разуму уздржање, а у уздржању трпљење, а у трпљењу побожност, а у побожности братољубље, а у братољубљу љубав.« (2. Петрова 1,5-7)**

Невероватна појединост у вези са Новим заветом открива се питањем колико много истине може бити »сабијено« у веома ограничен простор. Узмимо, на пример, поуку од ове седмице, која обухвата текст из 2. Петрове 1,1-14. Петар у ових 14 стихова поучава о оправдању вером. Он се бави тиме шта Божја сила може да учини у животу оних који се предају Исусу. Петар говори о задивљујућој истини да можемо »имати дијел у Божијој природи« (2. Петрова 1,4) и да можемо бити ослобођени покварености и телесних жеља овога света.

У ствари, Петар не само да нам даје списак хришћанских врлина, већ их представља нарочитим редом. Једна врлина следи другу, која опет следи следећу, и тако све док не достигну врхунац у најважнијој од свих.

Он, такође, пише о томе шта значи бити у Христу и бити »очишћен« (2. Петрова 1,9) од старих греха, а затим уводи мисао о сигурности спасења, обећању о вечном животу у »вечном царству« (2. Петрова 1,11) нашег Господа.

И коначно, дате су нам и одређене поуке о још једној важној теми, стању мртвих. Колико много вредних и дубоких истина у само 14 стихова!

Су
Проучити
целу
поуку

Прочитајте текст из 2. Петрове 1,1-4. Шта нам је према Петровим речима дато у Исусу Христу? Односно, како је благодат овде приказана?

Петар започиње ову посланицу говорећи да је упућена онима »што су примили с нама једну часну (драгоцјену) вјеру«. (2. Петрова 1,1) Реч преведена као »драгоценна« значи »исте вредности«, или »истог преимућства«. Он каже да су примили ову драгоцену веру; нису је зарадили или заслужили, већ су је примили као дар од Бога. Или, као што је Павле записао: »Јер сте благодаћу спасени кроз вјеру; и то није од вас, дар је Божиј.« (Ефесцима 2,8) Она је драгоценна зато што »без вјере није могуће угодити Богу«. (Јеврејима 11,6) Драгоценна је јер се том вером можемо чврсто ухватити за многа дивна обећања.

Петар наглашава да су нам све Исусове »божанствене силе« дате које се тичу живота и побожности (2. Петрова 1,3). Само захваљујући Божјој сили ми постојимо, и само Његовом силом можемо достићи светост. Ова божанска сила нам је дата »познањем Онога који нас позва славом и добродјетељу«. (2. Петрова 1,3; види: Јован 17,3)

Позвани смо да волимо Бога, али како можемо волети Бога кога не познајемо? Бога упознајемо преко Исуса, преко писане Речи, преко створеног света и преко искустава која стичемо када живимо животом вере и послушности. Упознајемо Бога и Божју стварност када искуси-мо све што Он чини у нашем животу. Тако стичемо знање које ће нас променити. Такође Га упознајемо преко благодати коју излива на нас.

Петар затим каже нешто још невероватније: да су нама такође дата »часна и превелика обећања«, под којима се подразумева да постанемо судеоници у »Божијој природи«. (2. Петрова 1,4) Људски род је првобитно био створен по Божјем обличју; то обличје је у великој мери изобличено и нарушено. Када смо наново рођени, имамо нов живот у Исусу, који настоји да обнови своје божанско обличје у нама. Међутим, ми морамо утећи од овоземаљске покварености и телесних жеља, ако желимо да наступи ова промена.

Какав би ваш живот био да немате веру? Како вам овај одговор помаже да схватите зашто је дар вере толико драгоцен?

ЉУБАВ, ЦИЉ ХРИШЋАНСКЕ ВРЛИНЕ

Прочитајте следеће текстове: 2. Петрова 1,5-7; Римљанима 5,3-5; Јаков 1,3,4; Галатима 5,22.23. Која се слична тема јавља у овим стиховима?

Међу филозофима у Старом свету било је уобичајено набрајати врлине. Такве листе често су се називале »каталог врлина« и неколико примера постоји у Новом завету (Римљанима 5,3-5; Јаков 1,3,4; Галатима 5,22.23) Врло је вероватно да су Петровим читаоцима биле познате овакве листе, иако постоје занимљиве разлике између оне коју би саставио неки филозоф и онога што би Петар навео. Запазите да их је Петар с намером распоредио у низ, тако да се свака врлина надограђује на претходну, док се не достигне врхунац – љубав.

Свака врлина коју Петар спомиње има важно значење:

Вера: У овом оквиру, вера није ништа друго до спасоносна вера у Исуса (види: Галатима 3,11; Јеврејима 10,38).

Врлина (добродетељ): Врлина (на грчком језику *arête*), добра особина било које врсте, била је објављивана чак и међу незнабожачким филозофима. Да, вера је кључна, али мора да води промени живота, животу у коме је врлина изражена.

Знање: Петар сигурно не говори уопштено о знању, већ о оном које произилази из спасоносне заједнице са Исусом Христом.

Умереност/уздржање: Зрели хришћани у стању су да управљају својим поривима, нарочито онима који воде у неумереност.

Трпљење/постојаност: Постојаност је истрајност, нарочито у време искушења и прогонства.

Побожност: У незнабожачком свету, реч преведена у овом тексту као »побожност« значи морално понашање које је резултат веровања у Бога. У Новом завету такође има значење моралног понашања које је последица веровања у Јединог правога Бога (1. Тимотију 2.2).

Братољубље: Хришћани су попут породице, а побожност ће омогућити заједницу у којој су људи љубазни једни према другима.

Љубав: Петар доводи списак до врхунца спомињући љубав. Он звучи попут Павла: »А сад остаје вјера, над, љубав, ово троје; али је љубав највећа међу њима.« (1. Коринћанима 13,13)

Пре него што је започео набрајање врлина, Петар каже да треба да окренемо »све старање своје« (2. Петрова 1,5) да бисмо достигли ове врлине. Шта је мислио тиме да каже? Какву улогу људски напори имају у нашој жељи да живимо побожним и верним животом?

БУДИ ОНО ШТО ЈЕСИ У ХРИСТУ

Када је навео чему треба усрдно да тежимо као хришћани, Петар изјављује какав ће бити исход тога.

Прочитајте текст из 2. Петрове 1,8-11. Како је повезано оно што је учињено за хришћане и како хришћани треба да живе?

Петар подстиче читаоце да живе у складу са новом стварношћу која је за њих истинита у Исусу. Обележја вере, врлине, знања, уздржаности, постојаности, побожности, братољубља и љубави су »у вама и множи се«. (2. Петрова 1,8)

Проблем је у томе што сви хришћани не живе у складу са овом новом стварношћу. Неки су немарни или без плода у познању нашег Господа Исуса Христа (2. Петрова 1,8). Такви људи заборављају да су очишћени од »старијех својијех гријеха«. (2. Петрова 1,9) Дакле, Петар каже да хришћани треба у свом животу да покажу стварност која је истинита за њих у Исусу. У Христу примају опроштење, очишћење и право да имају удела у Божјој природи. Зато се морају постарати »још већма да своју службу и избор утврдите«. (2. Петрова 1,10) Нема изговора за живот какав су раније водили, нема изговора ако је неко неплодан хришћанин.

»Много слушамо о вери, али потребно је да слушамо много више о делима. Многи обмањују своју душу живећи лежерном, прилагодљивом религијом у чијем се средишту не налази крст.« (Елен Вајт, *Faith and Works*, стр. 50)

Прочитајте текст из Римљанима посланице 6,11. Шта Павле каже у овом тексту што одражава Петрове речи из данашњег текста?

И Петар и Павле у одређеном смислу кажу: »Буди оно што јеси у Христу.« Ми смо нова створења у Христу, очишћени од греха и суде-оници у божанској природи. Зато можемо да живимо животом на који смо позвани. Треба да будемо »налик Христу«, што заправо и значи бити хришћанин.

Колико сте »налик Христу«? У којим областима свог живота можете више учинити?

ОДБАЦИВАЊЕ ТЕЛА

»Јер мислим да је право, докле сам год у овом тијелу, да вас будим опомињањем, знајући да ћу скоро тијело своје одбацити као што ми каза и Господ наш Исус Христос.« (2. Петрова 1,13.14)

Године 1956. Оскар Калмен написао је кратку студију под називом *Бесмртност душе или васкрсење мртвих? Сведочанство Новог завета*. Он је тврдио да је идеја о васкрсењу неспојива са идејом о бесмртној души. Такође, рекао је да Нови завет чврсто стоји на страни васкрсења мртвих.

»Ниједно друго моје издање«, писао је касније, »није изазвало толико одушевљење или тако жестоко непријатељство.«

Прочитајте текст из 1. Коринћанима 15,12-57. Шта Павле наговештава да се догађа приликом смрти?

Истраживање шта Нови завет каже о смрти и васкрсењу уверило је већину истраживача Новог завета да је Калмен у праву. Нови завет заиста заступа идеју васкрсења, а не бесмртну душу која наставља да живи после смрти тела. На пример, у 1. Солуњанима 4,16-18. Павле подстиче оне који су изгубили своје вољене да се утеше сазнањем да ће Исус, када се поново врати, подићи мртве. У 1. Коринћанима 15,12-57. Павле даје шири опис васкрсења. Он истиче да је хришћанска вера утемељена на Исусовом васкрсењу. Ако Исус није био подигнут, онда је сва вера у Њега узалудна. Међутим, Павле каже да је Христос заиста васкрсао из мртвих, као први род од оних који су заспали. Христово васкрсење из мртвих омогућава свима онима који су у Њему да устану из мртвих.

Павле говори о васкрсењу тела у 1. Коринћанима 15,35-50. Он упоређује нова тела која ћемо примити приликом васкрсења са нашим тренутним телима. Тело које сад имамо умреће; тело које ћемо добити приликом васкрсења никада неће умрети.

Да закључимо, када Нови завет говори о смрти, говори о васкрсењу, не о бесмртности душе. Ово је важно знати као позадину приликом читања текста из 2. Петрове 1,12-14.

ВЕРА УПРКОС СМРТИ

Прочитајте текст из 2. Петрове 1,12-15. На шта Петар мисли када каже да ће ускоро одбацити своје тело?

Текст из 2. Петрове 1,12-14. открива повод за писање посланице. Петар сматра да ће ускоро умрети и посланица садржи његову последњу поруку или тестамент.

Да Петар очекује да ће ускоро умрети видимо по следећим изразима: »Докле сам год у овом тијелу (дословно шатору)... Знајући да ћу скоро тијело своје (дословно шатор) одбацити«, које налазимо у 2. Петровој 1,13.14. Он упоређује тело са шатором (Шатор од састанка), који ће Петар одбацити када умре. У ствари, толико је јасно да Петар мисли на своје тело, када говори о одбацивању шатора, да су савремени преводиоци склони да преведу ове изразе на следећи начин: »Докле сам год у овом телу... пошто знам да ми се смрт ближи.« Ништа у Петровим речима не указује да ће његова душа наставити да живи као посебна јединка када Петар »одбаци« свој шатор или тело.

Прочитајте поново текст из 2. Петрове 1,12-15. Како се Петар суочава са стварношћу своје скоре смрти и чему нас такав став учи о вери?

Стихови из 2. Петрове 1,12-15. дају још већу свечаност Петровим речима. Он пише све ово знајући да ће се његов живот ускоро завршити. Он то зна зато што, како је рекао: »Каза ми и Господ наш Исус Христос.« Ипак, чини се да не осећа страх, бригу или мрачне слутње. Он је усредсређен на добро оних које оставља за собом. Жели да буду чврсти у »садашњој истини« и – докле год је жив – он ће их опомињати да буду верни.

Овде можемо да видимо стварност и дубину Петровог искуства са Господом. Да, он ће ускоро умрети, и то неће бити лака смрт (види: Јован 21,18; Елен Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 537. оригинал), али је његова несечична брига усмерена добру других. Петар је заиста био човек који је живео у складу са вером коју је проповедао.

Како нам вера помаже да се изборимо са страшном стварношћу смрти? Како захваљујући ономе што је Исус учинио за нас можемо научити да се држимо узвишене наде, чак и када се суочимо са смрћу?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Петар је, као што смо видели, знао да ће ускоро умрети. И знао је, такође, (дуго времена) како ће умрети и то зато што му је Исус лично рекао. »Заиста, заиста ти кажем: Кад си био млад, опасивао си се сам и ходио си куда си хтио; а кад остариш, ширићеш руке своје и други ће те опасати и одвести куда нећеш.« (Јован 21,18)

Какав је крај доживео?

»Петар, као Јеврејин и странац, био је осуђен да буде бичеван и ра-запет на крст. Суочавајући се са овом застрашујућом смрћу, апостол се сетио свога великог греха који је учинио одричући се Христа у часу Његовог суђења. Некада тако неспреман да призна крст, сада је био срећан да положи свој живот за Јеванђеље, осећајући једино да је за њега, који се одрекао свога Господа, превелика част да умре на исти начин као и његов Учитељ. Петар се искрено покајао због овог свог греха и Христос му је опростио, што је и показао дајући му частан задатак да пасе овце и јагањце Његовог стада. Међутим, Петар никада није могао да опрости себи. Чак ни помисао на агонију у последњим страшним тренуцима није могла изагнати горчину његове жалости и кајања. Као последњу милост, замолио је своје крвнике да га прикују на крст главом надоле. Захтев је био прихваћен и велики апостол Петар умро је на тај начин.« (Елен Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 537.538. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. У светлу свега што је Петар (и остали библијски писци) писао о потреби хришћана да живе светим животом, зашто толико много између нас није »оно што јесте« у Исусу?

2. Подсетите се у разреду наведених врлина у 2. Петровој 1,5-7. Разговарајте о свакој ставки и поставите себи питање: Како на бољи начин можемо показати ове врлине и како можемо помоћи другима који, такође, томе теже?

3. С обзиром на све оно што знамо о Петру, као што је приказано у Јеванђељима, његове посланице заиста снажно показују велико дело које је Христос учинио у њему, упркос претходним грешкама. Какву наду и утеху можемо извући из његовог примера?

4. У 2. Петровој 1,12. Петар је писао о »садашњој истини«. Шта је било »садашња истина« у Петрово време, а шта је у наше?

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ПРОРОШТВО И ПИСМО

Од 27. маја до 2. јуна

10. Библијска доктрина

Су

Проучити
целу
поуку

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 53,1-12; Данило 7,13.14; 2. Петрова 1,16-20; Матеј 17,1-6; 2. Тимотију 3,15-17.

Текст за памћење: »И имамо најпоузданију пророчку ријеч, и добро чините што пазите на њу, као на видјело које свијетли у тамноме мјесту, докле Дан не осване и Даница се не роди у срцима вашима.« (2. Петрова 1,19)

У наставку проучавања Петрових посланица треба да истакнемо једну појединост: Петар је веома сигуран и уверен у оно што пише. Исто запажамо и у Павловом примеру: јасно и чврсто уверење у вези са оним што објављује о Исусу и крсту.

У текстовима за ову седмицу Петрову сигурност запазићемо у још већој мери. Он чак и говори зашто има такву сигурност. Према његовим речима, они не верују »приповијеткама мудро измишљенијем« (2. Петрова 1,16) – попут оних у паганским религијама њиховог времена. Петар је био сигуран у оно што верује из два разлога.

Прво, био је сведок Господа нашега Исуса Христа (2. Петрова 1,16). Други разлог је, можда још важнији (зато што многи неће бити сведоци), »најпоузданија пророчка ријеч«. (2. Петрова 1,19) Петар се поново окреће Библији. Он указује на Писмо, нарочито на пророчке делове који говоре о Исусу, да би потврдио извештај о Њему. Нема сумње да су то неки од делова које је Исус споменуо говорећи о Себи (Матеј 26,54; Лука 24,27). Дакле, ако су Петар и Исус схватили Библију толико озбиљно, да ли се усуђујемо да чинимо другачије?

Петар целе посланице пише прожет осећањем сигурности. Он зна о чему говори зато што зна о коме говори. Један од разлога је што је схватио да је Исус Онај на кога су указивали старозаветни пророци. Петрово поверење у писану Реч помогло му је да схвати да Реч »постаде тијело«. (Јован 1,14)

У својој Првој посланици 1,10-12. Петар усмерава своје читаоце на јеврејску Библију, на старе пророке и њихова учења о Исусу. Према Петровим речима, Свети Дух је у Старом завету открио две важне истине о Исусу: Христове муке и славу која ће уследити (1. Петрова 1,11). Ове две нити протежу се дуж целе јеврејске Библије.

Како следећи текстови говоре о томе шта је Стари завет предказао о Исусу? Псалм 22; Исаија 53,1-12; Захарија 12,10; 13,7; Јеремија 33,14.15; Данило 7,13.14.

У тексту у 1. Петровој 1,10-12. Петар уверава читаоце да заузимају посебно место у историји спасења. Њима је било много више откривено него старим пророцима. Пророци су упућивали поруку људима свог времена, али кључни делови њихових порука нису се испунили до Христовог доласка.

Одређене појединости које су пророци предказали, оствариле су се тек у време Петрових читалаца. Ови читаоци могли су од оних »који вам проповједише Јеванђеље посланијем с Неба Духом Светијем« чути истине које су чак и анђели желели да знају (1.Петрова 1,12). У тренутку када је Јеванђеље било проповедано, народ је познавао много више детаља о стварности и природи Откупитељевог страдања и понижења него стари пророци. Наравно, они су морали да чекају, као и ми, »за славе по томе«. (1. Петрова 1,11) Будући да је први део ових пророчанстава испуњен, можемо бити сигурни да ће бити и последњи.

Која библијска обећања су се испунила у вашем животу? На која још увек чекате, шта вам она значе и како можете да их се држите без обзира на све?

Прочитајте текст из 2. Петрове 1,16-18. Који још доказ Петар наводи у прилог својој вери у Исуса?

Петар је поред пророчке речи, био сведок многим појединостима о којима је проповедао. Хришћанство, према његовим речима, није утемељено на »приповијеткама мудро измишљенијем« (2. Петрова 1,16), већ на стварним историјским догађајима – догађајима којима је лично био сведок.

У Јеванђељима видимо да је Петар присуствовао многим догађајима који су у Исусовом животу и служби били од највеће важности. Био је присутан када је Исус проповедао, поучавао и чинио чуда. Од једног од првих учињених чуда са рибама (Лука 5,4-6) до тренутка у коме је угледао васкрслог Исуса у Галилеји (Јован 21,15), Петар је био сведок многих догађаја.

На који се догађај, коме је лично присуствовао, Петар посебно усредредио у 2. Петровој 1,17.18? Зашто је овај догађај био посебно важан?

Петар истиче један посебан догађај коме је био сведок: Исусово преображење. Исус је повео Петра, Јакова и Јована на врх горе да се помоли (Лука 9,28). Док су били тамо, преобразио се пред њиховим очима. Његово лице је засијало, а Његова одећа постала је бела и сјајна (Матеј 17,2; Лука 9,29). Сусрео се са Мојсијем и Илијом, а глас са Неба је рекао: »Ово је Син мој љубазни, који је по Мојој вољи.« (Матеј 17,5)

Петар је видео много у тренуцима које је провео са Исусом; ипак, овај догађај се издваја. Он открива да је Исус Божји Син, да је време које је провео на Земљи провео према Божјем плану, и да је имао посебан однос са Оцем. Поред свега што је Петар видео или што ће видети, он се у овој посланици усредредио управо на овај догађај – у оквиру кога »глас ми чусмо гдје сиђе с Неба«. (2. Петрова 1,18)

Размислите о томе који догађај или догађаји су оставили дубок и трајан утисак на ваш духовни живот и веру. Који догађај је у питању, како је утицао на вас, и шта и даље значи за вас данас? Шта мислите зашто је имао такав утицај на вас? Изнесите своје одговоре у суботношколском разреду.

ЗВЕЗДА ДАНИЦА У НАШЕМ СРЦУ

»И имамо најпоузданију пророчку ријеч, и добро чините што пазите на њу, као на видјело које свијетли у тамноме мјесту, докле Дан не осване и Даница се не роди у срцима вашима.« (2.Петрова 1,19) Пажљиво прочитајте овај стих. Шта Петар говори што је важно чак и за нас данас?

Овде је, као и на многим другим местима у Библији (1. Мојсијева 1,4; Јован 1,5; Исаија 5,20; Ефесцима 5,8), направљена разлика између светлости и таме. За Петра је Божја реч сијала попут видела на »тамноме« месту (неки реч »тамноме« преводе као »прљав«, »нечист«). Зато он јасно каже да треба да »пазимо« на то видело, да га следимо док »Дан не осване и Даница се не роди у срцима вашима«. Ми смо пала бића која живе у палом и мрачном свету. Нама је потребна Божја натприродна сила да нас изведе из таме ка светлости, а та светлост је Исус.

Петар усмерава читаоце према циљу. Неки верују да се израз »докле Дан не осване« односи на Други Христов долазак. Иако је сигурно да је он наша коначна нада, идеја о звезди »Даници« која се рађа у нашем срцу звучи непосредније и личније. Звезда »Даница« односи се на Исуса (Откривење 2,28; 22,16). Његово рађање у нашем срцу значи познавати Исуса, потпуно се држати Њега и искусити стварност живог Христа у свом животу. Исус не би требало да буде само доктринарна истина; Он треба да буде Средиште нашег постојања и Извор наше наде и вере. Тако Петар успоставља јасну везу између проучавања Божје речи и успостављања спасоносне заједнице са Исусом, звездом »Даницом«.

Наравно, када светлост сија у нама, ми ћемо је ширити другима. »Нека цела Земља буде обасјана славом Божје истине. Видело треба да светли свим земљама и свим народима. То видело треба да зрачи од оних који су га примили. Звезда Даница нас је обасјала и ми треба да одсјајемо њеном светлошћу на стазу оних који су у тами.« (Елен Вајт, *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, стр. 220)

Како је вама проучавање Речи помогло да боље упознате Исуса?

НАЈПОУЗДАНИЈА ПРОРОЧКА РЕЧ

Прочитајте текст из 2. Петрове 1,19-21. На која пророчанства Петар указује? Шта мисли када каже да ниједно пророчанство из Писма не произлази из нечијег личног казивања?

Наглашавајући да се хришћанство не темељи на мудро измишљеним приповеткама (2. Петрова 1,16), Петар нуди два доказа: први, лично сведочанство (2. Петрова 1,16-18); други, пророчанства из Писма (2. Петрова 1,19-21), тврдња коју је раније користио (1. Петрова 1,10-12).

Петар, такође, изјављује да »ниједно пророштво књижевно не бива по своме казивању«. (2. Петрова 1,20) Петар нам овим речима не забрањује да лично проучавамо Писмо. То би се веома разликовало од мисли коју је изразио у 1. Петровој 1,13: »Запрегнувши бедра својега ума« или припремите ум за напоран рад. Нити би то изјавио онај који је похвалио старе пророке за њихово марљиво истраживање значења пророчанстава која су им била дата (1. Петрова 1,10).

Шта је Петар тиме мислио да каже? Верници новозаветне Цркве напредовали су заједно и проучавали заједно. Хришћани су били део већег тела (1. Коринћанима 12,12-14). Петар овде упозорава на облик проучавања приликом кога човек одбацује свако опажање заједнице верника. Сарађујући са осталима, можемо расти заједно као заједница. Дух делује на заједницу и на појединце унутар ње. Опажања се могу међусобно делити, усавршавати и продубљивати. Међутим, онај који ради сам, одбијајући мишљење других, вероватно ће доћи до погрешних закључака, нарочито када су пророчанства у питању.

У следећим стиховима налазимо добар разлог зашто Петар поставља ову примедбу. Он пише хришћанима који у својој средини имају лажне пророке и лажне учитеље (2. Петрова 2,1). Петар их подстиче да своја тумачења Писма подреде вођству Цркве као целини. Колико је много људи зашло у фанатизам и погрешке зато што су одбили да прихвате савет духом вођене заједнице верника? Таква опасност је претила у оно време, прети и данас.

Зашто је важно бити отворен за савет Цркве као целине? Истовремено, где треба поставити границе у томе колико треба да се покуравамо другима?

Петар је, као што смо видели, у великој мери наглашавао Свето писмо. Текст из 2. Петрове 1,19-21. снажна је потврда важности Библије у нашем хришћанском искуству и о божанском надахнућу Писма. Суштина на коју жели да укаже јасно је приказана је у 2. Петровој 1,21. Библија није резултат људске воље, људске замисли, попут других књига. Она је књига настала силом Светог Духа који је деловао преко »светих Божјих људи«.

Прочитајте текст из 2. Тимотију 3,15-17. Како нам ови стихови помажу да схватимо улогу Писма у свом животу? Како они примењују истину из 2. Петрове 1,19-21?

Када је упозорио Тимотија на опасности са којима ће се он и Црква суочити, Павле укратко наводи главне црте које се односе на важност Писма. »Све је Писмо од Бога дано, и корисно за учење, за карање, за поправљање, за поучавање у правди.« (2. Тимотију 3,16)

Осврнимо се на ове три тачке.

Доктрина: Доктрину представљају учења Цркве. Она изражавају веровања заједнице у различите библијске теме, које су веома важне у Божјој речи. Свако учење треба да буде христоцентрично и да нас учи како да живимо у складу са »савршеном вољом Божијом«. (Римљанима 12,2)

Смернице: Павле говори Тимотију да је Писмо корисно за »карање, за поправљање, за поучавање у правди«. (2. Тимотију 3,16) Петар износи сличну мисао када каже да је пророчанство у Писму попут видела које осветљава тамно место (2. Петрова 1,19). Другим речима, Писмо нам даје смернице како треба да живимо и шта је право, а шта погрешно понашање. Надахнуто Светим Духом, Писмо је откривена Божја воља.

»Умудрити на спасеније«: Када каже да нас Писмо може »умудрити на спасеније« (2. Тимотију 3,15), Павле истиче да нас Писмо усмерава Исусу. Спасење се гради на веровању да је Исус умро за наше грехе.

Учења, моралне смернице, познавање спасења: није ништа необично што је Божја реч попут »видјела које свијетли у тамноме мјесту, докле Дан не осване и Даница се не роди у срцима вашима«. (2. Петрова 1,19)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Прва и највиша дужност сваког разумног створења је да из Светог писма сазна шта је истина, и да онда ходи у том виделу и охрабри и друге да пођу његовим примером. Библију треба, из дана у дан, марљиво проучавати, удубљујући се у сваку мисао и упоређујући текст са текстом. Уз божанску помоћ сами треба да створимо своје мишљење, јер ћемо сами и одговарати пред Богом.

Истине које су најјасније откривене у Библији, учени људи заогрнули су сумњом и тамом, ови исти учени људи који, сматрајући да располажу великом мудрошћу, говоре да Библија има мистично, тајно, духовно значење које није уочљиво из употребљених речи. Ти људи су лажни учитељи. Управо таквима Исус је казао: 'Зато ли се ви варате што не знате Писма ни силе Божје!' (Марко 12,24) Библијски језик може бити објашњен једино у складу с његовим очигледним значењем, осим ако нису употребљени симболи или слике. Христос је обећао: 'Ко хоће Његову вољу творити разумеће је ли ова наука од Бога!' (Јован 7,17) Када би људи прихватили библијски текст онако како је написан, када не би било лажних учитеља да заводе и збуњују људски ум, било би обављено дело које би обрадовало анђеле и довело у Христово стадо хиљаде и хиљаде оних који сада лутају стазом заблуде.« (Елен Вајт, *Велика борба*, стр. 598.599. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Која друга важна начела утичу на тежњу да јасно схватимо Писмо?

2. Мартин Лутер је написао да је »Писмо светло само себи«. Тиме је мислио да у Библији постоји основно јединство и да нам један део Библије може помоћи да схватимо друге делове. Наведите неке примере овог начела.

3. Разговарајте у разреду о одговору на питање из одељка од понедељка о догађају или догађајима који су у великој мери утицали на ваше хришћанско искуство. Шта ови догађаји имају заједничко? Шта можете научити из искустава других?

4. Ако би вас неко упитао како проучавање Библије може да продуби ваш ход са Господом, шта бисте одговорили? Каква сте начела прихватили из свог искуства и тежње да упознате Господа Исуса Христа преко проучавања Његове писане Речи?

ЛАЖНИ УЧИТЕЉИ

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Петрова 2,1-22; Јован 8,34-36; Матеј 12,43-45; Јуда 4-19; 1. Мојсијева 18,16-33.

Текст за памћење: »И обећавају им слободу, а сами су робови погibli; јер кога ко надвлада онај му и робује.« (2. Петрова 2,19)

Петар у својој Првој посланици великом пасторском бригом тежи да охрабри читаоце у вези са опасностима које прете због прогонства. Иако не знамо тачно на какав облик прогонства он нарочито упућује, знамо да ће се Црква суочити са страшним искушењима када незнабожачко Римско царство покуша да угаси растући хришћански покрет.

Међутим, сотона је покренуо двоструки напад. Прогонство споља – брутална сила и насиље – сигурно је било моћно оруђе. Међутим, Црква се суочила са још једном претњом, можда још опаснијом од спољашњег прогонства. Била је то претња изнутра. Као што је јеврејски народ у прошлости морао да се суочи са лажним пророцима, Исусови следбеници у Петрово време морали су да се суоче са лажним учитељима који су уносили »јереси погibli« (2. Петрова 2,1) у саму Цркву. И, што је још горе, Петар је упозорио да ће многи поћи за њиховим »нечистотама«. (2. Петрова 2,2)

На која је учења Петар упозоравао? Како је Петар реаговао на њих и какве поуке данас можемо извући из његових опомена за себе, када се, такође, суочавамо са унутрашњим претњама?

ЛАЖНИ ПРОРОЦИ И УЧИТЕЉИ

Понекад је лако приказивати Рану цркву у лепом светлу и сматрати да је међу првим верницима владао велики мир и склад.

Такво размишљање је погрешно. Црква се још од Исусових дана суочавала са борбама, често унутрашњим (сетите се Јуде). Као што новозаветне посланице показују, многи проблеми потицали су од лажних учитеља који су се налазили међу тамошњим верницима. Рана Црква се, дакле, није борила само са прогонством споља, већ и са унутрашњим проблемима. Петар се у овој посланици бави неким од тих унутрашњих изазова. Који су то изазови били? »А бијаше и лажнијех пророка у народу, као што ће и међу вама бити лажнијех учитеља, који ће унијети јереси погибли, и одрицаће се Господара који их искупи и доводиће себи наглу погибао. И многи ће поћи за њиховијем нечистотама којима ће се хулити на Пут истине. И у лакомсту ловиће вас измишљенијем ријечима. Њихов суд одавно не доцни, и погибао њихова не дријема.« (2 Петрова 2,1-3) Овај извештај не може да звучи као опис времена великог мира и унутрашњег склада међу браћом и сестрама, зар не?

Прочитајте текст из 2. Петрове 2,1-3.10-22. На шта Петар упозорава у овим стиховима? Каква су лажна учења ширена у црквама?

Текст из 2. Петрове 2,1. највероватније открива разлог зашто је Господ надахнуо Петра да напише ову посланицу. Он их је опомињао истичући да као што је било лажних пророка у прошлости, тако ће бити лажних учитеља у будућности. Петар наводи читав низ оптужби против ових учитеља, од тога да износе »јереси погибли« (2. Петрова 2,1) до тога да неопрезне воде у ропство (2. Петрова 2,19). На основу онога што пише можемо уочити да су то била веома опасна учења, што објашњава зашто је Петар тако одлучно устао против њих. Петар није гајио никакву мисао о томе да учења нису важна.

Погледајте како Петар снажно реагује на ова лажна учења. Шта то говори о важности истине? Како се можемо заштити од свих покушаја да се лажна учења унесу у Цркву?

СЛОБОДА У ХРИСТУ?

»Јер говорећи поносите и лажљиве ријечи прелашћују на нечисто-те тјелеснијех жеља оне који отскора бјеже од онијех што живе у пријевари.« (2. Петрова 2,18) На шта Петар упозорава у овом стиху? Шта каже у 2. Петровој 2,19. што нам помаже да објаснимо његову забринутост? Зашто је реч »слобода« из 19. стиха важна?

Петар најснажнијим могућим језиком упозорава читаоце на опасности које потичу од лажних учитеља. У 2. Петровој 2,18-21. он опомиње да ће ови лажни учитељи, иако обећавају слободу, повести народ у ропство.

Какво изопачење Јеванђеља! Слобода у Христу треба да означава слободу од ропства греху (Римљанима 6,4-6). Свака мисао о слободи у Христу, а која оставља особу у ропству греха је заблуда на коју Петар упозорава. Иако су учени људи расправљали о каквој тачно јереси он овде говори, она је јасно повезана са целокупним питањем греха и робовању греху.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Јовану 8,34-36. Како нам Христове речи забележене у овом тексту помажу да схватимо о чему Петар говори?

Шта год да су ови лажни учитељи износили, они су водили своје жртве – људе који су недавно пронашли Господа Исуса – натраг њиховом старом грешном начину живота. Лако је замислити неку врсту јефтине благодати која је умањивала вредност потребе за чистотом и светосћу, која је утицала да буду поново ухваћени у »покварености« света од којих су управо побегли. Није ни чудо што је Петар говорио тако оштро и снажно против ових учења и упозоравао на последице које ће се догодити ако их неко следи.

Како схватате слободу у Христу? Од чега вас је Христос ослободио?

Прочитајте текстове из 2. Петрове посланице 2,17-22. и Јеванђеља по Матеју 12,43-45. Какве опасности прете када се обраћеник у хришћанство врати свом пређашњем начину живота?

Петар је нарочито био забринут за судбину оних које су лажни учитељи подстицали да се врате претходним гресима (2. Петрова 2,18). Лажни учитељи обећавају слободу али, као што Петар истиче, слобода коју они обећавају коренито се разликује од слободе коју је Исус обећао онима који Га следе.

Обратите пажњу на снажно упозорење које је Петар упутио. Било би боље да никада »не познаше пута правде« (2. Петрова 2,21), него да га упознају, а затим се врате својим старим путевима.

Наравно, то не значи да је њихов случај безнадежан. Сви знамо искуства оних који су напустили Господа, а касније Му се вратили. Такође, знамо да је Богу веома драго када се врате и да је срећан што може да их опет прими (Види: Лука 15,11-32). То само значи да је одлазак веома опасан корак, и веома непријатан. Слика пса који се враћа на своју бљувотину, представља груб и оштар начин за такав опис, али Петар овом сликом открива суштину.

Можда је одјек Исусових речи у 2. Петровој 2,20. намеран (види: Матеј 12,45; Лука 11,26). Исус прича причу о човеку који је ослобођен деловања нечистог духа. Дух прво лута не задржавајући се ни на једном месту, а затим се враћа да види »дом свој откуда сам изишао«. (Матеј 12,44) Он стиже, затиче га празног и срећеног. Тада се поново усељава у њега, али са собом доводи још неколико других духова горих од себе. Као што Исус каже: »И буде потоње горе човјеку ономе од првога.« (Матеј 12,45) Опасност коју Исус сликовито приказује и Петар описује је стварна. Нови верник треба да буде сигуран да су духовне вредности замениле оно што је раније владало његовим животом. Ако укљученост у Цркву и ширење нове вере не замени претходне световне активности, веома је лако вратити се старим путевима.

На које начине ми као црквена породица можемо боље да негујемо и поучавамо све своје вернике, а нарочито нове?

ПЕТАР И ЈУДА

Многи су приметили да текст из Посланице апостола Јуде 4-19. у великој мери понавља поруку из 2. Петрове 2,1-3,7. Кад год се у Писму понавља одређена порука, треба да будемо свесни да Бог жели да нам пренесе нешто важно. Петар и Јуда у овим сличним текстовима, доста времена посвећују објављивању важне истине: Бог управља судбином злих. И Петар и Јуда не остављају нимало сумње да Бог пажљиво надгледа зло. Било да су у питању неправедници или пали анђели, Бог бележи њихово зло и спрема казну на дан суда (2. Петрова 2,9.17; Јуда 6)

Прочитајте следеће текстове: 2. Петрова 2,1-3,7; Јуда 4-19. Које мере Божјих ранијих казни Петар и Јуда наводе да би нагласили чињеницу да је Бог веома озбиљан у поступку према греху?

Петар и Јуда наводе три примера Божје казне у прошлости. Они спомињу уништење претпотопног света потопом, спаљивање Содоме и Гоморе, и стављање анђела у окове ради уништења (2. Петрова 2,4-6; 3,7; Јуда 6.7). Сви ови извештаји прожети су сталним осећањем коначности. Иако Писмо много говори о Божјој милости и благодати, Божја правда такође има важну улогу у коначном уништењу греха.

Који су греси изазвали тако строгу казну? Међу њима су уношење погубних јереси; презирање власти, поробљавање других оним што њима господари; изопачавање Божје благодати у одобрење неморалности; одрицање Исуса Христа као Јединог Господара и Господа; погањење свога тела; изговарање празних, оholих и лажљивих речи (2. Петрова 2,1.10.19; Јуда 4; Јуда 8; 2.Петрова 2,18; Јуда 10).

Занимљиво је да ови прикази не укључују насилне поступке и друга зла и окрутна дела која нас често сналазе. Уместо тога, споменути су блажи греси који имају нешто заједничко. У питању су греси који се понекад оправдавају у самој црквеној заједници. Ова чињеница треба да нас пробуди и подсети на велику потребу за искреним покајањем и реформом у Цркви.

Прочитајте текстове из 2. Петрове 2,12. и Посланице апостола Јуде 10. У овим стиховима Петар и Јуда описују оне које се суочавају са уништењем пошто су постали као »неразумна« животиња (2. Петрова 2,12; Јуда 10) вођена својим нагонима. Како се овај опис слаже са Божјим првобитним стварањем човека и како можете спречити да се то догоди у вашем животу?

ДАЉЕ ПОУКЕ ИЗ СТАРОГ ЗАВЕТА

Прочитајте текст из 2. Петрове 2,6-16. Које још примере Петар користи да упозори на зла дела?

Содом се у Библији први пут спомиње у 1. Мојсијевој 13,12. Лот и Аврам одлучили су да се раздвоје из »финансијских« разлога. Лот је изабрао Јорданску долину, »премјештајући своје шаторе до Содома«. (1. Мојсијева 13,12) У Библији је затим забележено: »А људи у Содому бијаху неваљали, и гријешаху Господу веома.« (1. Мојсијева 13,13) Касније, када је Бог упозорио Аврама да ће уништити Содом, Аврам је издејствовао да Бог не уништи тај град ако у њему пронађе десет праведних људи (1. Мојсијева 18,16-33). Немогућност да се у Содому пронађе макар десет праведних људи јасно је приказана оним што се догодило гласницима који су посетили Лота. Град је био у складу са тим уништен; само су Лот и његове две кћери избегли смрт (1. Мојсијева 19,12-25).

Петар изводи две поуке из овог извештаја. Прво, ова два града представљају пример каква ће казна задесити безбожне (2. Петрова 2,6). Друго, показује да Господ зна како да спасе праведне од невоља (2. Петрова 2,7-9). Петар затим бележи неке особине оних који »ходају по телу«: они иду за нечистим телесним жељама, презиру ауторитет, дрски су и самовољни, и не оклевају да хуле на анђеле (2. Петрова 2,10.11). Ове особине сличне су онима којима Петар описује лажне учитеље и њихове следбенике.

Извештај о Валаму проналазимо у 4. Мојсијевој 22,1-24.25. Њега је позвао Валак, моавски цар, да прокуне Израил. Иако у почетку невољан да прихвати овај задатак, на крају су га наговорили тиме што су му понудили већу своту новца (4. Мојсијева 22,7-21). На свом путу суочио се са »анђелом Господњим«, а био је спасен од смрти само захваљујући својој магарици која је скренула с пута. Валам ју је тада претукао, а какву је грешку починио схватио је тек када су му се очи отвориле и када је лично угледао »анђела Господњег«. (4. Мојсијева 22,22-35) На крају, Валам је благословио Израил (4. Мојсијева 23,4-24.24). Петар је употребио Валама као пример да прикаже оне који су заведени прељубом и похлепом (2. Петрова 2,14.15). Такви људи су као Валам. Они напуштају стазу коју треба да следе.

Размислите о свему што нам је даровано и у Библији и у списима Елен Вајт. Зашто ми као адвентистички хришћани никада не можемо да кажемо да нисмо били упозорени?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Често слушамо како хришћани говоре о «слободи у Христу». И, наравно, то је истинита замисао. Бити слободан од осуде закона и имати сигурност спасења захваљујући ономе што Христос чини за нас, а не на основу наших дела, заиста значи бити слободан. Међутим, као што смо видели у Петровој посланици, ова дивна истина може бити изопачена. »Разлику између велике истине о нашој потпуној зависности од Христа, када је реч о спасењу, и дрске самоуверености понекад је тешко уочити. Хиљаде мешају слободу у Христу са безакоњем. Будући да је Христос дошао да нас ослободи осуде закона, многи изјављују да је и сам закон укинут и да су они који га држе отпали од милости. А с обзиром на то да истина и заблуда понекад изгледају веома слично, ум који није вођен Светим Духом прихватиће заблуду и на тај начин потчинити се сили сотониних превара. Наводећи тако људе да прихвате заблуду уместо истине, сотона се труди да придобије протестантски свет.« (Елен Вајт, *Христос – Победник*, стр. 325)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Размишљајте о тексту из 2. Петрове 2,19. и другим појединости-ма које Петар наводи као последице лажног учења. Зашто морамо бити сигурни да смо научили важне истине у које верујемо? Колико је важно да се сви тачно сложимо око онога у шта верујемо? Када постаје »опасно« да размишљамо о идејама које се разликују од уверења осталих верника?

2. Пажљиво погледајте снажан језик који Петар користи у вези са целокупним питањем казне и суда: »Доводиће себи наглу погибао« (2. Петрова 2,1); »у погибли својој пропашће« (2. Петрова 2,12); »неправеднике чувати за казну на Дан судни« (2. Петрова 2,9); »погибао њихова не дријема«. (2. Петрова 2,3) Шта ови текстови говоре не само о стварности суда, већ о томе како Бог снажно осуђује оне који Његов народ воде у заблуду?

3. Шта мислите шта значи када они који говоре о »слободи у Христу« не чине то у оквиру закона уопште (иако неки и то чине), већ у оквиру држања четврте заповести, заповести о Суботи? Како нам ова тврдња помаже да увидимо како мисао о »слободи у Христу« на још један начин може бити изопачена?

ГОСПОДЊИ ДАН

Текстови за проучавање у токе седмице: 2. Петрова 3,1-2; Јован 21,15-17; 2. Петрова 3,3-13; Псалом 90,4; Матеј 24,43-51; 2. Петрова 3,14-18.

Текст за памћење: »Кад ће се, дакле, ово све раскопати, каковијем треба вама бити у светом живљењу и побожности.« (2. Петрова 3,11)

У прошлим временима људи који нису веровали у Бога сматрани су непоузданима, чак и могуће опаснима. Зашто? Одговор је једноставан: ако не верују у Бога, онда не верују у будући суд на коме треба да пред Њим одговарају за своја дела. Без овог подстицаја, људи ће имати већу склоност да чине оно што је погрешно.

Иако је овакво размишљање данас прилично застарело (и »политички некоректно«), не можемо порећи логично расуђивање које се иза њега крије. Наравно, великом броју људи није потребан страх од будућег суда да би чинили оно што је исправно. Међутим, у исто време, одговор на Божји позив сигурно би могло помоћи и подстакнути исправно понашање.

Петар се, као што смо видели, није плашио да упозори на суд са којим ће се они који чине зло суочити пред Богом, зато што Библија јасно тврди да ће такав суд доћи. У овом оквиру, Петар недвосмислено говори о крају времена, суду, Другом Исусовом доласку и времену када ће се »стихије од ватре растопити«. (2. Петрова 3,10) Петар је знао да смо сви грешници, и зато, са таквим будућим изгледима, он пита: »Каковијем треба вама бити у светом живљењу и побожности?« (2. Петрова 3,11)

Петар је упозорио своје читаоце на одређена опасна учења са којима ће се Црква суочити. Указао им је на оне који ће, иако обећавају слободу, повести народ натраг у ропство греху, које је супротно од слободе која нам је обећана у Христу.

Нажалост, ово није било једино лажно учење са којим ће се Црква сусрести. Појавиће се још једно погубно учење. Међутим, пре него што се Петар усредреди на ову посебну опомену, он се прво осврће на нешто друго.

»Ево вам, љубазни, већ пишем другу посланицу у којима будим напомињањем ваш чисти разум, да се опомињете ријечи, које су напријед казали свети пророци, и заповијести својијех апостола од Господа и Спаса.« (2. Петрова 3,1.2) Какав закључак Петар овде даје у вези са тим због чега његови читаоци треба да послушају речи које им упућује? Види: Јован 21,15-17.

У тексту из 2. Петрове 3,1.2. Петар их подсећа на надахнуте речи које су раније изговорили »свети пророци«. Дакле, он је поново усмеравао њихову пажњу на Библију, на Стари завет. Подсећао их је да имају »најпоузданију пророчку ријеч«. (2. Петрова 1,19) Желео је да им јасно укаже да су њихова веровања била утемељена на Божјој речи. Ништа у Новом завету не оправдава мисао да Стари завет више не важи или да је од мање важности. Напротив, управо сведочанство Старог завета помаже да се утврди правоснажност Новог завета и тврдњи које је Петар износио о Исусу.

Међутим, то није све. Петар даље утврђује јасну линију која се протеже од »светих пророка« Старог завета све до његовог личног ауторитета као једног од »апостола Господа и Спаса«. Био је јасан у вези са позивом који је примио од Господа да чини управо оно што је чинио. Не чуди зато што је говорио са таквим убеђењем и сигурношћу. Знао је шта представља извор његове поруке.

Зашто Божја реч мора да буде коначни ауторитет у нашем животу, а не култура, наш лични суд или расуђивање? (Уосталом, зашто бисмо иначе светковали седми дан Суботу да није Божје речи?)

Након тежње да његови читаоци буду опоменути »ријечи, које су напријед казали свети пророци, и заповијести својијех апостола од Господа и Спаса« (2. Петрова 3,2), Петар износи посебно упозорење. Знајући можда колико ће ово учење бити опасно, настојао је да у ову опомену утисне ауторитет којим је писао.

Прочитајте стихове из 2. Петрове 3,3.4. Какве тврдње ће изнети они који сумњају у Христов други долазак?

Постоји битна сличност између оних који су ширили учење о лажној слободи и оних који су изражавали сумњу у вези са Другим доласком. Прва група је ишла за »тјелеснијем жељама нечистоте« (2. Петрова 2,10); а они који су порицали Христов повратак »живљели су по својијем жељама«. (2. Петрова 3,3)

(Није пука случајност то што грешне жеље могу повести ка лажним учењима, зар не?)

Ругачи ће, упозорио је Петар, поставити оштро питање: »Гдје је обећање доласка Његова?« (2. Петрова 3,4) Они ће на тај начин ставити изазов пред постојеће веровање хришћана да ће се Исус вратити на Земљу, и то ускоро. Уосталом, ови ругачи ће, нарочито зато што Петар говори о последњим данима, изнети непобитну чињеницу да су многи хришћани умрли, и да се заиста све као и увек и даље одвија.

Површно гледано, то није неразумно питање. Чак је и Енох, према речима Елен Вајт, видео да праведни и зли »заједно одлазе у прах и да је то крај« (*Стварање, патријарси и пророци*, стр. 85. оригинал), и то га је мучило. Ако се чак и Енох, који је живео пре Потопа, борио са оваквим питањем, колико се више боре они који живе хиљадама година касније, чак у »последњим данима«?

Шта је са нама данас, адвентистичким хришћанима? Само наше име указује на мисао о Христовом другом доласку. Па ипак, Он још увек није дошао. И ми се сусрећемо са ругачима, управо како је Петар предвидео.

Како се ви у свом искуству вере борите са чињеницом да се Христос још није вратио? Изнесите свој одговор у суботшколском разреду.

ХИЉАДУ ГОДИНА КАО ЈЕДАН ДАН

Како Петар у 2. Петровој 3,8-10. одговара на тврдње које износе ругачи? Шта он објашњава што чак и нама данас може помоћи да схватимо зашто се Христос још није вратио?

Петар одговара на питање о непромењеном стању у свету. Он подсећа слушаоце да није истина да је свет остао непромењен од стварања. (Запазите како се Петар односи према Божјој речи као према извору и ауторитету.) Када је наступило време великог безакоња, Бог је уништио свет потопом (2. Петрова 3,6). И заиста, Потоп је донео велику промену свету, која се задржала и до данас. Петар затим каже да ће следеће уништење бити извршено ватром, не водом (2. Петрова 3,10).

Петар је такође забележио да је »један дан пред Господом као хиљада година и хиљада година као један дан«. (2. Петрова 3,8) Петар се на овај начин присећа речи из Псалма 90,4: »Јер је тисућа година пред очима Твојима као дан јучерашњи, кад мине, и као стража ноћна.« Другим речима, наше схватање времена није налик Божјем: зато морамо да будемо пажљиви када доносимо закључке о времену.

Са људске тачке гледишта чини се да Христов повратак касни. Међутим, ми посматрамо свет само из свог људског угла. Са Божје тачке гледишта, нема никаквог кашњења. У ствари, Петар каже да је људима даровано додатно време зато што Бог показује своје стрпљење. Он не жели да ико погине (2. Петрова 3,9). То додатно време је омогућено да би се многим пружио прилика да се покају.

Ипак, Петар упозорава да Божје стрпљење не треба схватити као прилику да се одлаже одлука у вези са Исусом. Господњи дан доћи ће неочекивано као лопов ноћу. Лопов који долази ноћу вероватно очекује да се неопажено искраде. Међутим, иако ће Господњи дан доћи као лупеж, сигурно ће бити запажен. Петар је изјавио: »Небеса ће с хуком проћи, а стихије ће се од ватре распасти.« (2. Петрова 3,10) Дакле, Петрова порука је слична Павловој: »Ево сад је вријеме најбоље, ево сад је дан спасенија!« (2. Коринћанима 6,2)

»ПА ШТА?«

Један младић покушао је да сведочи својој мајци. Причао јој је о Исусовој смрти и обећању о Његовом повратку. Био је прилично поносан на себе, мислећи да је спретно извршио задатак. Када је завршио своју кратку проповед о Исусу и Другом доласку, мајка га је погледала и упитала: »Какве то везе има са мном?«

Прочитајте текст из 2. Петрове 3,11-13. Како Петар одговара на питање: »Какве то везе има са мном?« Види: Матеј 24,43-51.

Као што смо рекли, само име адвентистички хришћанин поставља наше веровање у стварност Христовог повратка. Ово учење представља основу; наша целокупна хришћанска вера била би бесмислена да нема обећања о Христовом другом доласку.

Међутим, зар нисмо у опасности да постанемо попут злог слуге из приче забележене у Јеванђељу по Матеју 24,43-51? Ми можда не чинимо исто рђаво дело приказано у причи, али то није суштина (уосталом, то је ипак прича). Оно на шта нас прича опомиње јесте да бисмо лако могли снизити своја мерила, нарочито она која се односе на то како се опходимо према другима, и да бисмо могли постати више налик свету, а мање ревности у свом веровању у Господњи повратак.

Наравно, понекад се суочавамо и са онима који тврде да су одредили дан Христовог доласка уз помоћу табела и пророчких прорачуна. Међутим, опасност са којом се суочавамо као адвентистички хришћани не односи се толико на одређивање датума Христовог скорог доласка, колико на обећање о Другом доласку које, како године пролазе, почиње да има све мању улогу у нашим мислима.

Да, што смо дуже на Земљи, ближи смо Другом доласку. Са друге стране, што смо дуже овде, лакше нам је да помислимо да је Његов долазак толико далеко да заправо не утиче на наш свакодневни живот. Писмо нас упозорава на овакву врсту самодовољности. Као што је Петар рекао, ако Исус треба да се врати, и ми треба да се суочимо са судом, хришћани онда треба да живе животом светости и побожности (2. Петрова 3,11). Стварност Другог доласка, кад год да се догоди, треба да утиче на наш садашњи живот.

У којој мери стварност Другог доласка утиче на ваш свакодневни живот и размишљање? Шта ваш одговор говори о вашем животу и вери?

Петар завршава своју посланицу темом која је прожима од самог почетка: живети светим животом и бити пажљив да не би био заведен »пријеваром безаконика«. (2. Петрова 3,17)

Прочитајте текст из 2. Петрове 3,14-18. Ко ме се Петар обраћа и на шта упозорава?

Занимљиво је да Петар своју посланицу завршава указивањем на списе »љубазног нашег брата Павла«. (2. Петрова 3,15) Павле је, такође, писао о потреби да живимо у миру, док чекамо Исусов други долазак и да искористимо то време да изградимо свет живот (види: Римљанима 2,4; Римљанима 12,18; Филибљанима 2,12).

Запазите, такође, да Петрово упућивање на Павлове списе показује да су Павлови списи били високо вредновани у раној хришћанској историји. Да ли Петар указује на читаву збирку Павлових списа, која се сада налази у Новом завету, или само на неке од њих, не можемо одредити. Ипак, Петрове напомене показују да су Павлове посланице биле веома цењене.

На крају, Петар напомиње да Павлови списи могу бити погрешно протумачени, као и остале библијске књиге. Грчка реч *γραφα* дословно значи »списи«, али у овом оквиру јасно значи »свети списи«, као што су Мојсијеве и пророчке књиге. Овде запажамо један од првих доказа да су Павлови списи поседовали ауторитет, попут ауторитета јеврејске Библије.

С обзиром на то да смо претходно читали о лажним учитељима који обећавају слободу, није тешко замислити како људи користе Павлове списе који говоре о слободи и благодати као изговор за грешно понашање. Павле је снажно наглашавао оправдање вером (Римљанима 3,21.22), али ништа у његовим списима људима не даје одобрење да чине грех (види: Римљанима 6,1-14). Павле се лично морао изборити са овом заблудом узимајући у обзир шта је проповедао и поучавао о оправдању вером. Петар упозорава да они који изопаче Павлове списе то чине »на своју погибао«. (2. Петрова 3,16)

Какве одлуке можете донети које ће вам помоћи да живите животом на какав смо позвани у Христу Исусу?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Са наше тачке гледишта може изгледати да Други долазак много касни. Исус је очигледно знао да ћемо се тако осећати, па је у неким причама дао опомену шта ће се догодити ако нисмо пажљиви и опрезни у току тог раздобља. Узмимо, на пример, причу о двојници слуга у Јеванђељу по Матеју 24,45-51 (споменули смо је у одељку од среде). Обојица су очекивала повратак свог господара. Међутим, донели су различите закључке о његовом повратку. Један је сматрао да мора да буде спреман за господарев повратак у сваком тренутку. Други је рекао да господар касни, и то је искористио као прилику да се рђаво понаша. »Зато што не знамо тачно време Његовог доласка, дат нам је налог да стражимо. 'Благо оним слугама које нађе господар кад дође а они страже.' (Лука 12,37) Они који пазе на Господњи долазак узалуд не чекају. Очекивање Христовог доласка треба да покрене људе да се боје Господа и да се боје Његове осуде над преступом. Оно треба да их пробуди да знају колико је велики грех одбити Његову понуду милости. Они који очекују Господа, чисте своје душе послушношћу истини.« (Елен Вајт, *Чежња векова*, стр. 634. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Разговарајте у разреду о одговору који сте дали на питање о Другом доласку из одељка од понедељка. На које начине излазимо на крај са чињеницом да се Христос још није вратио? Шта можемо научити из међусобних одговора?

2. Која учења, обреди и веровања адвентистичких хришћана не потичу из културе, обичаја или на основу расуђивања, већ искључиво из Божје речи?

3. Као што смо видели у току седмице, Петар је повезао грешне склоности и жеље са лажним учењима. У поуци се налази следећа изјава: »Није пука случајност чињеница да се грешне жеље могу приклонити лажним учењима, зар не?« Зашто није у питању случајност? Какви различити односи могу постојати између њих?

3. Алберт Ајнштајн представио је свету задивљујућу идеју да време није апсолутно. Односно, у зависности од тога где се налазите и колико се брзо крећете, време у вашем референтном оквиру разликоваће се од времена неке друге особе у другачијем референтном оквиру. Суштина је да је време тајанствен појам, који делује на начин који у потпуности не схватамо. Како нам ова идеја помаже да схватимо да време није исто за Бога и за нас, нарочито у оквиру чињенице да се Христос још није вратио?

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

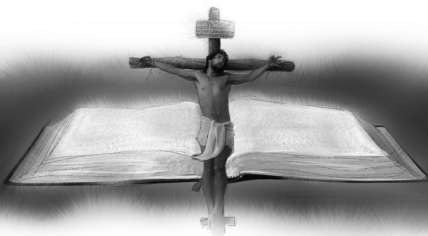
.....

.....

.....

.....

ГЛАВНЕ ТЕМЕ У 1. И 2. ПЕТРОВОЈ ПОСЛАНИЦИ

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 53,5.6.9; 3. Мојсијева 16,16-19; 3. Мојсијева 11,44; Римљанима 13,1-7; 1. Коринћанима 14,40; 2. Тимотију 3,16.

Текст за памћење: »Јер и Христос једанпут за гријехе наше пострада, Праведник за неправеднике, да нас приведе к Богу, убијен, истина, бивши тијелом, но оживљевши духом.« (1. Петрова 3,18)

Прва и друга Петрова посланица биле су написане из практичних разлога. Велико питање којим се Петар бавио у 1. посланици било је прогонство које су хришћани доживели. У 2. посланици важно питање тицало се лажних учитеља. Петар је писао снажно и са ауторитетом настојећи да охрабри своје читаоце, као и да их упозори на будуће изазове.

Значајно је то што Петар одговара на оба питања у теолошком смислу. Страдања изазвана прогонством навела су Петра да размишља о Исусовом страдању и патњама, који су омогућили наше спасење. Лажни учитељи ће се суочити са судом. Овај суд догодиће се када се Исус са спасенима врати на ову Земљу, после хиљаду година проведених на Небу. Ово су неке од тема којима се Петар бави у своје две посланице.

У поуци у овој последњој седмици подробније ћемо обрадити пет тема о којима је Петар писао: Исусово страдање које је омогућило наше спасење; наш практичан одговор на сазнање да ће Бог судити нашим делима на последњем суду; нада коју имамо у скори Исусов повратак; ред у друштву и Цркви; улога коју Писмо има у постављању смерница у нашем животу.

СТРАДАЊЕ, ИСУС И СПАСЕЊЕ

Прочитајте следеће текстове и запазите шта сваки од њих открива о спасењу:

1. Петрова 1,2. _____

1. Петрова 1,8.9. _____

1. Петрова 1,18.19. _____

1. Петрова 2,22-25. _____

1. Петрова 3,18. _____

Када Петар спомиње спасење, то обично чини у оквиру Исусовог страдања као Замена за грешнике. На пример, у 1. Петровој 2,22-24, Петар пише о Исусовом страдању користећи речи сличне онима из текста из Књиге пророка Исаије 53,5.6.9. »Који гријехе наше сам изнесе на тијелу својему« на крст и »којега се раном исцијелисте« (1. Петрова 2,24) – ове речи откривају идеје замене и жртве.

Приликом приношења жртава описаних у Старом завету, грешници су доводили одређену жртву у Храм и полагали руке на њу. Овим чином грех је на симболичан начин био преношен са грешника на животињу, која је тада умирала уместо грешника (3. Мојсијева 4,29.30.33.34; 14,10-32). Нечистота греха која се сакупљала на олтару била је чишћена и уклањана на Дан очишћења (3. Мојсијева 16,16-19).

Крв жртве имала је важну улогу у помирењу за грех. Хришћани су откупљени Исусовом драгоценом крвљу (1. Петрова 1,18.19). Павле је, такође, изразио ову исту идеју о замени: Исус, који није знао за грех, постао је грех ради нас (2. Коринћанима 5,21). Као што је и у 1. Петровој 3,18. забележено, Христос је пострадао за наше грехе, Праведник (Исус) за неправеднике (нас).

Петар, као и Павле (Римљанима 3,21.22), наглашава потребу за вером. Он каже својим читаоцима: »Којега не видјевши љубите... Примајући крај своје вјере, спасеније душама.« (1.Петрова 1,8.9) Спасење се не зарађује побожним понашањем, већ нам се дарује када верујемо у оно што је Исус учинио за нас и када Га прихватимо за свог личног Спаситеља. Наша сигурност почива на Њему, не на нама. Да почива на нама, какву бисмо сигурност имали?

Зашто је Исус, као наша Замена, велика нада спасења? Какву утеху можете извући из ове узвишене истине?

КАКО ТРЕБА ДА ЖИВИМО?

Тема којој се Петар враћа више него иједној другој представљена је питањем које поставља у 2. Петровој 3,11.12: »Кад ће се, дакле, ово све раскопати, каковијем треба вама бити у светом живљењу и побожности...?«

Прочитајте следеће текстове. Шта Петар говори о хришћанском понашању? 1. Петрова 1,15-17.22; 1. Петрова 2,1; 1. Петрова 3,8.9; 1. Петрова 4,7-11; 2. Петрова 3,11.

Петар на више места у своје две посланице разматра питање хришћанског понашања. Као прво, он два пута наглашава везу између хришћанског понашања и Божјег суда (1. Петрова 1,17. и 2. Петрова 3,11). Бог ће судити свим људима по њиховим делима. Зато хришћанин треба да живи животом светости.

Друго, Петар неколико пута спомиње да хришћани треба да буду свети. У Старом завету свето је било оно што је издвајано за употребу у Храму (2. Мојсијева 26,34; 28,36; 29,6.37) или што је Бог посветио (на пример, Суботу у 1. Мојсијевој 2,3). У ствари, Божји план је био да Његов народ буде свет, као што је Он свет, што је такође тема на коју се Петар осврће (3. Мојсијева 11,44; 19,2; 1. Петрова 1,15.16). Процес издвајања нечега као светог назива се »посвећење«, а Петрова жеља је да његови читаоци буду посвећени Духом и да буду послушни Исусу (1. Петрова 1,2).

Треће, Петар је навео одређене појединости у вези са тим какво понашање треба са буде својствено онима који су посвећени. Они треба да одбаце сваку пакост, превару, лицемерство, завист и клеветање (1. Петрова 2,1). Треба да буду сви сложни, понизни и да воле једни друге (1. Петрова 3,8.9). Треба да гаје доброту, побожност и љубав (2. Петрова 1,5-7). Морају да одрже непрестану љубав (1. Петрова 4,7-11). На крају, Петар подстиче читаоце да све своје бриге баце на Исуса (1. Петрова 5,7).

Како можемо охрабривати једни друге без духа осуде и живети животом на који нас Петар позива у својим посланицама?

Прочитајте следеће текстове и запазите шта говоре о будућим догађајима:

1. Петрова 1,4. _____
1. Петрова 1,17. _____
1. Петрова 4,5.6. _____
1. Петрова 4,17. _____
2. Петрова 3,1-10. _____

Једно од кључних питања са којим су се суочавали први читаоци и слушаоци 1. Петрове посланице било је прогонство. Петар теши своје читаоце мишљу да постоји будућа награда која их чека на Небу, награда која им не може бити одузета, иако је њихов живот оптерећен прогонством. Петар на самом почетку своје посланице спомиње да хришћани имају непропадљиво наследство које се на Небу чува за њих (1. Петрова 1,4).

Петар наглашава две појединости које ће се догодити у будућности: последњи суд и уништење зла огњем. Другим речима, он показује да ће правда и суд бити извршени и да ће верници примити своју вечну награду, иако сада влада прогонство.

Петар спомиње суд у три различите прилике (1. Петрова 1,17; 4,5.6.17). Он каже да Бог Отац суди свим људима према њиховим делима не гладајући ко је ко (1. Петрова 1,17). Он бележи да је Исус лично спреман да суди живима и мртвима (1. Петрова 4,5). Он, такође, износи занимљиво опажање да ће суд почети од Божје куће (1. Петрова 4,17).

Петар, такође, истиче да ће »безаконици« бити уништени у ватреној стихији (2. Петрова 3,7).

Петар посвећује одређено време питањима да ли ће Исус заиста поново доћи или не (2. Петрова 3,1-10). Он указује да Исусов други долазак »касни« да би се што више људи покајало и било спасено. Он, такође, истиче да извесност будућег обрачуна треба да позове свакога да живи светим и непрекорним животом.

Колико год да је Петар усредсређен на садашњи тренутак и практичан хришћански живот, он ипак пред своје читаоце износи будућу наду која их очекује. Укратко речено, какве год околности да тренутно владају, они треба да наставе да живе даље у вери и послушности.

Зашто и ви без обзира на околности морате да наставите даље у вери и послушности? Какву другу могућност имате?

РЕД У ДРУШТВУ И ЦРКВИ

Прочитајте следеће текстове. Шта Петар у овим стиховима говори о важности световне власти и црквеног вођства, и како хришћани треба да се поставе према њима? Како се његове речи могу применити на наше садашње прилике, без обзира где живимо?

1. Петрова 2,11-21. _____

1. Петрова 5,1-5. _____

Петар је живео у време када су хришћани с времена на време били прогањани од стране световне власти и верских вођа. Из тог разлога је још значајније оно што су он и Павле говорили о одговарајућој улози власти (1. Петрова 2,13-17; Римљанима 13,1-7). И Петар и Павле су сматрали да Бог лично поставља власт да заустави оне који чине зло. Наравно, постоје тренуци када владајуће силе стварају потешкоће. Хришћани су се суочили са тим у Петрово време, а после извесног времена прилике су се још више погоршале.

Уопштено гледано, њихова мисао је да ће добра власт сачувати закон, ред и сигурност. Међутим, чак и данас постоје примери када се закон и ред не поштују, и када човек увиђа очајничку потребу за разумном влашћу. То је истина; добра власт је један од благослова које је Бог дао човечанству.

Петар без сумње дели Павлово уверење да је добра црквена власт такође важна. Павле позива: »А све нека бива поштено и уредно« (1. Коринћанима 14,40) у црквеном богослужењу. Петар на сличан начин моли црквене вође да пасу »стадо Божије, које вам је предато«. (1. Петрова 5,2) То треба да чине брижно и понизно. Месне цркве треба да буду вешто вођене. Добре вође шире визију и склад, и оспособљавају друге да употребе своје духовне дарове на Божју славу.

У тексту из 1. Петрове 5,5. речено је да треба да се оденемо понизношћу, да стекнемо понизност, у међусобним односима. Како то можемо постићи? Шта ви лично можете учинити да примените ово начело у свом односу са другима?

ПРЕДНОСТ СВЕТОГ ПИСМА

Прочитајте следеће текстове. Шта говоре о Библији што нам може помоћи да данас схватимо какву улогу треба да има у нашем животу и вери?

1. Петрова 1,10-12. _____

2. Петрова 1,16-20. _____

2. Петрова 3,2. _____

2. Петрова 3,16. _____

У својој другој посланици Петар се супротставља лажним учитељима. Он упућује своје читаоце на два извора ауторитета и каже: »Да се опомињете ријечи, које су напријед казали свети пророци, и заповијести својијех апостола од Господа и Спаса.« (2. Петрова 3,2) Данас имамо исти приступ речима »светих пророка«, односно Старом завету. Немамо више прилику да сретнемо живе апостоле, наравно, али у одређеном смислу имамо нешто боље: њихово надахнуто сведочанство откривено у Новом завету. Матеј, Марко, Лука и Јован оставили су нам коначан извештај о Исусовом животу, смрти и васкрсењу. У Делима апостолским дати су извештаји о раду апостола. Ми заиста можемо да читамо надахнуте речи самих апостола. Павле снажно пише о ауторитету Божје речи (2. Тимотију 3,16). Петар усмерава своје читаоце на Писмо као извор ауторитета у погледу учења и моралног понашања.

У 2. Петровој 3,16. Петар опомиње своје читаоце и слушаоце да чак и поред тога што је Писмо извор истине, без пажљивог проучавања вести коју нам Свети Дух помаже да схватимо, сам извор истине може бити погрешно схваћен, што може довести до страшних последица.

Његове речи треба да нам послуже као добар подсетник основних начела у проучавању Библије. Библијске текстове треба да читамо уз молитву. Треба да их читамо обраћајући пажњу на оквир унутар поглавља, књиге и целе Библије. О чему је писац посебно говорио док је писао? Треба да их читамо у светлу историјских прилика у којима су написане. (У случају 1. и 2. Петрове посланице, то је Римско царство у првом веку.) Треба да их читамо тежећи духовној проициљивости и са сазнањем да је у средишту библијске поруке спасење омогућено Исусовом жртвом и смрћу (1. Петрова 1,10-12). Коначно, треба да их читамо у оквиру сопственог живота. Какву истину Бог жели да прихватимо? Како писану Реч можемо применити у личном животу на начин који ће донети допринос Божјем царству?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Чак и усред тешких теолошких питања, Петрове посланице наглашавају важност хришћанског живота и начин на који треба да се опходимо једни пема другима. Другим речима, ми треба да познајемо истину каква је у Исусу. Али, што је још важније, треба да живимо у складу са том истином. На самом почетку биле су нам упућене ове узвишене речи: »Душе своје очистивши у послушању истине Духом за братољубље недволично, од чиста срца љубите добро један другога.« (1. Петрова 1,22) Запазите како Петар повезује очишћење наших душа са послушношћу истини. Истина нас мења, чинећи од нас људе који воле једни друге жарко и од »чиста срца«. Послушност, чистота срца и љубав – сва три појма су међусобно повезана. То је идеал коме треба да тежимо. Можете ли замислити колико би наш живот и наша црква били другачији да следимо овај налог? Размислите колико би то, ако ништа друго, допринело црквеном јединству. »Браћо, хоћете ли понети Христов дух са собом када се вратите у свој дом и цркву? Хоћете ли оставити неверовање и дух критицизма? Ближимо се времену када треба да се држимо заједно и радимо уједињено више него икада раније. У јединству лежи снага. У нескладу и нејединству влада само слабост.« (Елен Вајт, *Selected Messages*, 2. књига, стр. 373.374)

ЗА РАЗГОВОР:

1. У 2. Петровој 3,12. апостол пише да треба да »чекамо и желимо да буде скорије долазак Божијега дана, којег ће се ради небеса спалити и раскопати, и стихије од ватре растопити«. Шта мисли тиме да треба да желимо (убрзамо) дан Господњи? Како можемо убрзати дан Господњи, односно, Други Христов долазак?

2. Кажемо да је природа Божја »друга књига«. Нажалост, као и у случају Божје прве књиге (Библије), ова друга књига такође може бити погрешно протумачена. На пример, за многе људе порука о стварању и његовој сврси је избрисана из природе и замењена Дарвиновом идејом о насумичним мутацијама и природној селекцији. Речено нам је да заправо свет није створен, већ да нам само тако изгледа. Како, онда, можемо да читамо и тумачимо ову другу књигу на прави начин? До којих граница нас друга књига може научити о Богу? Какву помоћ можемо добити из прве књиге да бисмо другу схватили на исправан начин? Шта се догађа када наше тумачење природе, друге књиге, противречи тумачењу прве, Библије? У чему је проблем?

АПРИЛ ОД ГРОБА ДО СЛАВЕ

Криза у Израиљу

1. С Псалам 106,19,20. Криза у Израиљу

Лицем к лицу

2. Н 2. Мојсијева 32,21. Изневерио је свога брата
3. П 2. Мојсијева 33,11. Лицем к лицу
4. У 3. Мојсијева 10,1,2. Необична ватра
5. С Приче 20,1. Превише припит да би се старао
6. Ч Псалам 105,26. Љубав исказана на погрешан начин
7. П Псалам 106,13-15. Ненахрањене душе
8. С 4. Мојсијева 12,8. Двоје против једног

Од гроба до славе

9. Н Приче 27,4. Најгора сотонска особина
10. П 4. Мојсијева 13,32. Противречан извештај
11. У 4. Мојсијева 13,31. Зашто чекати?
12. С 2. Петрова 2,10. Побуна у логору
13. Ч Јаков 1,4. Изгубио је стрпљење
14. П Псалам 106,32,33. Нема изговора за грех
15. С 5. Мојсијева 3,23-26. Од гроба до славе

Како до победе?

16. Н 2. Петрова 2,15. Неправедна плата
17. П Приче 1,25. Дужност или жеља
18. У Лука 12,15. Две сличне особе
19. С Приче 6,23,24. Греси који остављају ожиљак
20. Ч Исус Навин 1,8. Како до победе?
21. П Исус Навин 1,5. Невидљиви савезник
22. С Исус Навин 6,5. Само је Бог могао то да учини

Од Бога се не може сакрити

23. Н Јеврејима 13,5. Један човеков грех
24. П Исус Навин 7,12. Од Бога се не може сакрити
25. У Приче 28,13. Прекасно
26. С Приче 12,22. Цена лажи
27. Ч Исус Навин 14,11,12. »Дај ми сада ову гору.«
28. П Исус Навин 17,16. Гвоздена кола
29. С Исус Навин 24,15. »А ја...«

»Не послах ли те?«

30. Н Судије 6,14. »Не послах ли те?«

МАЈ БОГ СЕ ОПОМЕНУО

Пре него што се дете роди

1. П Судије 7,2. Превише војника
2. У Судије 7,4. Још их је много
3. С Судије 8,27. Учињена грешка
4. Ч Судије 13,8. Пре него што се дете роди
5. П 2. Коринћанима 6,14. Компромис
6. С Судије 13,5. Моћни слабић

Бог се опоменуо

7. Н Судије 16,6. У чему је тајна?
8. П Судије 16,20. У овоме је тајна
9. У Приче 1,10. Извесна жетва
10. С Судије 16,28. Бог се опоменуо
11. Ч 1. Самуилова 1,11. Она је одржала своје обећање
12. П 1. Самуилова 1,28. Божје власништво
13. С Приче 6,20. Какав родитељ, такво дете

Обновљење

14. Н 1. Самуилова 2,25. Опасан пример
15. П 1. Самуилова 3,13. Без ограничења
16. У 1. Самуилова 3,12. Одложен суд
17. С 1. Самуилова 3,14. Отац кукавичког срца
18. Ч 1. Самуилова 3,1. Без генерацијског јаза
19. П 1. Самуилова 7,6,8. Обновљење
20. С 1. Самуилова 8,19,20. Као и сви други

Прави цар

21. Н 1. Самуилова 12,5. Није потребно извињење
22. П 1. Самуилова 12,13. Избор народа
23. У 1. Самуилова 9,2. Способности су постојале
24. С 1. Самуилова 13,8. Ићи испред Бога
25. Ч 1. Самуилова 13,10. Нашао се лак
26. П 1. Самуилова 14,6. Време за храброст
27. С 1. Самуилова 14,24. Прави цар

Поново на проби

28. Н Матеј 7,2. Два начина
29. П 1. Самуилова 15,3. Поново на проби
30. У 1. Самуилова 15,9. Не треба му указати поверење
31. С 1. Самуилова 15,14. Чујем блејање оваца

ЈУН

ВЕЛИЧИНА У ПОНИЗНОСТИ

Божји избор, не човеков

1. Ч 1. Самуилова 15,23. Није искрено жалио
2. П 1 Самуилова 15,26. Скоро изгубљен разум
3. С 1. Самуилова 16,1. Божји избор, не човеков

Известан исход

4. Н 1. Самуилова 17,34.35. Припремање за вођство
5. П 1. Самуилова 17,10. Људско хвалисање
6. У 1. Самуилова 17,40. Пет глатких каменова
7. С 1. Самуилова 17,45. Известан исход
8. Ч 1 Самуилова 22,8. Ником није било жао
9. П Псалам 57,4. Музика у пећини
10. С 1. Самуилова 22,16. Последица безумности

Божје тајне

11. Н Приче 31,30. Нескладан пар
12. П 1. Самуилова 25,28. Благи укор
13. У Римљанима 12,19. Божанска освета
14. С 1. Самуилова 28,6. Бог не одговара
15. Ч Проповједник 9,5. То није Самуило
16. П Дела 1,7. Божје тајне
17. С Приче 11,5. Смрт очајника

Пут греха је тежак

18. Н 2. Самуилова 1, 27. Пријатељ жали
19. П 2. Самуилова 6,6.7. Последња грешка
20. У Ефесцима 6,12. Сотонин прикривени посао
21. С 2. Самуилова 11,27. Један грех води у други
22. Ч 2. Самуилова 12,7. Укор упућен цару
23. П 2. Самуилова 12,14. Пут греха је тежак
24. С Псалам 3,3. Спољашња лепота

Величина у понизности

25. Н Михеј 7,8.9. Величина у понизности
26. П 2 Самуилова 17,14. Неразумност мудрог човека
27. У 2. Самуилова 18,17. Гомила камења као споменик
28. С 1. Дневника 29,9. Више од новца
29. Ч Псалам 71,9. Старити мирно
30. П 2. Самуилова 23,1. Последње речи

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Април		Мај		Јун	
1. 1. О цар.	4-6	1. 2. Днев.	23-25	1. Псалам	15-17
2. «	7-9	2. «	26-30	2. «	18-20
3. «	10-12	3. «	31-33	3. «	21-23
4. «	13-16	4. «	34-36		
5. «	17-19	5. Јездра	1-3	4. «	24-26
6. «	20-22	6. «	4-6	5. «	27-29
7. 2. О цар.	1-3	7. «	7-10	6. «	30-34
8. «	4-6	8. Немија	1-3	7. «	35-37
		9. «	4-7	8. «	38-40
9. «	7-9	10. «	8-11	9. «	41-43
10. «	10-12	10. «	8-11	10. «	44-46
11. «	13-16	11. «	12-13		
12. «	17-19	12. О Јестири	1-3	11. «	47-49
13. «	20-22	13. «	4-6	12. «	50-52
14. «	23-25	14. «	7-10	13. «	53-57
15. 1. Днев.	1-3	15. О Јову	1-3	14. «	58-60
16. «	4-6	16. «	4-8	15. «	61-63
17. «	7-9	17. «	9-11	16. «	64-66
18. «	10-14	18. «	12-14	17. «	67-69
19. «	15-17	19. «	15-17	18. «	70-72
20. «	18-20	20. «	18-20	19. «	73-75
21. «	21-23	21. «	21-23	20. «	76-80
22. «	24-26	22. «	24-26	21. «	81-83
		23. «	27-30	22. «	84-86
23. «	27-29	24. «	31-33	23. «	87-89
24. 2. Днев.	1-3	25. «	34-36	24. «	90-92
25. «	4-7	26. «	37-39	25. «	93-95
26. «	8-10	27. «	40-42	26. «	96-98
27. «	11-13			27. «	99-103
28. «	14-16	28. Псалам	1-3	28. «	104-106
29. «	17-19	29. «	4-6	29. «	107-109
		30. «	7-11	30. «	110-114
30. «	20-22	31. «	12-14		

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Април

1. Псалам 78,43-56.
2. Псалам 78,57-72.
3. Псалам 79.
4. Псалам 80.
5. Псалам 81.
6. Псалам 82.
7. Псалам 83.
8. Псалам 84.
9. Псалам 85.
10. Псалам 86.
11. Псалам 87.
12. Псалам 88
13. Псалам 89,1-13.
14. Псалам 89,14-26.
15. Псалам 89,27-39.
16. Псалам 89,40-52.
17. Псалам 90.
18. Псалам 91.
19. Псалам 92.
20. Псалам 93.
21. Псалам 94.
22. Псалам 95.
23. Псалам 96.
24. Псалам 97.
25. Псалам 98.
26. Псалам 99.
27. Псалам 100.
28. Псалам 101.
29. Псалам 102,1-14.
30. Псалам 102,15-28.

Мај

1. Псалам 103.
2. Псалам 104,1-18.
3. Псалам 104,19-35.
4. Псалам 105,1-15.
5. Псалам 105,16-31.
6. Псалам 105,32-45.
7. Псалам 106,1-16.
8. Псалам 106,17-32.
9. Псалам 106,33-48.
10. Псалам 107,1-21,
11. Псалам 107,22-43.
12. Псалам 108.
13. Псалам 109,1-16.
14. Псалам 109,17-31.
15. Псалам 110.
16. Псалам 111.
17. Псалам 112.
18. Псалам 113.
19. Псалам 114.
20. Псалам 115.
21. Псалам 116.
22. Псалам 117.
23. Псалам 118,1-14.
24. Псалам 118,15-29.
25. Псалам 119,1-34.
26. Псалам 119,35-63.
27. Псалам 119,64-90.
28. Псалам 119,91-117.
29. Псалам 119,118-143.
30. Псалам 119,144-176.
31. Псалам 120.

Јун

1. Псалам 121.
2. Псалам 122.
3. Псалам 123.
4. Псалам 124.
5. Псалам 125.
6. Псалам 126.
7. Псалам 127.
8. Псалам 128.
9. Псалам 129.
10. Псалам 130.
11. Псалам 131.
12. Псалам 132.
13. Псалам 133.
14. Псалам 134.
15. Псалам 135.
16. Псалам 136,1-14.
17. Псалам 136,15-26.
18. Псалам 137.
19. Псалам 138.
20. Псалам 139.
21. Псалам 140.
22. Псалам 141.
23. Псалам 142.
24. Псалам 143.
25. Псалам 144.
26. Псалам 145.
27. Псалам 146.
28. Псалам 147.
29. Псалам 148.
30. Псалам 149.

Предлажемо верницима да ове текстове читају у току вечерњег богослужења у својој породици.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У АПРИЛУ 2017. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	7.	14.	21.	28.
Струмица , Ђевђелија	19,00	19,08	19,17	19,25
Радовиш, Кавадарци	19,02	19,10	19,19	19,27
Пирот , Велес, Прилеп, Битољ	19,04	19,12	19,21	19,29
Кладово, Неготин , Бор, Зајечар, Књажевац, Ниш , Лесковац, Врање, Куманово, Скопље	19,06	19,14	19,23	19,31
Параћин, Крушевац , Приштина , Тетово, Дебар, Охрид	19,08	19,16	19,25	19,33
Јагодина , Косовска Митровица , Ђаковица, Призрен	19,10	19,18	19,27	19,35
Вршац , Алибунар, Ковин, Смедерево, Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Пећ	19,12	19,20	19,29	19,37
Српска Црња, Панчево, Београд , Аранђеловац, Чачак , Беране	19,14	19,22	19,31	19,39
Кикинда, Зрењанин , Ваљево, Рума, Ужице, Пљевља, Колашин, Подгорица , Бар, Улцињ	19,16	19,24	19,33	19,41
Сента, Бечеј, Врбас, Нови Сад , Сремска Митровица, Богатић, Шабац , Лозница, Зеленика	19,18	19,26	19,35	19,43
Суботица , Бачка Паланка, Сомбор , Кула, Даљ, Вуковар, Бачка Топола, Шид, Бијељина , Тузла, Сарајево , Фоча, Билећа, Требиње, Дубровник	19,20	19,28	19,37	19,45
Бели Манастир , Осијек , Винковци, Мостар, Метковић, Мљет	19,22	19,30	19,39	19,47
Славонски Брод, Дервента, Добој, Зеница, Пељешац	19,24	19,32	19,41	19,49
Подравска Слатина , Јајце, Славонска Пожега, Бања Лука , Ливно, Хвар , Корчула	19,26	19,34	19,43	19,51
Вировитица, Дарувар, Приједор , Босанска Градишка, Нова Градишка, Сплит , Брач, Вис	19,28	19,36	19,45	19,53
Копривница , Бјеловар, Дрвар, Книн , Шибеник	19,30	19,38	19,47	19,55
Ормож, Чаковец, Вараждин , Сисак, Бихаћ, Биоград	19,32	19,40	19,49	19,57
Мурска Сوبота, Птуј , Цеље , Крапина, Загреб , Карловац, Слуњ, Госпић, Задар, Дуги оток	19,34	19,42	19,51	19,59
Марибор , Словењ Градец, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Раб, Паг	19,36	10,44	19,53	20,01
Дравоград, Межица, Љубљана , Ријека , Цриквеница, Крк, Црес, Лошињ	19,38	19,46	19,55	20,03
Крањ, Постојна, Пула	19,40	19,48	19,57	20,05
Крањска Гора , Јесенице , Горица, Копер, Ровињ	19,42	19,50	19,59	20,07

Подаци из ове табеле изведени су по летњем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У МАЈУ 2017. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	5.	12.	19.	26.
Струмица , Ћевђелија	19,29	19,38	19,45	19,52
Радовиш, Кавадарци	19,31	19,40	19,47	19,54
Велес, Прилеп, Битољ	19,33	19,42	19,49	19,56
Пирот , Врање, Куманово, Скопје , Охрид	19,35	19,44	19,51	19,58
Књажевац, Ниш , Лесковац, Тетово, Дебар	19,37	19,46	19,53	20,00
Кладово, Неготин , Бор, Зајечар, Приштина , Призрен, Ђаковица	19,39	19,48	19,55	20,02
Параћин, Крушевац , Косовска Митровица	19,41	19,50	19,57	20,04
Јагодина , Нови Пазар, Пећ	19,43	19,52	19,59	20,06
Вршац, Ковин, Смедерево, Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Чачак , Краљево, Беране, Подгорица , Улцињ	19,45	19,54	20,01	20,08
Алибунар, Панчево, Београд , Аранђеловац, Ужице, Бар	19,47	19,56	20,03	20,10
Ваљево, Пљевља, Зеленика	19,49	19,58	20,05	20,12
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин , Нови Сад , Рума, Сремска Митровица, Шабац , Фоча, Билећа, Требиње, Дубровник, Богатић	19,51	20,00	20,07	20,14
Сента, Бечеј, Врбас, Кула , Бачка Паланка, Шид, Бијељина , Лозница, Сарајево , Мљет	19,53	20,02	20,09	20,16
Суботица , Бачка Топола, Даљ, Вуковар, Тузла, Винковци, Мостар, Метковић, Пељешац	19,55	20,04	20,11	20,18
Осијек , Добој, Зеница, Корчула	19,57	20,06	20,13	20,20
Бели Манастир , Дервента, Славонски Брод, Јајце, Ливно, Брач, Хвар	19,59	20,08	20,15	20,22
Подравска Слатина , Славонска Пожега, Босанска Градишка, Бања Лука , Сплит , Вис	20,01	20,10	20,17	20,24
Вировитица, Дарувар, Нова Градишка, Приједор , Дрвар, Книн, Шибеник	20,03	20,12	20,19	20,26
Бјеловар , Биоград	20,05	20,14	20,21	20,28
Копривница , Сисак, Слуњ, Бихаћ, Госпић , Задар, Дуги Оток	20,07	20,16	20,23	20,30
Ормож, Чаковец, Вараждин , Крапина, Загреб , Карловац, Паг, Марибор , Целе	20,09	20,18	20,25	20,32
Мурска Собота, Птуј , Зидани Мост, Ријека	20,11	20,20	20,27	20,34
Цриквеница, Крк, Лошињ, Рогашка Слатина	20,13	20,22	20,29	20,36
Дравоград, Межица, Крањ, Љубљана , Постојна, Ровињ, Пула	20,15	20,24	20,31	20,38
Јесенице , Копер, Горица	20,17	20,26	20,33	20,40
Крањска Гора	20,19	20,28	20,35	20,42

Подаци из ове табеле изведени су по летњем рачунању времена.

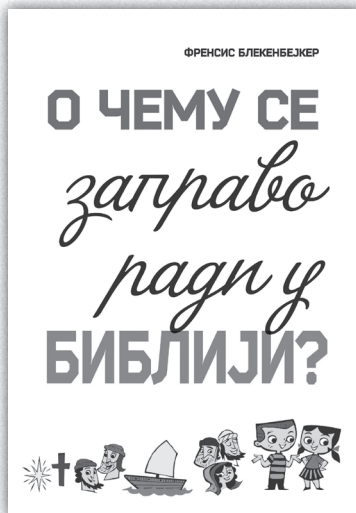
ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈУНУ 2017. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	2.	9.	16.	23.	30.
Струмица , Ђевђелија	19,56	20,01	20,04	20,06	20,06
Радовиш, Кавадарци	19,58	20,03	20,06	20,08	20,08
Велес, Прилеп , Битољ	20,00	20,05	20,08	20,10	20,10
Пирот , Куманово, Скопље , Охрид	20,02	20,07	20,10	20,12	20,12
Лесковац, Врање, Тетово, Дебар	20,04	20,09	20,12	20,14	20,14
Зајечар, Књажевац, Ниш , Приштина , Призрен	20,06	20,11	20,14	20,16	20,16
Кладово, Неготин , Бор, Косовска Митровица , Ђаковица	20,08	20,13	20,16	20,18	20,18
Параћин, Крушевац , Пећ	20,10	20,15	20,18	20,20	20,20
Јагодина, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Беране, Улцињ	20,12	20,17	20,20	20,22	20,22
Пожаревац, Смедеревска Паланка, Чачак , Колашин, Подгорица , Бар	20,14	20,19	20,22	20,24	20,24
Вршац , Алибунар, Ковин, Смедерево, Аранђеловац, Ужице, Пљевља, Зеленика	20,16	20,21	20,24	20,26	20,26
Панчево, Београд , Ваљево, Билећа, Требиње, Дубровник	20,18	20,23	20,26	20,28	20,28
Српска Црња, Зрењанин , Рума, Шабац , Фоча	20,20	20,25	20,28	20,30	20,30
Кикинда, Бечеј, Нови Сад , Сремска Митровица, Богатић, Бијељина, Лозница, Сарајево , Мостар, Метковић, Млет, Пељешац	20,22	20,27	20,30	20,32	20,32
Сента, Бачка Топола, Кула, Врбас, Бачка Паланка, Шид , Тузла, Корчула	20,24	20,29	20,32	20,34	20,34
Суботица , Сомбор , Даљ, Вуковар, Винковци, Добој, Зеница, Хвар	20,26	20,31	20,34	20,36	20,36
Бели Манастир , Осијек , Славонски Брод, Дервента, Јајце, Ливно, Сплит, Брач, Вис	20,28	20,33	20,36	20,38	20,38
Славонска Пожега, Бања Лука	20,30	20,35	20,38	20,40	20,40
Подравска Слатина , Дарувар, Босанска Градишка, Приједор , Нова Градишка, Дрвар, Книн, Шибеник	20,32	20,37	20,40	20,42	20,42
Вировитица, Биоград	30,34	20,39	20,42	20,44	20,44
Копривница , Бјеловар, Сисак, Бихаћ, Госпић , Задар, Дути оток	30,36	20,41	20,44	20,46	20,46
Загреб , Чаковец, Вараждин , Слуњ, Паг	30,38	20,43	20,46	20,48	20,48
Мурска Субота, Ормож, Крапина, Карловац, Раб	20,40	20,45	20,48	20,50	20,50
Марибор , Птуј , Цеље , Зидани Мост, Цриквеница, Крк, Прес, Лошинь	20,42	20,47	20,50	20,52	20,52
Рогашка Слатина, Ријека , Пула	20,44	20,49	20,52	20,54	20,54
Дравоград, Межица, Крањ, Љубљана , Постојна, Копер, Ровињ	20,46	20,51	20,54	20,56	20,56
Јесенице , Горица	20,48	20,53	20,56	20,58	20,58
Крањска гора	20,50	20,55	20,58	21,00	21,00

О ЧЕМУ СЕ ЗАПРАВО РАДИ У БИБЛИЈИ

Френсис Блекенбејкер

Ово је књига коју ћеш користити изнова и изнова док будеш проучавао Божју реч. Помоћи ће ти да разумеш не само шта се догодило у библијским временима, већ и како то да примениш у свом животу.

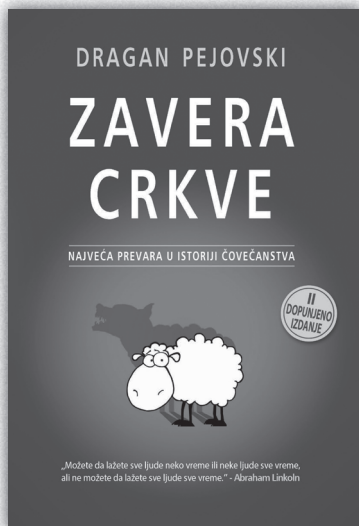
Књиге можете поручити на телефон: 011/2458-054 или на tippreporod@gmail.com

ГДЕ ЈЕ БОГ КАДА БОЛИ

Филип Јенси

Где је Бог када боли,
проговориће особама које сматрају да живот понекад нема смисла. Помоћи ће онима који желе да упуте речи утехе људима који пате али не знају шта да кажу.

ЗАВЕРА ЦРКВЕ

2. проширено издање

Драган Пејовски

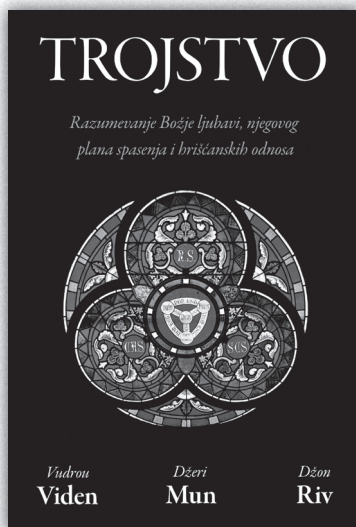
У тренутку када се обележава 500 година од почетка реформације и када светом одјекују поруке помирења и поновног уједињења, разлози због којих је реформација покренута не само да више не постоје, већ напротив, још су присутнији. Сада је, нажалост, опасност још већа, јер све што се јавности приказује много је боље замаскирано и упаковано. Реформација и прави протестантизам потребнији су нам него икада.

Књиге можете поручити на телефон: 011/2458-054 или на tippreporod@gmail.com

ТРОЈСТВО

Вудроу Виден, Џери Мун и Џон Рив

Основна питања на која ова књига покушава да пружи одговоре тичу се божанске природе Исуса Христа, личности и божанске природе Светога Духа и једности Божанства.

АКЦИЈА

5 КЊИГА ЗА 1200 ДИНАРА!

ИДЕАЛАН ПОКЛОН!

Најсвеобухватнија књига о животу Исуса Христа

ЧЕЖЊА ВЕКОВА
живот Исуса Христа

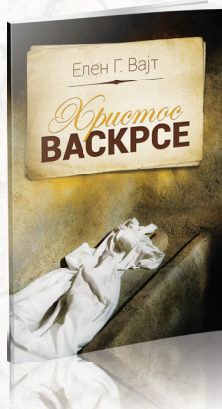
Елен Г. Вајт

Мек пезев
672 стране

Књиге можете поручити на телефон: 011/2458-054 или на tippreporod@gmail.com

АКЦИЈА

САМО 70 ДИНАРА!

ХРИСТОС ВАСКРСЕ

Елен Г. Вајт Мек пезев

Мек пезев
96 страна

Васкрсење је обнова живота, симбол неуништивости духа на коме почива вера у Бога. Цела књига доноси обнову духа, улива наду, враћа мир, подстиче на храброст и усмерава мисли према духовном, узвишеном, вечном и непролазном!

